Aleksandr Beleaev

ARIEL

Aleksandr Romanovici
Beleaev

ARIEL

Traducere: A. Ţimpău & I. Andreescu

Versiune electronică după textul
seriei Opere alese, volumul III
Editura Editura Tineretului, 1964

Aleksandr Romanovici Beleaev

Ариэль

1941

Aleksandr Romanovici Beleaev
(în rus. **Александр Романович Беляев**)
(n. 4 martie 1884,Smolensk - d. 6 ian. 1942, Puşkin)
Scriitor rus, maestru al genului SF.
Deşi a început cariera literară abia la vîrsta de 39 de ani, a devenit repede cunoscut atît în URSS cît şi în alte ţări, mai ales datorită romanelor sale ştiinţifico-fantastice:

- Capul profesorului Dowell (1925),
- Ultimul om din Atlantida(1926)
- Insula corăbiilor naufragiate (1927),
- Omul amfibie (1928),
- Stăpînul lumii (1929),
- Ariel (1941).

În total a scris 13 romane

Fiicei mele Svetlana

I. PRIN CERCURILE IADULUI

Ariel şedea jos, pe podea, în dreptul ferestrei scunde din odăiţa lui, ce semăna cu o chilie de mănăstire. O masă, un scăunel, un pat şi o rogojină într-un ungher alcătuiau tot mobilierul.

Fereastra dădea în curtea interioară, tristă şi pustie. Nici un tufiş, nici un fir de iarbă, numai nisip şi pietriş, aidoma unui crîmpei din deşert înconjurat de patru ziduri ca de închisoare – zidurile clădirii mohorîte, cu geamuri mici. Deasupra acoperişurilor drepte se înălţau coroanele palmierilor din parcul cu vegetaţie bogată, ce se întindea jur împrejurul şcolii. Un zid înalt despărţea parcul şi clădirea de lumea din afară.

Pretutindeni stăpînea o linişte adîncă, tulburată doar de scîrţîitul pietrişului sub paşii uşori ai dascălilor şi elevilor.

În cămăruţe, la fel de mizere ca şi cea a lui Ariel, locuiau ceilalţi elevi aduşi din toate colţurile lumii la şcoala Dandarat din Madrass. Printre ei erau şi copii de opt ani, însă şi fete şi băieţi mai mari. Elevii alcătuiau o singură familie, dar cuvintele lor, puţine la număr şi rostite cu glas şoptit, precum şi ochii lor nu trădau nici dragostea, nici prietenia, nici ataşamentul, nici bucuria revederilor, nici durerea despărţirilor.

Toate aceste sentimente erau smulse cu rădăcini cu tot chiar din primele zile ale sosirii elevilor în şcoală, profesorii şi pedagogii – preoţi hinduşi hipnotizori, europeni, în marea lor majoritate englezi, şi ocultişti moderni – folosind toate mijloacele.

Ariel purta o tunică – o cămaşă cu mîneci scurte, ţesută dintr-o pînză grosolană – iar în picioare nici sandale n-avea.

Era un tînăr voinic, de vreo 18 ani, cu părul blond, dar, după expresia feţei sale, îi dădeai uneori şi mai puţin: ochii cenuşii-deschis priveau cu o sinceritate copilărească, deşi pe fruntea-i înaltă se săpaseră primele cute – semn neîndoielnic al omului care a trecut prin multe şi s-a gîndit la multe. Culoarea

ochilor şi a părului arăta că este european.

Chipul lui Ariel, cu trăsăturile regulate de anglo - saxon, era imobil ca o mască. Privea nepăsător pe fereastră, aşa cum priveşte un om adînc cufundat în gînduri.

Şi de altfel el chiar se gîndea. Cearaca-babu, dascălul său, îl punea în fiece seară să facă bilanţul zilei, să-şi amintească toate întîmplările petrecute de la răsăritul pînă la apusul soarelui, să treacă în revistă felul în care s-a comportat faţă de ele, să-şi controleze gîndurile, dorinţele, faptele. Înainte de a se duce la culcare, Ariel trebuia să se spovedească lui Cearaca.

Soarele care asfinţea scălda în lumină coroanele palmierilor şi norii ce goneau pe cer. Ploaia se oprise chiar în clipa aceea şi din curte se revărsa în chilie un aer proaspăt şi umed.

Ce întîmplări avuseseră loc în cursul zilei?

Ariel se trezise ca întotdeauna în zori. Se spălase, îşi făcuse rugăciunea şi îşi luase gustarea în sufrageria comună. Pe o tavă groasă de lemn se aducea micul dejun – nişte pîiniţe din făină – rele, că nu puteau fi mîncate – alune prăjite şi apă în vase de lut.

Pedagogul Satia îşi plimba, ca de obicei, privirea-i scormonitoare de la un elev la altul, spunîndu-le că mănîncă banane, turte gustoase de orez cu zahăr şi beau lapte gros. Şi elevii, lăsîndu-se sugestionaţi, mîncau cu plăcere tot ce li se dădea. Numai un singur băiat, un novice, care încă scăpa acestei hipnoze în masă, întrebă:

— Dar unde-s bananele? Unde-s turtele de orez?

Satia se apropie de el, îl apucă de bărbie şi rosti poruncitor, privindu-l cu asprime în ochi:

— Dormi! Şi îşi repetă sugestia, după care băiatul începu să mănînce cu poftă alunele tari, luîndu-le drept banane.

— Şi tu de ce ţi-ai pus şalul? întrebă un alt pedagog, un hindus slab, cu barba neagră şi ras în cap, adresîndu-se unei fetiţe de 9 ani.

— E frig – răspunse ea, zgribulindu-se toată. Copila avea febră.

— Ţi-e cald. Scoate îndată şalul!

— Phii, ce zăduf! exclamă fetiţa, lepădînd şalul şi trecîndu-şi mîna peste frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă năduşeala.

Satia începu să spună elevilor cu glas tărăgănat cum trebuie să se comporte: să nu le pese de frig, de căldură, de boli.

Spiritul să triumfe asupra trupului.

Copiii şedeau cuminţi, mişcările lor erau molatice, apatice.

Deodată, acelaşi băieţaş care la începutul mesei întrebase *„unde-s bananele?”* smulse din mîna vecinului o bucăţică de lucii şi, rîzînd tare, şi-o vîrî în gură.

Dintr-un singur salt, Satia se apropie de el şi-l trase de urechi. Băiatul începu să plîngă în hohote. Toţi copiii încremeniră în faţa acestei încălcări nemaiauzite a disciplinei. Rîsul şi lacrimile erau combătute necruţător în şcoală. Cu o mînă, Satia îl înşfăcă pe băieţaş, iar cu cealaltă apucă un vas mare. Copilul amuţi, doar mîinile şi picioarele îi tremurau.

Lui Ariel i se făcu milă de bietul novice. Ca să nu-şi trădeze sentimentele, îşi lăsă capul în piept. Da, îi era tare milă de acest băiat de 8 ani. Dar Ariel ştia că a compătimi un coleg este o crimă mare pe care va trebui s-o mărturisească dascălului său – Cearaca.

„Oare să-i mărturisesc?” îi fulgeră prin minte, dar îndată încetă să se mai gîndească. Se obişnuise să fie prudent chiar cu propriile sale gînduri.

La porunca lui Satia, un servitor îl scoase afară pe băieţaş, cu vasul în cap. Masa se sfîrşi într-o tăcere desăvîrşită.

În ziua aceea, după gustarea de dimineaţă, cîţiva tineri şi tinere care terminaseră cursurile urmau să părăsească şcoala.

Ariel simpatiza într-ascuns pe unul din ei – un tînăr cu pielea smeadă şi ochii mari – şi pe fata aceea zveltă, şi avea toate motivele să-şi închipuie că şi ei nutriseră sentimente prieteneşti faţă de el. Cei cîţiva ani de şedere în comun la Dandarat îi legaseră unul de celălalt. Dar ei se obişnuiseră să-şi tăinuiască sentimentele, arătîndu-se indiferenţi, manifestînd o răceală aparentă. În rarele clipe cînd scăpau de ochii iscoditori ai profesorilor şi pedagogilor, prietenii aceştia schimbau între ei o privire atotgrăitoare, iar uneori chiar şi o strîngere de mînă; asta era tot ce-şi îngăduiau. Tustrei păstrau în taină prietenia, singura comoară care încălzea inimile lor tinere, o floricică rămasă prin cine ştie ce minune într-un pustiu lipsit de viaţă.

O, dacă pedagogii ar fi ghicit taina lor! Cu cîtă cruzime ar fi călcat ei în picioare floarea aceasta! Hipnotizîndu-i, i-ar fi silit să mărturisească totul şi ar fi ucis prin sugestie acest simţămînt cald, înlocuindu-l printr-o indiferenţă rece.

Îşi luară rămas bun în curte, lîngă porţile de fier. Fără să se

privească în ochi, cei care plecau rostiră pe un ton glacial:

— Adio, Ariel!

— Adio, adio!

Şi se despărţiră fără să-şi strîngă mîna.

Cu capul plecat, Ariel se îndreptă spre şcoală, străduindu-se să nu se gîndească la prietenii săi şi înăbuşindu-şi tristeţea ce-l copleşea, căci pentru gînduri şi sentimente tainice avea vreme la noapte.

O, despre aceste gînduri şi sentimente el nu va sufla nimănui o vorbă, nici chiar în stare de hipnoză! Asta era ultima şi cea mai ascunsă taină a lui Ariel, de care nu-şi dăduse seama nici vicleanul Cearaca, nici Bharava, directorul şcolii.

Urmară apoi lecţiile de istorie, religie, ocultism, teosofie. Prînzul cu „banane”, lecţiile de engleză, hindusă, bengaleză, mahrati şi sanscrită... O cină sărăcăcioasă.

— Aţi mîncat mult şi v-aţi săturat! îi sugestionează Satia.

După cină, urmează o *„şedinţă”.* Ariel a trecut prin acest înfricoşător cerc al iadului, dar trebuie să asiste la *„lecţiile practice cu novicii”.*

Un coridor îngust, întunecos, luminat numai de un opaiţ cu flacăra tremurătoare şi fumegîndă, cu fitil din bumbac, duce spre o cameră mare fără ferestre, luminată tot atît de sărăcăcios. În odaie se află o masă din scînduri negeluite şi cîteva rogojini aşternute pe jos.

Ariel, cu un grup de elevi mai mari, stau tăcuţi şi neclintiţi într-un ungher, pe podeaua de piatră.

Un slujitor aduce un băiat de vreo paisprezece ani.

— Bea – spune pedagogul, întinzîndu-i o cană.

Băiatul înghite supus lichidul amar şi rău mirositor, străduindu-se să nu se strîmbe. Servitorul îi scoate cămaşa şi-i freacă tot corpul cu alifii volatile. Copilul e cuprins de nelinişte şi de o tristeţe ucigătoare. Apoi trece la o stare de exaltare. Respiră des şi greu, pupilele i se dilată, mîinile şi picioarele îi tremură de parcă ar fi o paiaţă de carton.

Pedagogul ia de jos opaiţul cu flacăra tremurîndă şi-l întreabă:

— Ce vezi?

— Văd un soare orbitor – răspunde băiatul, închizînd ochii.

Toate simţurile îi sînt ascuţite la maximum. O şoaptă i se pare un bubuit de tun. Aude cum foşnesc gîndacii pe pereţi, cum

respiră fiecare om din cameră, cum bate inima fiecăruia din cei prezenţi, cum undeva, la mansardă, zboară liliecii... Vede, aude, observă şi simte ceea ce nu percepe nici un om în stare normală.

La unii, starea aceasta sfîrşeşte printr-un delir, la alţii – printr-un puternic acces de nervi.

Pe unii, Ariel nu i-a mai văzut după astfel de crize furtunoase: ori mureau, ori înnebuneau.

Ariel însă avea un organism robust. Trecuse prin toate aceste încercări, păstrîndu-şi sănătatea nezdruncinată.

Cînd pe cer se iviră primele stele, uşa odăii se deschise şi intră Cearaca, ducînd de mînă un copil cu faţa smeadă şi tare speriată.

— Stai jos! îi porunci el băiatului.

Băieţaşul se lăsă pe podea în chip automat. Ariel se apropie de Cearaca şi se înclină în faţa lui.

— Este un elev nou, îl cheamă Şarad. Ai să-l conduci tu astăzi. Eşti mulţumit de tine?

— Da, părinte – răspunse Ariel.

— N-ai de ce să te căieşti? întrebă neîncrezător Cearaca. Desăvîrşirea o poate atinge numai acela care niciodată nu este mulţumit de sine.

Privindu-l iscoditor în ochi, Cearaca îl întrebă iarăşi:

— Dar la trecut nu te-ai gîndit?

— Nu – răspunse Ariel hotărît.

În şcoală elevilor li se interzicea să se gîndească la viaţa pe care o duseseră înainte de a veni aici, să-şi amintească de copilărie, de părinţi, să pună întrebări referitoare la trecutul sau la viitorul lor. Nici unul nu ştia ce-i aşteaptă, pentru ce sînt pregătiţi, şi aproape nimeni nu-şi aducea aminte de ceea ce a fost. Pe cei ale căror amintiri erau prea recente şi aveau o memorie bună, hipnoza îi ajuta să-şi uite trecutul.

Cearaca se mai uită o dată cercetător în ochii lui Ariel şi plecă.

Şarad şedea neclintit, ca un mic idol de bronz. Ariel ascultă paşii ce se îndepărtau şi zîmbi întîia oară în ziua aceea.

Pentru elevii şcolii Dandarat nu existau decît două posibilităţi: cei mai mulţi se alegeau cu nimicirea desăvîrşită a voinţei, sau, în cel mai bun caz, cu o totală zdruncinare a sistemului nervos. O mică parte – cei înzestraţi cu un fizic şi un

intelect mai viguros – urmau calea perfidiei rafinate, a unor simulări de artist şi a celor mai iscusite vicleşuguri. Ariel se număra printre aceştia din urmă. Izbutise să reziste chiar la hipnoză, simulînd o stare de somnambulism. Dar elevi ca el erau puţini, căci ar fi fost de ajuns o mică greşeală, şi minciuna ar fi fost dată în vileag. Profesorii erau stăpîni pe trupul şi pe sufletul elevilor lor.

Ariel se apropie cu pas uşor de Şarad şi-i şopti:

— Or să te sperie, dar ţie să nu-ţi fie frică, orice ai vedea. Toate astea le fac înadins...

Copilul îl privea cu mirare şi neîncredere, căci în şcoală nimeni nu-i vorbise atît de prietenos.

— Şi important e să nu plîngi, să nu strigi, dacă vrei să nu fi bătut.

Şarad încetă să mai plîngă. Afară se auzea zborul molatic al liliecilor, care uneori se năpusteau şi în odaie. Pe pereţi, înăuntru, se căţărau broscuţe şi vînau tot soiul de muşte. Băiatul începu să privească la ele şi se mai linişti.

Ariel aprinse un opaiţ cu ulei. Strălucirea lui roşiatică lumina slab încăperea. Pătrunzînd pe fereastră, vîntul mişca flacăra şi umbra lui Ariel dansa pe pereţi. Ungherele camerei rămăseseră cufundate în întuneric.

În colţ, în faţa băiatului, ceva prinse să se mişte.. Şarad privi cu atenţie şi îngheţă de groază. Printr-o crăpătură se tîra un şarpe mare şi galben, cu capul mic şi umflat, cu gîtul gros şi burta suptă; pe gît avea nişte desene negre ce semănau cu o pereche de ochelari. Un nai!

În urma lui – a şarpelui cu ochelari – apăru un altul, negru-vineţiu, apoi unul negru, unul cenuşiu şi, mereu alţii, şi alţii. Şerpii se împrăştiau prin odaie, înconjurîndu-l din toate părţile pe băiat.

— Stai, nu te mişca şi taci din gură! şopti Ariel, indiferent ca întotdeauna şi ţintuit parcă locului.

Şerpii se apropiară de copil, îşi înălţară trupurile cu gîtul întins înainte ca un scut şi, privind drept în ochii băiatului, se pregăteau să se năpustească asupra lui.

Ariel fluiera abia auzit o melodie tristă şi monotonă, care n-avea decît trei note.

Şerpii încremeniră, ascultară atent, apoi îşi plecară capetele şi se tîrîră încet într-un colţ al odăii, mistuindu-se în crăpăturile

podelei.

Şarad continua să şadă nemişcat. Broboane de sudoare rece îi acopereau faţa.

— Bravo! şopti Ariel.

Dar lauda nu i se cuvenea, căci băiatul nu ţipase şi nu se clintise din loc, deoarece frica îl paralizase.

În odaie năvăli o pală puternică de vînt, aducînd pe aripile ei mireasmă dulce de iasomie. Pe cer, norii acoperiră stelele. Tunetul bubui surd şi curînd se porni o ploaie tropicală. Aerul se răcori dintr-o dată. Izbucneau fulgere, luminînd peretele casei de pe cealaltă parte a străzii şi oglindindu-se în apa care acoperi repede toată curtea, prefăcînd-o într-un lac.

Băiatul oftă uşurat, scuturîndu-se de înţepeneala care-i anchilozase toată făptura. Dar îl mai aşteptau şi alte încercări. Perdeaua de rogojină care despărţea odăile se ridică pe neaşteptate şi Şarad văzu o încăpere scăldată într-o lumină orbitoare, a cărei podea era acoperită cu muşama albă. În mijlocul camerei stătea un tigru uriaş. Lumina îi bătea în ochi, iar fiara aurie şi tărcată închidea pleoapele, dînd supărată din cap. Cu coada-i puternică, tigrul lovea podeaua.

Nu trecu mult şi animalul începu să se obişnuiască cu lumina puternică. El îşi aţinti privirile asupra lui Şarad, scoase un răget scurt, înăbuşit şi, lăsîndu-se pe labele dinainte, se încordă tot, pregătindu-se să sară.

Şarad se apucă cu mîinile de cap şi dădu un strigăt înfiorător.

Deodată simţi pe umăr mîna cuiva. *„Mă mănîncă”* – se gîndi el, încremenind de groază. Dar atingerea era prea uşoară pentru a fi laba fiarei.

— De ce-ai ţipat? auzi băiatul glasul lui Ariel. Pedagogul o să te pedepsească. Să mergem!

Şi, luîndu-l de braţ pe Şarad, îl ridică aproape cu de-a sila în picioare.

Abia acum copilul îndrăzni să deschidă ochii. Perdeaua de rogojină se afla la locul ei, iar în odaie stăruia semiîntunericul. Afară se auzea ropotul ploii, care începuse să se mai potolească, şi bubuiturile surde, îndepărtate ale tunetului.

Clătinîndu-se pe picioare, Şarad porni după Ariel, aproape inconştient. Străbătură un coridor lung, întunecos şi intrară pe o uşă îngustă. Ariel îl lăsă pe băiat s-o ia înainte şi-i zise cu glas

tare:

— Mergi înainte! Aici e o scară, vezi să nu cazi – şi adăugă în şoaptă: Fii cu băgare de seamă, să nu strigi orice ţi s-ar întîmpla... Nu-ţi fie frică! Te sperie înadins, ca să te obişnuieşti şi să nu te mai temi de nimic.

Ariel îşi aduse aminte cum fusese şi el supus acestor încercări. Atunci, însă, mersese singur, nu-l prevenise nimeni, nimeni nu-i spusese un cuvînt de îmbărbătare.

Tremurînd de frică, Şarad coborî treptele aproape năruite ale scării. În faţa lui se deschidea un subsol. Mirosea a umezeală şi venea un aer greu, stătut. Podeaua de piatră era acoperită cu mîl vîscos şi rece. De sus cădeau picături mari şi reci. Undeva se auzea clipocit de apă. Băiatul, neştiind încotro s-o apuce, întinse mîna ca să nu se lovească de vreun obstacol nevăzut.

— Mergi înainte, înainte! îl îmboldi Ariel.

Şarad porni mai departe prin bezna de nepătruns.

Undeva se auziră nişte gemete înăbuşite, urlete sălbatice şi un rîs nebunesc. Apoi se lăsă o linişte sinistră. Dar întunericul părea că mişună de fiinţe vii. Şarad simţi atingerea îngheţată a cuiva. Pe neaşteptate, răsună un bubuit năprasnic care cutremură pămîntul din temelii:

— Mergi, mergi înainte!

Băiatul atinse cu mîna peretele vîscos. Curînd şi cealaltă mînă se sprijini de perete. Încăperea devenea din ce în ce mai strîmtă, aşa că abia-abia izbutea să înainteze.

— Mergi, mergi înainte! îi porunci Ariel şi-i şopti îndată: Să nu-ţi fie frică, acum…

Dar nu isprăvi vorba şi Şarad simţi dintr-o dată că pămîntul îi fuge de sub picioare, iar el se prăbuşeşte în beznă. Căzu pe ceva moale şi umed. Bolta grea părea că-l apasă, turtindu-l la pămînt. Ofta din greu şi gemea.

— Taci! auzi băiatul şoapta lui Ariel.

Dar iată că bolta începe să se înalţe, numai bezna din jur stăruie. Deodată, din întuneric apare un nor alb care ia chipul unui bătrîn uriaş, cu barba mare şi albă. Din veşmintele lui, ce strălucesc ca ceaţa în lumina lunii, iese o mînă lungă şi osoasă. Se aude un glas surd şi gros:

— Dacă vrei să trăieşti, scoală-te şi mergi mai departe fără să te uiţi înapoi.

Şi Şarad se supune. Plîngînd încetişor, el se scoală de jos şi

porneşte de-a lungul coridorului. Treptat pereţii subteranei sînt învăluiţi într-o lumină palidă, stacojie.

Se face cald, apoi o căldură greu de îndurat. Zidurile sînt tot mai roşii şi încep să se apropie. Prin spaţiul lăsat liber între ele ţîşneşte o flacără. Vîlvătaia se aprinde tot mai tare şi mai tare. Încă puţin şi îi vor lua foc părul şi veşmintele. Şarad începe să respire greu, apoi îşi pierde cunoştinţa. Cineva îl prinde în braţe şi ultimele cuvinte pe care le aude sînt şoptite de Ariel:

— Sărmanul Şarad!

II. DANDARAT

Ariel se trezi şi primul lui gînd fu la băiat: *„Sărmanul Şarad!”*

Şocul nervos pe care-l suferise acesta fusese atît de puternic, încît îl internaseră la infirmeria şcolii. Doctorul îi dăduse să bea lapte fierbinte cu rachiu şi copilul adormise. Iar Ariel, călăuza lui involuntară, se înapoiase în camera sa.

În vreme ce Ariel se spăla, soarele se înălţă sus, pe bolta cerului. Răsună gongul. În locul tunicii obişnuite din ţesătură grosolană, Ariel îşi puse un veşmînt de pînză. În şcoală erau aşteptaţi să sosească oaspeţi de seamă.

După gustarea de dimineaţă, pedagogii şi dascălii superiori se adunară într-o sală mare, ticsită de fotolii, scaune şi bănci. La capătul sălii lungi se înălţa o estradă acoperită cu un covor şi împodobită cu ghirlande de flori. Ferestrele erau bine închise; lămpi electrice şi candelabre de bronz, de formă ciudată, luminau încăperea.

Curînd începură să sosească şi oaspeţii, îmbrăcaţi în cele mai variate costume. Veniseră şi bătrîni venerabili, impunători, cu bărbi cărunte, în veşminte de mătase împodobite cu perle şi nestemate, şi fachiri slabi, şi reprezentanţi ai diferitelor caste, cu însemnul distinctiv în frunte, înscris cu lut din Gange, îmbrăcaţi în dhote – haine grosolane din pînză – iar pe deasupra cu o tunică scurtă, demodată, din stofă, împodobită cu panglici şi încălţaţi cu saboţi cu vîrfurile aduse în sus. Unii purtau, agăţate la şold, nişte ceaunaşe de aramă după obiceiul asceţilor. Alţii aveau drept îmbrăcăminte doar un simplu cearşaf, iar în picioare sandale cu talpă de lemn.

Ultimii care sosiră fură sahibii. Cu pielea albă, voinici, îngîmfaţi, englezii aceştia în costume albe ocupară fotoliile din rîndul întîi.

Maimarii şcolii se învîrteau linguşitori în jurul lor.

Pe estradă se urcă un om cu pielea albă, în costum de hindus. Era Bharava, directorul şcolii. În cea mai curată limbă engleză salută oaspeţii şi, cu vorbe alese, îi rugă să *„acorde cinstea şi să arunce o privire asupra realizărilor şcolii Dandarat*

în ceea ce priveşte educarea slugilor păcii, ale lui Dumnezeu şi ale adevărului".

Profesorii începură să-şi prezinte ciracii cei mai talentaţi. Era un fel de şedinţă de magie şi de ocultism.

Unul după altul se urcau pe estradă elevii. Ei reproduceau scene întregi şi ţineau discursuri în stare de hipnoză, repetînd cu o precizie uimitoare vorbele rostite de cineva din sală. La unii elevi atenţia era atît de ascuţită, încît aceştia observau mişcările care de obicei scapă unui ochi obişnuit. Din spusele pedagogilor reieşea că unii elevi puteau să vadă iradiaţiile ce pornesc din capul unui om care îşi concentrează gîndurile asupra unui lucru, *„să asculte"* mişcările reflexe ale organului auzului, care fixează în subconştient sunetele procesului gîndirii, adică nu numai *„să vadă",* dar să şi „audă" cum lucrează creierul. Toate acestea erau pe loc *„confirmate prin experienţă",* trezind entuziasmul oaspeţilor.

Pe estradă se produceau diferiţi tineri fenomenali care, chipurile, acumulaseră în organism mari cantităţi de electricitate, indivizi care erau în stare să aprindă un bec, să scoată scîntei şi să-şi învăluie trupul într-o aureolă. Alţii vedeau prin întuneric. Apoi urmară *„specialişti"* din alte ramuri: ascultînd cîteva cuvinte ale interlocutorului şi observîndu-i mimica, gesturile şi diferite semne exterioare, ei puteau să povestească fără greş întîmplări petrecute de curînd în viaţa acestuia.

Ariel privea spectacolul şi se gîndea în sinea lui:

„Ar fi mai bine să arate încercările la care sînt supuşi elevii".

El trecuse prin toate aceste cercuri ale iadului. Ultima încercare la care fusese supus era *„primirea sufletului".* Tînărul îşi aminti, cu un fior de dezgust, acest ceremonial funebru, pe care îl îndeplineau elevii din ultimele clase. Erau siliţi să asiste la moartea unui om, să-l ţină de mînă pe muribund şi, în clipa cînd acesta se sfîrşea, să-l sărute şi să-i soarbă ultima răsuflare. Dezgustător lucru! Dar Ariel ştiuse să se stăpînească.

Zgomotul care se iscă tulbură gîndurile băiatului. Directorul şcolii poftea oaspeţii într-o altă sală, unde urma să aibă loc o reprezentaţie de alt gen. Aici aveau să se împartă diplome membrilor *„lojii albe a teozofilor"* din înseşi mîinile *„învăţătorului învăţătorilor"* Iisu Materei.

Sala uriaşă era inundată de verdeaţă şi flori. Estrada, peste

care fusese aşternut un covor, semăna cu un boschet îmbrăcat în trandafiri şi iasomie. Prin ferestrele larg deschise pătrundeau pale fierbinţi de vînt. Era foarte cald. Cei care intrau îşi scoteau şalurile de pe umeri şi îşi făceau vînt cu evantaie din frunze de palmier. Un *zamindar*[1] gras îşi băgă pe furiş în gură o frunză de betel.

În rîndul întîi luară loc, în două fotolii aurite şi tapisate cu mătase galbenă, un englez în vîrstă, cu ochelari pe nas, cu barba căruntă şi creaţă, şi memsahib, o femeie grasă, cu faţa plină şi proaspătă, cu părul cărunt, tuns scurt şi ondulat, îmbrăcată în veşmînt hindus – erau conducătorii societăţii teozofilor, mister Bronlow şi mistress Dryden. Directorul şcolii le oferi un buchet de flori.

Cînd toţi se aşezară, corul de fetiţe şi băieţi în costume albastre, împodobite cu ghirlande de flori albe de oleandru, intonă un imn. La ultimele sunete ale cîntecului, în boschet apăru Materei.

Toţi se sculară în picioare, iar mulţi dintre oaspeţi căzură în genunchi.

„Învăţătorul învăţătorilor” era îmbrăcat într-un veşmînt lung, albastru ca cerul. Capul lui, cu pletele lungi unduindu-se pe umeri şi barba-i mică, amintea de icoanele lui Crist pictate de maeştrii italieni. Pe faţa-i frumoasă, cu trăsături prea feminine, încremenise un zîmbet *„divin”.* Binecuvînta pe toţi, cu mîna ridicată.

Memsahib îl sorbea din ochi pe omul acesta frumos şi în admiraţia ei nu se citea nici urmă de religiozitate. Bărbosul Bronlow îi surprinse privirea şi se posomori.

Începu ceremonia împărţirii diplomelor, însoţită de nenumărate plecăciuni. Unii dintre membrii lojii îşi scoteau însemnele de pe piept, pentru a le primi încă o dată din mîinile lui Materei, şi se prosternau în faţa lui pînă la pămînt, iar el îşi înălţa braţele deasupra lor, împărţind flori.

Apoi *„învăţătorul învăţătorilor”* începu să vorbească şi-i aduse pe cei de faţă într-o asemenea stare de exaltare, încît în sală izbucniră strigăte isterice, mulţi leşinară, iar alţii se zbăteau în prada convulsiunilor.

Binecuvîntîndu-i încă o dată pe toţi, Materei, noua încarnare

---

[1] Moşier — Nota red. ruse.

a lui Buda, plecă.

Sahib se ridică în picioare şi o luă de braţ pe memsahib. Ieşiră amîndoi pe o uşă aflată în spatele estradei, ca doi oameni care cunoşteau drumul, şi intrară într-un birou confortabil, mobilat în stil european, avînd chiar un cămin, deşi climatul ţării nu cerea acest lucru.

Sahib se aşeză la masa directorului şcolii, iar memsahib într-un fotoliu, alături de el. Directorul, care intrase în urma lor, luă loc pe scaun numai după ce înaltul oaspete îi zise:

— Stai jos, mister Pearce, şi povesteşte-mi cum merg treburile.

Cerînd permisiunea lui mistress Dryden, mister Pearce, cunoscut în şcoală sub numele de Bharava, îşi aprinse o ţigară groasă de foi, luată chiar de pe biroul lui, şi se gîndi: *„Ştii tu mai bine ca mine cum merg treburile în şcoală!”*

Şi de fapt acesta era adevărul.

Mister Pearce şi sahibul – mister Bronlow – erau amîndoi englezi şi amîndoi acţionau pe acelaşi tărîm. Religia, unul din bastioanele sistemului social pe care-l slujeau ei, începuse să aibă crăpături serioase, pierzîndu-şi influenţa în rîndul maselor populare. Era nevoie de anumite proptele, de surogate, de *„înlocuitori”.* Trebuia întreţinută credinţa în divinitate, în existenţa spiritului, trebuiau întreţinute stările de spirit mistice. Şi pe scenă apărură societăţi de teozofie, de spiritism, de ocultism, care editau mii de cărţi în toate ţările lumii. Centrul lor se afla la Londra, dar ele nu puteau să nu folosească India, care în ochii europenilor şi ai americanilor avea o aureolă de mister, datorită *„ştiinţelor ei oculte”,* yogilor şi fachirilor.

Aici fusese construit un templu măreţ, cu o cupolă ca o emisferă. Tot aici, în apropiere de Madrass, luase fiinţă şcoala Dandarat, în scopul de a mări numărul adepţilor şi preoţilor în slujba ştiinţelor oculte, aici erau pregătiţi, spre a fi trimişi apoi în Asia, viitorii *„învăţători ai învăţătorilor”* de felul lui Iisu Materei, Krishnamutri – Aliţion – *„marele învăţător”,* aidoma lui Krishna sau Buda – precum şi diferiţi hipnotizatori, prezicători, medii, făcători de minuni pentru Europa şi America.

Şcoala din Madrass nu avea o existenţă oficială, şi asta nu numai din pricina metodei originale şi neobişnuite de educare a tinerilor, dar şi din alte motive, mult mai susceptibile. Aici îşi trimiteau copiii acei părinţi, rude sau tutori care voiau, dintr-un

motiv sau altul, să scape pentru un timp sau pentru totdeauna de odrasla lor. Unii elevi fuseseră pur şi simplu furaţi de către agenţii Dandaratului.

Aici ei învăţau istoria religiei şi limbile acelor ţări unde urmau să fie trimişi ca să activeze.

Cei care se dovedeau deosebit de înzestraţi, adică deosebit de nervoşi, cînd terminau şcoala rămîneau în calitate de educatori.

În sistemul de educare hipnotismul ocupa un loc foarte important. O extraordinară capacitate de percepere dă posibilitate unora dintre elevi să *„citească gîndurile”,* surprinzînd diferite mişcări ale ochilor şi buzelor, care scapă altora, precum şi diferite zgomote abia auzite, şi să săvîrşească tot soiul de *„minuni”.*

În acelaşi scop se practicau şi diferite trucaje, cum ar fi, de pildă, aureolele luminoase în jurul corpului, aromele pe care le emană trupul „sfîntului”, trucaje născocite cu multă abilitate şi foarte bine executate. Printre profesorii şi *„consultanţii ştiinţifici”* ai şcolii se găseau destui oameni talentaţi şi cu vaste cunoştinţe.

Aceasta era şcoala Dandarat.

Pufăind din ţigara-i groasă, mister Pearce raporta despre activitatea şcolii, iar mister Bronlow şi mistress Dryden încuviinţau dînd din cap.

— Ce se întîmplă cu noii absolvenţi? întrebă mister Bronlow.

Pearce rosti numele cîtorva elevi, explică ce specialitate au şi localităţile unde urmează să plece.

— Încă nu m-am hotărît unde să-l trimit pe Ariel – spuse Pearce.

— Este acela greu educabil? întrebă Bronlow. Care-i adevăratul său nume?

— Aureliu Galton.

— Mi-aduc aminte. L-au trimis aici tutorii lui.

— Chiar aşa – răspunse Pearce. A fost trimis de către mister Boden şi mister Helson din Londra. Nu de mult, aceştia au întrebat de el. Le-am răspuns că sănătatea lui Aureliu nu lasă nimic de dorit, totuşi...

Bronlow se strîmbă nemulţumit, făcu un gest nerăbdător şi, privind speriat, cu coada ochiului, spre mistress Dryden, care, de fapt, nu trebuia să ştie totul, îl întrerupse pe Pearce:

— Şi ce intenţionaţi să faceţi cu el?

— Pot să spun doar atît, că nu este bun pentru a sluji drept mediu sau a fi un clarvăzător ori un prezicător. Pentru asta, Aureliu are un cap prea tare şi cu toate că posedă un sistem nervos destul de robust – adăugă el, cu o umbră de amărăciune şi chiar cu un aer vinovat – este greu educabil, şi-apoi aceşti Boden şi Helson...

— Ştiu, mi-au scris şi mie – îl întrerupse din nou mister Bronlow. Charles Height e în posesia unor noutăţi interesante. Vorbeşte-i despre Ariel, poate c-o să meargă.

— Cine-i Charles Height? întrebă mistress Dryden.

— Dumneavoastră nu ştiţi? o întrebă respectuos mister Pearce. Unul dintre colaboratorii ştiinţifici ai şcolii noastre, un om extraordinar de interesant.

— Aşadar, staţi de vorbă cu el – repetă Bronlow, ridicîndu-se de pe scaun.

III. EXPERIENŢELE LUI MISTER HEIGHT

— Dumneata vorbeşti despre omul-muscă? Ha-ha-ha! Ştiu că oamenii fac din ţînţar armăsar, iar dumneata vrei să faci dintr-o muscă un om...

— Nu din muscă om...

— Atunci din om muscă? Cred că e ceva mai greu. Ha-ha-ha!

Discuţia aceasta avea loc în laboratorul lui Charles Height, *„savant distins”,* deşi nerecunoscut în lumea oamenilor de ştiinţă, care-şi găsise adăpost la Dandarat. De altfel, era un loc potrivit pentru el. Rivalii lui – savanţii – spuneau de mult că locul lui Height este la casa de nebuni. Diferenţa între această casă şi şcoala Dandarat consta în faptul că ospiciile de nebuni au drept scop vindecarea nebunilor, în vreme ce Dandaratul făcea din oameni sănătoşi nebuni.

Printre profesorii şi „consultanţii ştiinţifici” se aflau şi psihopaţi, deşi în felul lor, remarcabili. Printre aceştia se număra şi Height.

Ferestrele deschise ale laboratorului strîmt ca un coridor erau acoperite cu rogojini, pentru ca încăperea să fie apărată de lumină şi de razele fierbinţi ale soarelui. În penumbră se zăreau mese ticsite cu tot felul de aparate complicate, avînd cele mai diferite forme geometrice. Cuburi, baloane, cilindri, discuri de aramă, de sticlă, de cauciuc, toate erau înlănţuite cu fire de sîrme ca de nişte liane. O adevărată junglă a aparaturii ştiinţifice, greu de străbătut pentru un neiniţiat. Cărţi nu se aflau nicăieri. Toată biblioteca uriaşă, cuprinzînd diferite ştiinţe, se afla sub ţeasta cu desăvîrşire pleşuvă a acestui hidrocefalic stacojiu ca o pătlăgea coaptă. De acolo, posesorul acestei memorii prodigioase extrăgea, fără să facă cel mai mic efort, orice informaţie de care avea nevoie.

În anii petrecuţi în India, Height se îngrăşase, se lenevise, lăsase să-i crească o barbă mare, roşcată, şi deprinsese obiceiurile locului.

Ceasuri întregi stătea întins pe rogojină, numai în pantaloni scurţi, albi, avînd întotdeauna lîngă el o cană cu gheaţă şi lămîi, precum şi o cutie de metal cu betel şi alta cu tutun. Buzele lui

păreau mereu însîngerate din pricina betelului. Într-o mînă ţinea un evantai, pe care-l mişca necontenit, iar în cealaltă luleaua; mesteca betel, fuma şi se gîndea, iar din cînd în cînd îi punea pe cei doi asistenţi ai săi – un bengalez şi un englez – să noteze ideile care-i veneau în cap sau să facă experienţe.

Dacă aceştia greşeau, Height se enerva, striga, dar nu se ridica de pe rogojină. Dar peste o clipă se îmbuna şi începea să rîdă binevoitor.

La picioarele lui, pe un scăunaş din bambus, şedea colegul său, savant de asemenea nerecunoscut, Oscar Fox. Era slab ca un ascet, iar faţa-i rasă se îngălbenise din pricina frigurilor. Pe chipul acesta posomorit, cu obrajii căzuţi, stăruia expresia de răutate a omului care n-a avut noroc în viaţă. Vorbea cu tonul unui om supărat, fără să-şi dezlipească ochii de pe ceasul de la mînă, şi cu precizie, la fiecare cincisprezece minute, scotea dintr-o cutie de metal o pilulă şi o înghiţea.

Trecuse un an şi mai bine de cînd Height şi Fox lucrau din ordinul şcolii, în scopul de a crea un om zburător, de a găsi mijlocul cu ajutorul căruia omul să poată zbura fără nici un fel de aparat, aşa cum ni se întîmplă în vis. Dacă teosoful şi ocultiştii vor izbuti să dezlege această taină, ei se vor afla în posesia unei arme noi şi puternice, care le va sluji să-şi propage ideile. Cu ajutorul omului zburător se pot înscena diferite minuni, şi chiar adevărata ştiinţă poate fi pusă în impas. Sarcina aceasta era nespus de potrivită pentru savanţi ca Height şi Fox, oameni într-o oarecare măsură înclinaţi spre aventură şi şarlatanie, puţin visători şi totodată, incontestabil, foarte dotaţi. La Dandarat, ei găsiseră ceea ce nu puteau găsi în altă parte: mijloace materiale pentru înfăptuirea proiectelor celor mai fantastice. Şi savanţii aceştia născociseră pentru Dandarat multe *„minuni ale magiei albe şi negre”.* Dar toate laolaltă nu erau decît nişte scamatorii ingenioase. În ceea ce priveşte oamenii zburători, lucrurile se dovedeau a fi mult mai dificile.

Height şi Fox porniseră la rezolvarea problemei pe căi diferite. Fox era inginer şi fizician, Height biofizician. Fox aparţinea tipului de savant care creează depunînd sforţări uriaşe şi care veşnic se îndoieşte de succesul său. El nu se hotăra să atace frontal problema ştiinţifică, ci recurgea la nenumărate experienţe de recunoaştere, se învîrtea în jurul problemei, se apuca de lucru şi apoi se lăsa. Neavînd încredere în sine, discuta

deseori cu Height. Şi era de ajuns ca acesta să-şi exprime îndoiala sau să rîdă, că Fox îşi părăsea îndată proiectul şi se apuca să inventeze altul.

Height, dimpotrivă, era plin de încredere în forţele sale şi mergea drept la ţintă. El nu-i destăinuise lui Fox pe ce cale se gîndeşte să creeze omul zburător. Singurul lucru pe care-l aflase Fox de la el era că *„problema aceasta va fi soluţionată de fizică, fiziologie şi biofizică”.*

De data asta, discuţia începu în clipa cînd Fox îi spuse:

— Mi se pare că am o idee interesantă. Problema creării omului zburător are la bază zborul muştei.

După ce Height încetă să rîdă, Fox se porni să explice, supărat, străduindu-se să-i demonstreze că ideea lui nu este atît de caraghioasă şi absurdă cum i se pare prea onoratului său coleg.

Vorbi îndelung despre observaţiile învăţătorilor asupra zborului muştei şi de complexitatea acestui lucru, care pare atît de simplu. Vorbea despre *„nişte muşchi speciali”* pe care musca îi are la piept şi care au o acţiune *„directă şi indirectă”.* În timpul zborului, aripile descriu opturi. Datorită acestor particularităţi, musca poate să zboare, cheltuind o energie nu prea mare şi, cu suprafaţa mică a aripilor, îşi poate ridica greutatea, comparativ mare faţă de aripi, a trupului. Aşadar, dacă va fi cu putinţă să se creeze un aparat analog, atunci omul va fi în stare să se înalţe în văzduh cu ajutorul unor aripi nu prea mari, fără nici un fel de motor, folosindu-şi forţa musculară.

— Admirabil! Fermecător! Extraordinar! Minunat! Splendid!

Şi după fiecare cuvînt, Height rîdea, făcîndu-şi necontenit vînt cu evantaiul.

Fox se îngălbeni de supărare şi întrebă:

— Mă rog, ce-i caraghios în asta? Sau nu m-ai înţeles, sau…

— Sau dumneata n-ai înţeles nimic – îl întrerupse Height. Da, pesemne dumneata n-ai priceput nimic din sarcina care ne-a fost dată. Ce propui dumneata? Un nou aparat zburător. Atîta tot, un aparat! Un mecanism care poate fi prins de umerii oricărui tont…

— De ce tont?

— Un aparat care se poate fabrica în serie, se pot crea sute, mii de oameni-muşte. Un asemenea proiect poate fi prezentat la Ministerul de Război şi nicidecum la Dandarat. Soldaţi zburători,

cercetaşi, genişti, bombardieri zburători. Bineînţeles că asta n-ar fi rău. Şi, în general, n-ar fi rău să se renunţe la scări, la lifturi, escalatoare... Oamenii-muşte, la fel ca albinele, au să iasă din stup, au să-şi ia zborul de la toate ferestrele zgîrie-norilor şi au să zboare roiuri-roiuri pe străzi. Ce lucru minunat! Şi-apoi, ce perspective pentru alpinism! Alpiniştii, cu aripi de muşte, au să poată zbura pe Everest, pe Mont-Blanc, ca nişte muşte pe o căpăţînă de zahăr! Vezi, dar, că m-ai atras şi pe mine cu proiectul dumitale. Însă, dragul meu, noi avem nevoie de cu totul altceva. Trebuie să creăm un om care să se înalţe în văzduh fără nici un fel de aparat, uite-aşa: un-doi şi şi-a luat zborul!

— Păi dacă o să faci un astfel de om, atunci au să poată fi creaţi sute şi mii de oameni la fel! replică Fox.

— S-ar putea, bineînţeles.

— Şi care-i diferenţa?

— Diferenţa constă în faptul că e destul să se plimbe un singur om-muscă de-al dumitale, şi oricare inginer, cercetînd aparatul, va şti să facă unul la fel. Dacă însă va fi prins omul meu zburător, nimeni n-o să descopere şi n-o să priceapă nimic. Numai eu cunosc secretul. Şi omul ăsta zburător va fi unic în lume. Numai eu pot să mai fac alţii, şi asta numai la comanda specială a şcolii Dandarat. M-ai înţeles?

Fox era cu totul descurajat.. Înghiţindu-şi pilula, ea i se păru deodată neobişnuit de amară. După ce tăcu un timp, spuse:

— Ceea ce propui dumneata, eu consider că este pur şi simplu imposibil de realizat. Asta aminteşte de născocirile fachirilor cu privire la levitaţie. S-a scris şi s-a vorbit destul despre asta. Dar nouă, savanţilor, nu ne stă bine să credem în basme. De nouă ani trăiesc în India şi n-am văzut un singur caz de levitaţie. Şi chiar dacă mi-ar fi vorbit de ea un martor ocular, un om în care aş avea deplină încredere, i-aş răspunde: *„Prietene, eşti victima unei înşelăciuni iscusite sau a hipnotismului”.*

— Lasă fachirii în pace! William! strigă Height.

Din camera vecină ieşi un tînăr cu faţa palidă şi istovită.

— Arată-i lui mister Fox experienţa numărul 1.

William plecă şi se întoarse cu o tavă, pe care se afla o cutiuţă de mărime potrivită.

— Mister Fox, descuie cutiuţa cu cheia şi saltă capacul!

Plin de neîncredere, Fox răsuci cheia. Dar nici n-apucă să ridice capacul, că acesta se deschise singur, parcă împins de un arc, şi deodată din cutie zbură o masă poroasă, neagră, de mărimea unui pumn, se înălţă drept în sus şi, lovindu-se cu zgomot uşor, se lipi de tavan.

Nedumerit, Fox ridică ochii şi privi tăcut ghemotocul care semăna cu un burete negru.

— Dă-l jos, William – porunci Height.

Tînărul aduse scara, apucă buretele cu mîna şi coborî.

— Ia-l, mister Fox, dar ţine-l bine să nu-ţi scape.

Fox nici nu simţi greutatea buretelui. Dimpotrivă, masa aceasta spongioasă, deşi neînsemnată, apăsa de jos în sus. William luă buretele din mîna lui Fox, îl puse la loc în cutie, o încuie şi plecă.

— Cu această primă experienţă am nimerit în domeniul dumitale, Fox – spuse Height. Fizica peliculelor subţiri. Masa poroasă, cu pereţi despărţitori subţiri şi microscopici, ai cărei pori erau umpluţi cu hidrogen. Primul metal zburător. Un metal fără greutate, suprauşor, în sfîrşit, un metal zburător! Ce cotitură în tehnica materialelor de construcţie şi de transport! Zgîrie-nori ce se vor avînta în stratosferă, oraşe zburătoare! Aş putea să mă umplu de aur cu invenţia asta a mea, dar ei m-au renegat, n-au vrut să ştie de mine! Cu atît mai rău pentru ei! Fie dar ca de invenţiile mele să se folosească Dandaratul pentru minunile sale! Închipuieşte-ţi o stîncă ferecată de pămînt cu lanţuri. Se apropie un om, se agaţă de ea, lanţurile sînt scoase şi omul nu numai că ridică stînca, dar el însuşi se înalţă cu ea cu tot în văzduh. Ce straniu!

— Şi asta numeşti dumneata levitaţie? întrebă batjocoritor Fox. Atunci şi balonul copiilor e o levitaţie.

— Eu nu spun că asta-i levitaţie – replică Height. Ar fi fost, dacă am fi izbutit să creăm omul dintr-o masă poroasă, imponderabilă. Atunci ar fi de ajuns un uşor imbold cu piciorul, neobservat, şi omul s-ar ridica în aer. Dar aşa ceva este peste puterile mele. Există o cale mai simplă. William, arată experienţa numărul 2!

Ca şi cum ar fi servit la masă, William aduse o tavă de lemn pe care se afla o ladă neagră, cu mînere, iar deasupra ei, un cub alb şi o puse jos în faţa lui Fox.

— Răsuceşte mînerul! porunci Height.

Şi Fox văzu cum cubul începu să se ridice lin în sus rămase acolo un timp şi apoi, tot atît de lin, începu să coboare în clipa cînd William suci mînerul la loc.

— Minuni ale electrotehnicii? Ale electromagnetismului? întrebă Fox.

— N-ai ghicit decît pe jumătate! răspunse rîzînd Height. Doar eşti fizician, ia gîndeşte-te!

Fox privea cubul, fără să înţeleagă nimic. Height se porni din nou pe rîs şi adăugă, mulţumit de sine:

— Da, acestei nucuşoare nu-i pot pătrunde miezul fizicienii contemporani! Lucrările mele au progresat atît de mult, încît pot să vă şi arăt cîte ceva. Mişcarea browniană a moleculelor, înţelegi?

Fox tăcu, căscă ochii mari şi se uită la Height.

— Te miră? Cum de nu! Mişcarea browniană este neregulată, haotică. E-adevărat, calculul probabilităţilor ne spune că, din punct de vedere teoretic, nu este exclus un asemenea caz, atunci cînd toate moleculele se îndreaptă simultan în sus. Atunci piatra sau omul se poate ridica deasupra pămîntului. Dar probabilitatea unui astfel de caz este exprimată într-un raport de unu la unu, cu atîtea zerouri, încît din punct de vedere practic un asemenea caz este mai puţin posibil decît, să zicem, ciocnirea soarelui cu un alt astru ceresc. Mai simplu, această probabilitate este egală cu zero. De obicei, o moleculă, ciocnindu-se de altele, are aceeaşi tendinţă de a se mişca şi la stînga, şi la dreapta, şi în sus, şi în jos, din care pricină rămîne pe loc. Deci nu este de mirare faptul că savanţii contemporani au anunţat că *„nu ne putem face nici un fel de iluzii cu privire la posibilitatea folosirii mişcării browniene, pentru a ridica, de pildă, cărămizile pînă sus, în vîrful unei clădiri în construcţie”,* şi deci nici pentru a învinge forţa de gravitate a corpului omenesc. I-au pus cruce. Eu însă m-am gîndit că oamenilor din secolul trecut, ideea de a stăpîni forţa distrugătoare, neîmblînzită a fulgerului, li s-a părut, de bună seamă, la fel de nesăbuită şi de imposibilă. Şi azi, aceeaşi forţă curge liniştit prin cablurile noastre, pune în mişcare maşinile, dă lumină şi căldură.

— Şi dumneata ţi-ai propus să stăpîneşti mişcarea browniană, ca să poţi dirija salturile dezorganizate ale moleculelor?

— După cum vezi, nu numai că mi-am propus, dar am şi

rezolvat-o! William! Arată-i lui mister Fox dansul baloanelor.

Pe masă apăru un aparat lung şi turtit, jur împrejur cu baloane de sticlă. Dintr-o dată baloanele începură să sară din ce în ce mai sus. Unele se ridicau şi coborau încet, altele în viteză. William răsuci o mică pîrghie a aparatului şi unul din baloane zbură glonţ pe fereastră.

— Ceea ce vedeţi aici, este doar o etapă a lucrărilor mele. Acest cadril al baloanelor l-am obţinut după multă bătaie de cap. E mai uşor să dresezi un hipopotam, o muscă sau un elefant decît o moleculă. Greutatea principală constă în aceea că vioiciunea moleculelor-balerine este foarte diferită. În baloanele astea sînt închise molecule de hidrogen, azot şi oxid de carbon. Judecaţi singur: oare e uşor să faci să danseze baloanele astea în acelaşi ritm, cînd viteza moleculelor de hidrogen la 0° Celsius este de o mie şase sute nouăzeci şi doi de metri pe secundă, cea a azotului patru sute cincizeci şi patru, iar a oxidului de carbon şi mai puţin: trei sute şaizeci şi doi. Viteza moleculei de hidrogen întrece nu numai viteza glonţului, dar şi a proiectilului de artilerie, apropiindu-se de viteza proiectilelor folosite la tunurile cu bătaie lungă. Cînd temperatura creşte, viteza moleculelor creşte şi ea. Aţi văzut cum a zburat pe fereastră balonul cu hidrogen? Închipuiţi-vă nişte gloanţe sau proiectile care se deplasează datorită forţei interioare a moleculelor.

— Cum ai izbutit să transformi mişcarea haotică a moleculelor într-una dirijată? întrebă Fox.

— Este o poveste lungă. Deocamdată, mă mulţumesc să spun că, studiind mişcarea moleculară, fizicienii au ţinut seama numai de rolul căldurii, ignorînd fenomenele electrice. Eu am avut prilejul să aprofundez jocul complicat al forţelor, care are loc, în înşişi atomii ce alcătuiesc moleculele şi să stăpînesc acest joc.

— Va să zică, în esenţă, nu mai e vorba de mişcarea browniană, ci mai curînd de o mişcare electrică? întrebă Fox.

— Aceste două fenomene sînt legate între ele.

Fox căzu pe gînduri.

— Să admitem – zise el – că aţi izbutit să puneţi stăpînire pe mişcarea moleculară, chemînd în ajutor fenomenele electrice de atracţie şi respingere, variaţia potenţialului, încărcarea electrică, dacă am înţeles eu bine. Dar tot ce mi-ai demonstrat dumneata

se referă la lumea anorganică.

— Dar oare corpul omului nu este alcătuit din materii anorganice, din molecule şi atomi? replică Height. Nu în asta constă greul. Prima dificultate este aducerea la acelaşi numitor a moleculelor de viteze diferite, altfel, corpul omenesc ar fi pur şi simplu sfîşiat. Am fost nevoit să fac legătura între două domenii: fizica şi electrofiziologia. Pentru intensificarea potenţialului electric, am introdus în organism radioelemente artificiale, care l-au înzestrat eu energie radiantă. În felul acesta am căpătat un lanţ: de la impulsurile creierului, gîndului, la sistemul nervos. De la sistemul nervos, la fenomenele de electrofizică, iar de la ele la cele moleculare.

— Şi-ai reuşit?

— Judecă singur. Satiş, adu omida!

Cel de-al doilea ajutor al lui Height aduse o floare într-un ghiveci, cu o omidă pe una din frunze. Satiş lovi ramura pe care se afla omida şi aceasta căzu, dar la jumătatea drumului, înainte de a ajunge la podea, se opri deodată în aer.

Fox îşi plimbă mîna deasupra ei, gîndindu-se că omida este atîrnată de vreun fir de păianjen, dar nu era nimic. Satiş o luă cu grijă, o puse din nou pe frunză şi plecă cu ghiveciul. Apoi, fără să mai aştepte să i se dea ordin, aduse un pui, care însă n-avea aripi, şi-l puse jos, pe podea.

Satiş îşi plesni cu putere palmele una de alta. Speriat, puiul se înălţă deodată în aer, se roti piuind prin odaie şi zbură pe fereastra care dădea în parc. Fox se apropie de geam şi văzu că puiul se lăsase pe iarbă.

— Rămîi la geam, Fox! spuse Height.

Satiş luă o pisică, o duse în grădină, o puse într-un copac şi-apoi începu să strige:

— Cude! Cude! Cude! Hai, repede, repede! Uite, pisica! Pisica!

Se auzi un lătrat de cîine şi pe uşă ieşi în goană un căţel – Cude (mititelul).

Văzînd pisica, începu să latre, făcu o săritură şi, cu un scheunat jalnic, zbură spre cer. Lătratul şi scheunatul lui se auzea tot mai sus şi mai înăbuşit.

— Cude! Cude! Cude! strigă Satiş.

Cîinele, care se afla la o înălţime de o sută de metri, începu să coboare. Curînd, se şi afla lîngă Satiş. Zburdînd de bucurie,

era cît pe-aci să-şi ia din nou zborul, dar tînărul îl prinse la timp şi-l duse în casă.

— Acum urmează penultimul număr al programului nostru – rosti vesel Height. Mister Fox, rămîi la fereastră!

Satiş aşeză pe cărăruie o broască mare şi o lovi binişor cu piciorul. Broasca făcu un salt şi se avîntă în zbor deasupra tufişurilor şi copacilor, apoi tot mai sus, mereu mai sus. Curînd, Fox o pierdu din ochi, dar cătă încă multă vreme cu privirea spre bolta albastră.

— Ei, ce-ai de zis? întrebă Height.

Fox se aşeză tăcut pe scaun, se uită mecanic la ceasul de la mînă, tresări, îşi vîrî în gură două pilule deodată, dar nici nu mai simţi gustul lor.

— Nădăjduiesc că asta se poate numi levitaţie! rosti Height, făcîndu-şi vînt cu evantaiul. Cred că ţi-ai dat seama cum se comportă levitaţii. Omida pe care ai văzut-o are posibilitatea să coboare pe firul ei. Eu am astupat canalele glandelor salivare care fabrică firul şi de aceea în clipa cînd omida a început să urce nu a mai putut să formeze firul şi să coboare. Dar centrii nervoşi lucrau ca de obicei şi îi trimiteau impulsurile corespunzătoare. Asta era de ajuns ca să se pună în mişcare, într-un chip nou, mişcarea organizată a moleculelor, şi să se facă o încărcare electrică a moleculelor în raport cu încărcarea pămîntului, şi omida *„a rămas spînzurată în aer”.* Puiul este o pasăre care nu mai ştie să zboare, dar care şi-a păstrat instinctele necesare pentru a putea zbura şi, datorită acestor instincte, el a putut să folosească pe deplin noua lui capacitate de levitaţie, într-o măsură mai mare decît omida. Cîinele nu poate decît să sară. Şi, deşi, din punct de vedere al creierului, este un animal cu o dezvoltare superioară, totuşi zborul acesta neaşteptat l-a năucit cu totul şi el ar fi zburat în văzduh pînă şi-ar fi dat duhul, dacă chemarea lui Satiş n-ar fi trezit stimulentul, adică dorinţa lui de a se întoarce înapoi. În ceea ce priveşte broasca, care se află pe o treaptă inferioară de dezvoltare, ea a murit, ajungînd în straturile reci şi sărace în oxigen ale atmosferei. Aşa cum au arătat experienţele, o dată cu moartea animalului dispare şi capacitatea lui de levitaţie şi broasca noastră poate că a şi căzut în capul vreunui ţăran speriat... De altfel, capacitatea de levitaţie dispare şi trebuie să dispară îndată ce în organism are loc dezagregarea elementelor

radioactive artificiale. Din toate aceste experienţe – continuă Height – dumneata, de bună seamă, ai şi tras o concluzie: levitaţia este cu atît mai posibilă, cu cît sistemul nervos superior al animalului este mai dezvoltat. Dar numai omul o poate stăpîni pe deplin.

— Ai spus că experienţa cu broasca este penultima, însă ultima nu mi-ai arătat-o – zise Fox.

— Nu-i greu să-ţi dai seama că ultima experienţă se va face pe un om – răspunse Height.

— Se va face? Va să zică încă nu ai făcut o astfel de experienţă?

— Dar vezi bine că terenul este pe deplin pregătit – replică Height. De pildă, experienţa cu cîinele, al cărui sistem nervos, şi mai ales emisfera creierului mare, nu a avut de suferit, după cum se vede, în urma levitaţiei, în ciuda faptului că în organism a trebuit să aibă loc mari transformări atît în circulaţia sîngelui, în activitatea sistemului nervos şi altele. Eu aştept doar...

Cineva bătu la uşă şi în cameră intră Bharava-Pearce.

— A, mister Pearce! Venerabil *guru*[1]! Bharava-Babu! spuse batjocoritor Height. Ce noutăţi ne-aduci?

— Mister Bronlow m-a trimis la dumneata...

— Bronlow a şi stat de vorbă cu mine.

— Pe cine a desemnat?

— Pe Ariel. Aureliu Galton.

— Fie Ariel primul om zburător! rosti cu indiferenţă Height.

— Eu văd în asta un semn al sorţii – începu Pearce, ridicînd ochii în tavan. Ştiţi că la Dandarat există obiceiul de a se da elevilor nume noi. Pe Aureliu l-am numit Ariel, ca să aibă aceeaşi rezonanţă. Ariel este satelitul planetei Uranus. Totodată, Aizu înseamnă aerian. Uranus este o zeitate care întruchipează cerul...

— Cruţă-ne, mister Pearce! Ai intrat atît de bine în rolul lui *saniasi*[2] Bharava, încît uiţi în faţa cui filozofezi!

— Obişnuinţa este a doua natură – zise de data asta Pearce, zîmbind şi pe alt ton. Dar uite ce-am vrut să te întreb, mister Height: experienţa asta nu primejduieşte cumva viaţa lui Ariel?

— Cred că nu – răspunse Height. Şi dacă ţii atît de mult la

---

[1] Învăţător. — Nota red. ruse.

[2] Sfînt — Nota red. ruse.

viaţa lui, fă această primă experienţă cu dumneata. Mie îmi este indiferent cu cine încep. Un director de şcoală zburător! Ar fi foarte spectaculos!

Prefăcîndu-se că nu a auzit gluma răutăcioasă a lui Height, Pearce întrebă din nou:

— Dar capacităţile intelectuale nu pot fi atinse de această experienţă?

— Foarte posibil!

— Ei, ce să-i faci! Avînd în vedere importanţa cauzei, trebuie să acceptăm un oarecare risc – spuse oftînd Pearce.

— Nu pot să te sufăr cînd vorbeşti pe tonul ăsta de iezuit! Te cunosc ca pe-un cal breaz, mister Pearce. Dorinţa dumitale cea mai dragă ar fi ca Ariel să rămînă în viaţă, dar să-nnebunească. Totuşi nu în aşa hal, încît să nu mai poată fi folosit pentru scopurile voastre oculte şi... Ha! Ha! Ha!... teozofice! Nu-i aşa, vulpe bătrînă?

Pearce era cît pe-aci să izbucnească de furie, dar amintindu-şi că Height este un om necesar, se stăpîni şi răspunse sec:

— Datoria noastră e să ne supunem dorinţelor celui de sus. Sînt foarte bucuros că ai lămurit în ce direcţie trebuie să acţionăm. Ariel va veni la dumneata astă-seară. Însă fii cu băgare de seamă, mister Height, pregăteşte-l, explică-i ce-o să devină. Nu-i de glumit cu însuşirea asta neaşteptată de a zbura, picată aşa, din senin. Vezi să nu-şi spargă cumva capul!

IV. PRIETENII

De la infirmerie, Şarad se întoarse din nou în camera lui Ariel. Între ei se stabiliseră relaţii neobişnuite pentru elevii şcolii Dandarat.

Conform regulilor şcolii, cel mare trebuia să-l conducă pe cel mic, fiindu-i primul şi cel mai apropiat educator şi „îndrumător spiritual” – guru. Nici un fel de apropiere, de intimitate, de prietenie nu era îngăduită în cadrul acestor relaţii. Supunerea oarbă a celui mic faţă de cel mare, iată ce stătea la baza educaţiei. Dar Ariel păstrase în adîncul sufletului său destulă independenţă sub aparenţa unei depline supuneri, Instinctul de apărare îl făcea să fie mincinos, să recurgă la simulări, în direcţia aceasta ajunsese la o adevărată virtuozitate. Pe acelaşi drum îl conducea Ariel şi pe Şarad. Instinctiv, băiatul îşi dăduse seama ce i se cere. Lua un aer abătut şi deznădăjduit cînd, în prezenţa unor persoane străine, Ariel îl certa cu asprime pentru fapte pe care el nici nu le făcuse. Dar cînd rămîneau singuri, Ariel şoptea la urechea ciracului său poveţe care i-ar fi îngrozit pe profesorii şi pedagogii din Dandarat.

Deseori, Ariel scăpa cuvinte ca acestea: *„Cît îi urăsc!”* şi Şarad înţelegea despre cine vorbeşte guru Ariel. Băiatul îi ura şi el în aceeaşi măsură pe Pearce şi pe toţi schingiuitorii lui, dar sentimentul acesta îi era paralizat de frică. Şarad tremura şi se uita în toate părţile, temîndu-se şi pentru el, şi pentru dascălul său, atunci cînd acesta îi împărtăşea gîndurile lui ascunse.

Odată, într-o seară, Ariel discuta în şoaptă cu Şarad. Pe coridor se auziră paşii furişaţi ai lui Bharava. Ariel, al cărui auz era foarte fin, se îndepărtă brusc de băiat şi începu să-l certe cu glas tare. Şarad făcu o mutrişoară vinovată. Bharava intră în cameră, iscodi ca întotdeauna cu privirea pe elevi, apoi i se adresă lui Ariel cu astfel de cuvinte:

— Fiule! N-am precupeţit nici o strădanie, nici o trudă pentru a te creşte şi a te îngriji. A sosit vremea să culegem roadele. Eşti un tînăr în toată puterea cuvîntului. Instruirea ta a luat sfîrşit. E timpul să te-apuci de lucru şi să-i slujeşti pe cei care te-au hrănit

şi te-au educat, să le mulţumeşti pentru grija ce ţi-au purtat-o; pentru adăpostul şi hrana ce ţi-au oferit-o. Dandarat îţi face marea cinste de-a te hărăzi unei înalte meniri şi nădăjduiesc că vei îndreptăţi pe deplin această încredere.

Tot timpul cît dură discursul acesta atît de pompos, Ariel îl privi pe Bharava drept în ochi, ca un om care n-are ce să răspundă. Tînărul înţelesese că i se hotărăşte soarta şi că în viaţa lui intervine o schimbare. Dar nici un muşchi nu tresări pe chipul său, nici cel mai mic semn de tulburare nu i se oglindi pe obraz.

Şarad îşi dădu şi el seama că-l aşteaptă despărţirea de singurul om care-i mai uşura viaţa. Băiatul însă nu ştia să se stăpînească în aceeaşi măsură ca Ariel, de aceea lăsă ochii în jos şi se strădui să-şi ţină răsuflarea, ca să nu atragă asupra sa atenţia cumplitului Bharava.

Ariel *„luă pulberea de la picioarele”* lui Bharava, adică se aplecă, atinse cu mîna tălpile lui Bharava şi, ducîndu-şi mîna la frunte zise:

— Gîndurile mele, dorinţele mele, faptele mele şi viaţa mea vă aparţin.

Bharava, după ce privi scrutător în jur, rămase mulţumit. Şi pentru prima oară în toţi aceşti ani, el îl mîngîie pe Ariel, atinse cu vîrful degetelor bărbia băiatului şi apoi îl sărută.

— Urmează-mă, Ariel! Primul pas pe care îl vei face va fi un pas în noua ta viaţă!

Ariel îl urmă ca un cîine bine dresat.

Iar Şarad, rămas singur, îşi prinse capul în mîini şi, nefiind în stare să se stăpînească, izbucni în plîns.

Cît de mare i-a fost însă bucuria cînd în miez de noapte simţi deodată atingerea cunoscută şi şoapta lui Ariel!

— Tu eşti, *dada*[1]? întrebă el, şoptit.

— Eu sînt, Şarad, nu te speria!

— Ce ţi s-a întîmplat, dada?

— Sst! Ştii... Bharava... el nu-i hindus, este englez şi-l cheamă Pearce... M-a dus la Charles Height, un învăţat. Şi el e sahib. Iar Height, cînd l-a văzut pe Bharava, a exclamat: *„Iată-te, în sfîrşit, mister Pearce, dar unde-i Ariel?”* Bharava s-a înfuriat tare de tot... şi-a început să-i facă semne lui Height.

---

[1] Dada — frate mai mare — Nota red. ruse.

Atunci Height a priceput şi a zis îndată: *„Bună seara, Bharava-babu!”* Dar degeaba, eu am înţeles că Bharava nu-i hindus. De altfel, şi înainte m-am gîndit la asta. Aici, la noi, te izbeşti de minciună la fiecare pas.

— Şi ce făcea Ha ăsta? îl zori Şarad.

— Height vrei să zici. M-a examinat ca un doctor şi pe urmă i-a zis lui Bharava: *„Straşnic! E sănătos tun. Peste cîteva zile o să...”* Dar Pearce a început iarăşi să-i facă semne şi atunci Height mi-a poruncit: *„Să vii mîine dimineaţă înainte de masă, înţelegi? Înainte să mănînci. Să nu mănînci nimic şi să te speli bine. Să faci o baie, şi nu obişnuita abluţiune de dimineaţă.”* Asta-i tot.

— Şi de ce ai zăbovit atîta?

— Bharava mi-a dat mai multe poveţe: *„Supunere, supunere şi iar supunere!”* Ariel izbucni încetişor în rîs.

În noaptea aceea prietenii dormiră puţin. Şarad era mîhnit la gîndul că se va despărţi de Ariel, iar acesta din urmă se gîndea la cele ce-l aşteaptă în viitor.

V. PE UN NOU FAGAŞ AL VIEŢII

A doua zi dimineaţa, după ce îşi luase rămas bun de la Şarad, Ariel se prezentă în faţa lui Height, care îl aştepta în halat şi scufie albă.

Intrară amîndoi într-o încăpere ce semăna cu o sală de operaţie sau cu un cabinet de röentgen-terapie, avînd însă o aparatură mult mai complicată şi mai neobişnuită.

Height îi porunci lui Ariel să se dezbrace şi să se culce pe o masă îmbrăcată într-o muşama albă.

Ca întotdeauna, Ariel se supuse fără cea mai mică ezitare, închipuindu-şi că o să fie hipnotizat, stare pe care el se pricepea de minune s-o simuleze. Dar se înşelase.

Height îi ordonă să înghită un praf dizolvat m apă, apoi strigă:

— William, masca!

Un tînăr în halat alb, cu o tichie albă, îi aplică băiatului pe faţă o mască de vată, care emana un miros puternic şi dulceag.

— Respiră adînc, Ariel, şi numără cu glas tare! porunci Height.

— Unu, doi, trei... se porni Ariel.

Cînd ajunse la douăzeci, începu să se încurce, făcea pauze din ce în ce mai mari şi curînd îşi pierdu cunoştinţa.

— Ei, asta-i tot! auzi el cînd îşi veni din nou în fire şi deschise ochii.

Îi era greaţă şi capul îi vuia. Se afla culcat jos, pe podea, în cabinetul-laborator al lui Height.

— Ce-i cu tine, te simţi prost? Nu-i nimic, trece repede. Stai liniştit – spuse Height.

Ca întotdeauna, el şedea pe rogojină, pe jumătate dezbrăcat, cu buzele roşii de betel, şi trăgea din lulea, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

Aducîndu-şi aminte de cele ce-i spusese Pearce, Height se hotărî să-l pregătească pe Ariel cu toată grija pentru rolul de om zburător.

Şi în clipa cînd Ariel îşi veni de-a binelea în fire, Height îl

întrebă:

— Ce zici, Ariel, eşti puternic? Crezi că ai putea să ridici un tînăr tot atît de greu ca tine?

— N-am încercat, dar cred că aş putea – răspunse el după o clipă de gîndire.

Viaţa la Dandarat îl învăţase să fie foarte prudent în răspunsuri.

— Fiecare om sănătos poate să ridice o greutate egală cu greutatea corpului său şi chiar mai mult.

William! Ia saltă cu scaunul! îi porunci savantul lui William, care se ivise la chemarea lui.

William, pregătit pentru toate acestea, se aşeză călare pe un scaun, îşi încolăci picioarele în jurul picioarelor scaunului, cu mîinile se apucă de spetează şi începu să salte prin cameră, aşa cum fac copiii.

Ariel privea uimit la tînărul William care galopa pe scaun.

— Ariel, uită-te bine, picioarele lui William nu ating pămîntul. Numai prin smucituri bruşte în sus şi în jos mişcă scaunul şi se ridică o dată cu el în aer. Cînd se smuceşte, saltă cu scaun cu tot, la cel mult trei sau cinci centimetri de la pămînt, şi cam tot atîta înaintează. Dacă William, la greutatea lui, ar fi fost mai puternic, atunci bineînţeles c-ar fi putut să sară mai sus şi mai departe, nu-i aşa? Şi cu cît ar fi mai puternic, cu atît ar sări mai sus şi mai departe. Iată, dar, că nu-i vorba de nici o minune sau de vreun lucru extraordinar. Ţine minte, Ariel, atunci cînd ai fost narcotizat... În timp ce dormeai... ţi-am introdus în corp... un lichid care ţi-a multiplicat forţele. Şi-acum tu ai să poţi zbura pe scaun mai bine decît William. Ia încearcă! Scoală-te în picioare, aşează-te pe scaun şi caută să salţi aşa ca William.

William îi cedă locul lui Ariel, legînd însă cu o frînghie piciorul scaunului şi ţinînd într-o mînă capătul funiei.

— Sări, Ariel!

Băiatul smuci scaunul şi pe neaşteptate făcu o săritură atît de înaltă, încît s-ar fi lovit cu capul de tavan dacă n-ar fi fost frînghia, care-l opri din zbor, şi Ariel căzu jos cu scaun cu tot, lovindu-l şi pe William.

Height izbucni în hohote de rîs, dar deodată se încruntă. Se vede că era foarte tulburat şi încetă chiar să mestece betel.

— Nu te-ai lovit, Ariel?

— Puţin... numai la genunchi şi la cot – răspunse băiatul,

uluit de toate cîte se petrecuseră cu el.

— Dar ce-ai simţit în timpul zborului?

— Eu... parcă aş fi primit o lovitură uşoară în cap şi în umeri... Mă apăsa ceva, dar nu de afară, ci dinăuntru.

— Aşa, aşa... aşa, aşa, la asta trebuie să ne-aşteptăm – bolborosi Height. Dar n-a fost prea puternică?

Nu te-a durut?

— Nu. Doar în prima clipă. M-am mirat tare mult, ba chiar m-am speriat oleacă.

— Şi asta nu te-a împiedicat să gîndeşti? Nu ţi-ai pierdut cunoştinţa, fie chiar şi pentru o clipă?

— Nu – răspunse Ariel – se pare că nu.

— Straşnic! exclamă Height şi bombăni: Cel puţin pentru mine! Pearce n-o să fie tocmai mulţumit, dar asta-l priveşte personal. Că ai căzut şi te-ai lovit, de vină e numai frînghia. Deşi fără ea, ai fi riscat să-ţi spargi capul de tavan. Am legat frînghia fiindcă tu nu ştii încă să-ţi dirijezi forţa. Ascultă, Ariel, ia aminte la ce-ţi spun! Acum eşti în stare să faci ceea ce nu-i în stare să facă nici un alt om. Poţi să zbori. Şi pentru ca să poţi zbura, trebuie să doreşti acest lucru. Poţi să te ridici în aer mai repede sau mai încet, să te întorci în orice parte ai dori şi să te cobori după voie. Trebuie să ştii numai să te conduci, aşa cum faci cînd umbli, cînd te scoli, cînd te aşezi sau te culci. Înţelegi? Şi-acum încearcă încă o dată să sări cu scaunul. De data asta, nu-l mai smuci, gîndeşte-te doar că trebuie să zbori.

Ariel se aşeză pe scaun, apucă speteaza şi se gîndi: *„îndată am să zbor!”* Şi într-adevăr se ridică la o înălţime de un metru, făcu ocolul camerei şi se lăsă lin, în jos, lîngă Height, fără să-şi creadă ochilor.

— Bravo ţie, progresezi foarte repede!

— Dar fără scaun nu pot să zbor? întrebă Ariel.

Height izbucni în rîs, împroşcînd stropi de salivă roşie.

— Bineînţeles! Ha-ha-ha! Tu ai crezut, pesemne, că scaunul este un aparat, un fel de mătură pe care zboară baba-cloanţa? Ariel, eşti un om zburător! Primul om care poate zbura fără nici un fel ele mecanisme sau aripi. Fii mîndru de asta!

Băiatul se sculă de pe scaun. *„O să mă ridic în aer!”* şi se înălţă, rămînînd suspendat, imobil, în spaţiu.

— Ha-ha-ha! Aventurier? Escroc? hohotea Height, amintindu-şi de colegii săi savanţi, care nu-i recunoşteau

meritele. Binevoiţi să vedeţi asta!

Uşa cabinetului se deschise. În prag stătea Bharava, iar în spatele lui se iţea Fox.

Văzîndu-l pe Ariel atîrnînd între tavan şi podea, Pearce-Bharava rămase cu gura căscată, încremenit locului. Fox îşi schimonosi într-un rictus dureros buzele aspre şi se încovoie, semănînd cu un semn de întrebare. Ariel se răsucea lin în aer, cobora, apoi din nou urca lin.

— Intraţi, domnilor! De ce aţi rămas locului? le strigă Height, triumfător.

În sfîrşit, Pearce îşi reveni din uluială şi se năpusti să închidă fereastra, bombănind: *„Ce imprudenţă”.* Apoi începu să se învîrtească în jurul lui Ariel, clătinînd din cap.

— Te felicit, colega! rosti cu greutate Fox, apropiindu-se de Height şi strîmbîndu-şi gura într-un zîmbet.

— Ei, ce zici de isprava asta? E mai reuşită decît musca dumitale? întrebă Height, bătîndu-l prieteneşte pe umăr, în aşa fel că Fox se clătină pe picioare.

Ariel coborî, iar Bharava-Pearce se îndreptă grăbit spre telefon, îl chemă pe Bronlow şi-l rugă să vină de îndată la Height.

— Cum te simţi cînd zbori? îl întrebă Bharava pe Ariel.

— Bine. La început mi-a fost cam neplăcut... Corpul, umerii...

— Aşa, aşa! Dar mintea ţi-a rămas limpede? Gîndurile nu ţi s-au încîlcit?

— Nu.

— Hm! Capacitatea mintală a lui Ariel n-a fost de loc atinsă... Din păcate... da-da! zise Height.

Pearce se uită semnificativ la el. Curînd sosiră mister Bronlow şi mistress Dryden.

Lui Ariel i se ceru să se înalţe în aer, să zboare prin cameră, stînd drept, culcat pe burtă, *„ca un peştişor”,* după cum spunea mistress Dryden, să se răsucească şi să facă diferite figuri de înaltă şcoală de pilotaj. Mistress Dryden se văita într-una cînd de frică pentru Ariel, cînd, plină de entuziasm şi admiraţie, exclama:

— Minunat! Extraordinar! Fermecător! Bronlow îşi freca cu un aer satisfăcut mîinile şi îl încuraja pe Ariel să facă noi figuri aeriene.

— Ce-l chinuiţi atîta! exclamă, plin de bunăvoinţă, Height,

şi-i porunci lui Ariel să coboare.

Toţi, în afară de Height, se aşezară, şi Bharava, adresîndu-se lui Ariel, ţinu un discurs, ca întotdeauna pompos, plin de citate şi metafore orientale.

Vorbi din nou de înalta cinste ce i-a fost acordată lui Ariel, care a devenit aproape un fiu al lui Indra, zeul cerului şi al văzduhului, şi frate cu Maruta, zeul vînturilor, vorbi despre puterea extraordinară pe care a căpătat-o Ariel, dar, totodată, şi de uriaşa răspundere ce apasă pe umerii lui. Bharava căuta să-l sugestioneze pe băiat, aţintindu-şi privirea-i hipnotică asupra lui, vorbindu-i despre supunerea totală şi absolută şi ameninţîndu-l cu pedepsele cele mai cumplite pentru cea mai mică abatere.

— Dacă ţi-ai pune cumva în gînd să fugi, să ştii că ai să sfîrşeşti în nişte chinuri atît de cumplite, cum încă n-a sfîrşit nici un om pînă azi. Oriunde ai zbura, pe culmile munţilor înalţi, în jungla întunecoasă, în pustiurile sălbatice sau chiar la capătul lumii, ţine minte că noi te vom găsi pretutindeni, fiindcă puterea noastră este nemărginită. Şi atunci...

Bharava îi zugrăvi în chip atît de plastic priveliştea unor schingiuiri şi chinuri nemaivăzute, încît mistress Dryden începu să strîngă din umeri şi să ofteze. Şi încă un lucru pe care nu trebuie să-l uiţi: să nu arăţi nimănui că ştii să zbori. Nici să vorbeşti despre asta nu-ţi este îngăduit. Să nu îndrăzneşti să zbori sau să te ridici, fie chiar numai un deget de la pămînt, fără să fi primit ordin de la noi. Să nu zbori nici atunci cînd te găseşti singur în cameră.

Şi Bharava începu să facă nişte gesturi care, pesemne, trebuiau să întărească sugestia. Apoi, cu vocea-i obişnuită, rosti sever:

— Acum te poţi duce în camera ta. Şi să nu uiţi niciodată vorbele mele!

Ariel se înclină adînc, salută şi o porni spre uşă, străduindu-se să calce ca de obicei şi temîndu-se la fiecare pas să nu cumva să zboare. *„Trebuie să merg, să merg, nu să zbor!”* repeta el în gînd.

După ce băiatul ieşi, Pearce îl petrecu privindu-l temător, prin uşa întredeschisă. Apoi oftă şi zise uşurat, răspunzînd parcă propriilor sale gînduri:

— Nu, n-are să zboare de la noi! La fel ca şi celorlalţi elevi ai

Dandaratului, noi i-am anihilat complet voinţa.

— Şi totuşi nu-i prudent că l-ai lăsat singur pe Ariel – observă Bronlow.

— Dar ce poţi face? Să-l ţii în lanţ şi să-i dai drumul ca unui balon? întrebă batjocoritor Height.

— Ai fi putut să-l trimiţi împreună cu un însoţitor, care să-l ducă de mînă – replică Bronlow – iar apoi să-l încui într-o cameră fără ferestre.

— Şi dac-o să zboare cu însoţitor cu tot? întrebă batjocoritor Height.

Mistress Dryden scoase un strigăt de uimire, iar Bronlow înălţă sprîncenele.

— E cu putinţă aşa ceva?

— Absolut – răspunse Height – dacă, bineînţeles, călăuza n-o să fie mai grea decît Ariel.

— Iată încă o complicaţie! exclamă Bronlow.

— La toate astea ar fi trebuit să te gîndeşti mai înainte. Eu mi-am isprăvit treaba, iar felul cum o să-l fereşti şi cum o să-l arăţi publicului pe Indra al vostru, asta vă priveşte pe voi, nu pe mine – spuse Height.

— Mister Bronlow – se băgă în vorbă Pearce – temerile dumneavoastră sînt neîntemeiate. Ariel este legat de multă vreme cu un lanţ tainic. Lui nu numai că-i lipseşte voinţa, dar se află mereu în transă hipnotică. Atît de des l-am sugestionat şi l-am hipnotizat insuflîndu-i o deplină ascultare, încît acum, orice poruncă a mea el o primeşte ca pe ceva absolut şi nu va trece peste ea nici chiar de frica morţii. Lucrul acesta e mai trainic chiar decît o pereche de cătuşe. Îmi iau asupră-mi toată răspunderea.

Bronlow mormăi printre dinţi, dînd din umeri:

— Fie şi aşa!

Height deschise vorba despre suma pe care trebuia s-o primească drept plată şi începu să se tocmească în gura mare cu Pearce. Discutau atît de aprins, încît mistress Dryden, temîndu-se de o migrenă, se sculă de pe scaun. Îndată după ea se ridică şi Bronlow.

— O să mai vorbim noi, mister Height! îi spuse Pearce, conducîndu-şi oaspeţii.

Ieşiră din cabinet, Pearce cu Bronlow, iar Fox cu mistress Dryden. Femeia începu să-l descoasă pe Fox, interesîndu-se

cum de a izbutit acest „vrăjitor Height” să creeze omul-zburător şi, fără să-i asculte răspunsurile, îl întrerupea mereu cu noi întrebări.

— Dar poate face şi animalele să zboare? O pisică, de pildă? întrebă ea.

— Da, eu cu ochii mei am văzut un cîine, pe urmă o broască...

— Nemaipomenit! O să-i cer negreşit lui mister Height ca pe Queen, pisicuţa mea, să mi-o transforme într-o pisică zburătoare. Seara, ea o s-alunge liliecii din jurul terasei, de care mi-e o groază nebună şi care-mi tulbură cele mai frumoase ceasuri, căci în India, şi mai ales aici, la Madrass, numai seara poţi să respiri în voie. Ce minunat o să fie!

Şi, deoarece mistress Dryden nu era numai ocultistă, dar şi poetă, îşi ridică ochii spălăciţi spre cer şi începu să improvizeze:

Pe cer zbura un liliac,
În urmă-i, o pisică...

Pearce şi Bronlow însă vorbeau despre cu totul altceva.

Pearce voia să ştie dacă vor mai crea, cu ajutorul lui Height, şi alţi oameni zburători, sau dacă Ariel va fi singurul. Şi în această ultimă ipoteză, se temeau ca Height să nu fie atras de duşmanii lor şi se întrebau dacă n-ar fi cazul să ia măsurile corespunzătoare.

„Poate ar trebui ucis Height?” înţelese Bronlow şi după ce se gîndi zise cu glas tare:

— Deocamdată, trebuie să-l împiedicăm să plece de la noi. Alţi oameni zburători nu vom mai face. Dar Ariel poate avea vreun accident, aşa că Height ne este încă necesar. Trebuie s-avem grijă ca el să fie complet izolat de lumea dinafară. E limpede?

Pearce încuviinţă din cap şi răspunse:

— Se va face întocmai.

VI. SPRE O SOARTĂ NECUNOSCUTĂ

Ieşind de la Height, Ariel se îndreptă spre odăiţa lui, străbătînd aleea grădinii. Păşea încet, de parcă acum învăţa să umble, şi călca atît de apăsat cu tălpile sandalelor, încît nisipul presărat pe cărare începu să scîrţîie. Nu se îndoia nici o clipă că este urmărit.

Ariel însă se mai afla sub impresia zborului din cameră. Putea să zboare! Gîndul acesta îl tulbura, dar în acelaşi timp îl umplea de fericire, o fericire al cărei rost se temea să-l înţeleagă aici, în grădină, sub soarele luminos, urmărit de privirile lui Bharava, pe care le simţea aţintite asupra sa. Băiatul îşi înăbuşea, nelăsînd să i se citească pe faţă gîndurile care, asemenea unui cîntec triumfător, răsunau în sufletul lui: *„Libertate! Eliberare!”* şi sunetele acestui cîntec îl uimeau nespus.

De-abia după ce dădu colţul clădirii, îşi îngădui să se gîndească, dar cu prudenţă, ca nu cumva gîndul să devină faptă: „Dacă aş vrea, aş putea de îndată să mă înalţ în văzduh şi să-mi iau zborul din şcoala asta atît de urîtă, să fug de oamenii ăştia îngrozitori!” Şi începu să calce şi mai apăsat pe nisipul scîrţîitor.

În toţi aceşti ani petrecuţi în şcoală, Ariel nu încetase o clipă să se gîndească în ce fel ar putea să plece, să fie liber, să-şi afle trecutul, să-şi caute părinţii.

Cu toate interdicţiile şi sugestiile hipnotice, noaptea cînd rămînea singur, se străduia să-şi amintească întîmplări din copilăria lui, petrecute înainte de a veni la Dandarat. Uneori, icoane ale acestui trecut – crîmpeie rămase în amintire – i se arătau şi în somn, şi visurile erau întotdeauna mai vii decît imaginile pe care se căznea să şi le aducă aminte cînd stătea de veghe.

Vedea aievea o ţară care era cu totul altfel: un cer de plumb, felinare pe străzi, licărind prin ceaţa deasă, vineţie. Clădiri uriaşe, ude de umezeală şi ploi, oameni care se iveau pe neaşteptate, şi tot atît de neaşteptat dispăreau în negura

întunecoasă.

Iată-l într-un automobil, privind pe fereastră lumea aceasta cenuşie, umedă.

Şi, deodată, o altă icoană...

O cameră mare, un cămin uriaş în care ard buturugi. Ariel şade pe covor şi-şi construieşte o casă din cuburi. Alături, pe o pernă de mătase, stă o fetiţă blondă şi îi întinde cuburile. Într-un fotoliu moale, lîngă cămin, cu o carte în mînă, se odihneşte o bătrînă, cu o scufie de dantelă neagră pe capul cărunt, care din cînd în cînd îi priveşte cu asprime pe deasupra ochelarilor.

În odaie intră un om într-o haină neagră. Are ochii răi şi rotunzi ca de bufniţă şi un zîmbet dezgustător de prefăcut. Ariel se teme şi-l urăşte pe omul acesta în costum negru, care, cu zîmbetul lăţit pe toată faţa şi cu ochii strălucind de răutate, păşeşte pe covor. El calcă în picioare căsuţa din cuburi, Ariel începe să plîngă şi... se trezeşte.

Prin fereastră se zăresc frunze de palmier, iar pe cerul siniliu şi înalt, stele mari... Văzduhul mişună de lilieci... Noaptea e înăbuşitoare... India... Dandarat...

Alteori, Ariel se vedea într-o cămăruţă mică, unde abia putea să respire, care se legăna. Prin geamul rotund se zăreau valuri uriaşe, verzi şi înspăimîntătoare. Aşezat pe divan în faţa sa, mai înfricoşător decît valurile, şedea omul acela negru, acelaşi care i-a călcat în vis, sau în realitate, căsuţa din cuburi.

Alte amintiri din copilărie mintea lui n-a păstrat. Grozăviile ce i-au fost hărăzite băiatului aici, la Dandarat, s-au lăsat ca un văl asupra trecutului său. Dar trecutul trăieşte în sufletul lui Ariel, ca firele de iarbă într-un deşert de nisip.

Singurătatea, copilăria plină de bucurii şi tinereţea. Nici părinţi, nici prieteni... Numai Şarad... Bietul Şarad! El a păşit abia pe prima treaptă a chinurilor. Ah, dac-ar putea să-l scape din iadul ăsta!

„Pot să zbor!...” Dar, făcînd un efort, Ariel alungă acest gînd şi calcă cu pas hotărît.

— Ariel! şopteşte plin de bucurie Şarad, în clipa cînd prietenul său intră pe uşă, dar îndată amuţeşte, văzîndu-i chipul aspru.

Acum nu-i vreme de discuţii.

Sună gongul, care cheamă elevii la gustarea de dimineaţă, şi cei doi prieteni se îndreaptă spre sala de mese, tăcuţi, fără să

se uite unul la celălalt.

În ziua aceea, Şarad fu mustrat de cîteva ori de profesorii săi, pentru lipsa lui de atenţie. Timpul se scurgea greu.

Înainte de apusul soarelui, în camera lui Ariel intră Bharava, care-i spuse tînărului să nu uite să ceară administratorului haine noi.

— Mîine dimineaţă, la cinci, o să vin să te iau. Să fii gata! După ce te speli, îmbracă-te cu hainele noi!

Ariel îşi plecă supus fruntea.

— Cum merge Şarad? întrebă Bharava, la plecare.

— Nu prea ştie să se concentreze – răspunse Ariel.

— Trebuie să-l pedepseşti cu mai multă asprime – zise directorul şi, aruncîndu-i o privire furioasă lui Şarad, ieşi.

Ca întotdeauna, înainte de a se culca, Ariel îl puse pe Şarad să citească cîteva fragmente din *„Shastra – Cărţile Sfinte”.* Era calm, aspru şi exigent, cerîndu-i băiatului să citească cu glas tare şi cîntat.

Totuşi, de cîteva ori, Şarad băgă de seamă că Ariel priveşte spre fereastră, iar pe chipul lui trece o umbră de îngrijorare. În parc, copacii foşneau în bătaia vîntului care prevestea ploaia.

Din cînd în cînd bubuia tunetul, dar pe cer stelele străluceau cu un foc viu. Şi numai cînd dinspre dreapta coborî întunericul, fîşia lăptoasă a Căii Lactee acoperindu-se de nori, Ariel oftă uşurat. Curînd se auzi ropotul primelor picături mari de ploaie. Afară, în noapte, răsună melodios gongul: era ceasul de odihnă, cînd toată lumea trebuia să se culce.

Şarad închise ceaslovul gros, iar Ariel suflă în opaiţ. Şedeau amîndoi pe rogojină, unul lîngă celălalt, învăluiţi în linişte şi beznă.

Şarad auzi cum Ariel se scoală de jos. Îndată se ridică şi el. Tînărul îl cuprinse în braţe pe băiat şi-l săltă de la pămînt!

— Ce uşurel eşti! şopti Ariel, rîzînd încetişor. Şarad, vrei să te ridic şi mai sus?

Băiatul simţi cum tînărul său prieten îl ridică aproape pînă în tavan, îl ţine acolo şi-apoi îl lasă jos. Nu cumva Ariel are mîini atît de lungi?

— Culcă-te, Şarad! vorbi în şoaptă Ariel.

Se întinseră pe rogojină, iar Ariel începu să şoptească la urechea băiatului:

— Ascultă, Şarad. Height a făcut din mine un om zburător. Înţelegi, acum eu pot să zbor ca o pasăre.

— Da unde ţi-s aripile, dada? întrebă copilul, pipăind umerii prietenului său.

— Poţi să zbori şi fără aripi. Aşa cum zburăm în vis. Nu-ncape îndoială că ei vor să m-arate oamenilor ca pe-o minune. Numai că eu... eu vreau să zbor din Dandarat!

— Da cu mine ce-o să se-ntîmple fără tine, dada? şi Şarad începu să plîngă.

— Linişteşte-te, nu plînge! Vreau să te iau cu mine. Eşti uşor şi cred că o să pot zbura împreună cu tine...

— Ia-mă! Ia-mă de aici, dada! E atît de rău aici, atît de groaznic! Fără tine o să mor! zise băiatul, oftînd.

— O să te iau... Auzi cum plouă afară? Asta-i bine. În întuneric n-o să fim văzuţi... Fereastra e deschisă... Sst!... Se aud paşi... Taci!

Uşa scîrţîi.

— Dormi, Ariel? răsună glasul lui Bharava. Ariel!

— Mm... – Mîrîi Ariel, prefăcîndu-se că a fost trezit din somn, şi apoi exclamă: Ah, dumneavoastră sînteţi, guru Bharava?!

— Ariel, de ce n-ai închis geamul? Uite cîtă apă a curs pe jos!

Bharava închise fereastra, lăsă storurile şi plecă fără să mai zică nimic.

Tînărul înţelese că directorul îl urmăreşte, neavînd încredere în el. Nu i-ar fi fost de loc greu să deschidă geamul, dar ce se va întîmpla dacă Bharava a pus paznic acolo? E de ajuns să ridice storul şi se va da alarma.

Şarad stătea culcat pe rogojină şi tremura ca prins de friguri. Afară se dezlănţuise un adevărat potop. Tunetul bubuia tot mai aproape, din ce în ce mai des şi mai tare. Scăpărînd, fulgerele inundau prin storuri odaia cu lumina lor albăstrie. Ariel stătea lîngă pervazul ferestrei, cu faţa încruntată. Apoi luă un ştergar atîrnat într-un cui de lemn pe perete şi-i şopti lui Şarad:

— Vino cu mine!

Ridicară rogojina care-i despărţea de camera vecină, păşiră înăuntru şi de aici, fără zgomot, ieşiră în coridor. Coridorul zăcea cufundat în beznă şi linişte. Ariel mergea înainte, trăgîndu-l după el pe Şarad, care se ţinea de capătul prosopului. Toţi dormeau. În jur era o linişte deplină. Urcau şi coborau scări, traversau, cu pas furişat, coridoare lungi şi curînd

începură să suie pe o scară dreaptă de lemn.

Ariel deschise chepengul care ducea pe acoperiş. Cît ai clipi, un fulger îi scăldă pe amîndoi în lumină, tunetul îi asurzi cu bubuitul său, iar ploaia îi udă leoarcă. Se urcară pe acoperişul drept.

— Suie-mi-te în cîrcă, Şarad! şopti Ariel.

Băiatul se căţără în spatele lui, Ariel îl legă cu prosopul, îşi îndreptă umerii şi privi în jur. La lumina unui fulger văzu curtea largă, acoperită de apă şi scînteind ca un lac, văzu clădirile Dandaratului cu zidurile sale. Mai departe străluceau luminile Madrassului, iar dincolo de oraş oceanul. Ariel simţi cum Şarad tremura în spatele său.

— O să zburăm repede? întrebă în şoaptă băiatul la urechea prietenului.

Pe Ariel îl cuprinse teama. Oare într-adevăr o să se ridice în aer? În cameră i-a fost uşor să zboare, dar acum, pe furtună, cu Şarad în spate... Ce se va întîmpla dacă se vor prăbuşi în mijlocul curţii?

Deodată, răsunară nişte bătăi de gong, cu totul nepotrivite la ceasul acela. Alarmă!... Ariel văzu în faţa ochilor chipul hîd al lui Bharava, îşi aminti de ameninţările lui şi se înălţă deasupra acoperişului.

Simţi deodată o ameţeală şi gîndurile i se învălmăşiră în cap.

Ca un avion care dă roată aerodromului înainte de a se aşterne la drum, aşa zbură Ariel deasupra acoperişului. În curte se auzeau strigăte, izbucni detunătura unei împuşcături, licăriră luminile felinarelor, iar la ferestre se aprinseră opaiţele.

Ariel se avînta prin şuvoaiele ploii, zburînd – ca să-i fie mai uşor – în direcţia vîntului care sufla dinspre sud-vest.

Jos, curtea, acoperişurile drepte, parcul, zidurile, toate se perindară cu o viteză ameţitoare.

Vîntul îl purta pe Ariel spre ocean. În stînga, la lumina fulgerelor, se zărea lanţul munţilor, iar în faţă, luminile Madrassului. În fortul St. George ardea ochiul de foc al farului.

Ariel se afla acum deasupra unei întinderi nisipoase şi zbura atît de jos, încît se vedeau cîmpiile de orez. Şi din nou nisipuri... Ploaia îi biciuia trupul, iar vîntul îi şuiera pe la urechi, fluturîndu-i părul.

Jos, cu luminile aprinse, trecu un tren. Pe ocean plutea un

vapor care, apropiindu-se de port, fluiera îndelung.

Iată şi Madrassul! Kuwam, rîul mic şi murdar umflat de ploi. Străzile înguste şi întortocheate! ale *„Oraşului Negru”,* casele scunde, de cărămidă, clădite printre colibe de bambus. Partea europeană a oraşului era bine luminată. Ariel şi Şarad auzeau claxoanele automobilelor, zgomotul tramvaielor. Mai sus decît toate acoperişurile se înălţa cupola observatorului şi palatul unui nabab.

Zburară deasupra grădinii botanice. La lumina felinarelor şi a fulgerelor se puteau desluşi palmierii, curmalii, cocotierii, plantaţii de bambus, arbuştii de cafea.

Acolo, pe cărarea grădinii, izbucniră strigăte de uimire. De-abia acum îşi dădu seama Ariel cît de nesăbuit era zburînd deasupra oraşului. Dar într-atît îl uluise acest zbor, încît gîndurile i se încîlceau în cap. Uneori i se părea că totu-i un vis. Şarad îi striga ceva, însă din pricina zgomotului ploii şi a vîntului, Ariel nu putea să-i desluşească vorbele, în sfîrşit, băiatul îi ţipă drept în ureche:

— Ne văd oamenii, dada!

Drept răspuns, Ariel coti brusc spre apus, îndreptîndu-se către munţi. Simţea cum îl părăsesc puterile. Năduşeala îi curgea şiroaie pe trup şi abia mai sufla. Dar trebuia să zboare cît mai departe de Dandarat, de Madrass.

Furtuna se mai domolise, ploaia încetase, numai vîntul sufla tot cu aceeaşi furie, mînîndu-i iarăşi spre ocean. Acolo ar putea pieri. Şi Ariel, încordîndu-şi puterile, zbură mai departe. Şarad se ţinea zdravăn de spatele lui, iar tînărul, simţind căldura micului său prieten, voia să-l salveze cu orice preţ.

Zburau amîndoi aşa, înfruntînd vijelia şi bezna, în întîmpinarea sorţii necunoscute.

VII. BODEN ŞI HASELON

Biroul avocaţilor Boden şi Haselon – London City, King William street – se afla chiar lîngă biserica Mary Vullnot.

De la ferestrele biroului se putea vedea nişa sfîntului lăcaş cu statuia madonei, înnegrită de ceaţa şi funinginea Londrei, iar dangătul orologiului din turla bisericii înăbuşea chiar şi sîsîitul şi tusea bătrînei pendule din cameră, închisă într-o cutie neagră, veche, roasă de carii, şi de dimensiuni atît de uriaşe, încît în ea ar fi încăput prea bine chiar Boden şi Haselon – doi bătrîni uscăţivi, fără barbă, în surtuce demodate, semănînd unul cu celălalt ca nişte fraţi gemeni.

De treizeci de ani stăteau unul în faţa celuilalt, la două birouri ce păreau scoase din muzeu, despărţiţi de restul funcţionarilor printr-un perete de sticlă, care le îngăduia să-i poată urmări pe funcţionari şi în acelaşi timp să discute despre afacerile secrete ale firmei, fără a se feri de urechile salariaţilor. De altfel, ei vorbeau tare puţin, deoarece se înţelegeau admirabil rostind cuvintele numai pe jumătate.

După ce citea vreo scrisoare, Boden făcea într-un colţ un semn misterios şi i-o întindea lui Haselon. Acesta, la rîndul său, citea hîrtia, apoi hieroglifele, încuviinţa din cap şi punea rezoluţia pentru funcţionari. Rareori se întîmpla ca părerile lor să nu coincidă, dar şi atunci n-aveau nevoie decît de cîteva cuvinte sau crîmpeie de propoziţii ca să ajungă la o înţelegere.

Era o firmă veche, cunoscută, specializată în moşteniri, testamente, tutelă, şi care nu lucra decît cu clienţi bogaţi. Deci nu trebuie să ne mire faptul că Boden şi Haselon posedau o avere considerabilă, ce depăşea cu mult limitele legale ale onorariilor. Dar acesta era un secret al firmei, păstrat în registrele groase, încuiate în dulapuri de fier.

În dimineaţa asta însorită, lucru atît de rar la Londra, mister Boden, ca întotdeauna, cerceta el, cel dintîi, corespondenţa şi trecea scrisorile citite pe biroul tovarăşului său.

În colţ, pe un plic gros, albăstrui, se afla ştampila poştei

din Madrass. Boden rupse repede plicul şi se adînci în citirea scrisorii, strîngînd tot mai mult din buzele-i subţiri şi uscate.

Sfîrşind de citit, dădu drumul la radio. Glasul crainicului anunţa cursul bursei, dar Boden nu-l asculta. Deschisese aparatul pentru ca funcţionarii să nu poată auzi prin peretele de sticlă vreun cuvînt din cele ce vor vorbi ei doi. Se vede că aveau de discutat lucruri foarte importante şi Haselon îşi aţinti asupra lui Boden ochii săi decoloraţi şi rotunzi ca de bufniţă.

În zadar vorbea crainicul tare, căci Boden nu spunea nimic. Tăcut, îi întinse lui Haselon scrisoarea, care, după ce o citi cu cea mai mare atenţie, îşi aţinti ochii săi albicioşi în ochii asociatului. Stătură aşa un timp, ducînd parcă o discuţie mută.

Şi, într-adevăr, în clipele acestea şi-au spus multe unul altuia, sau mai bine zis, fiecare dintre ei s-a gîndit la acelaşi lucru, reîmprospătîndu-şi în minte toate împrejurările uneia dintre cele mai avantajoase, dar şi mai complicate afaceri – afacerea Galton.

Cu cîţiva ani în urmă, clientul lor, bătrînul proprietar şi fabricant, baronetul sir Thomas Galton, murise.

Rămăseseră doi copii minori – Aureliu şi sora lui, Jane. Conform testamentului, întreaga uriaşă avere imobilă a lui Thomas Galton şi o bună parte din averea mobilă reveneau fiului său Aureliu; pînă la majoratul acestuia, tutorii copilului erau mister Boden şi Haselon.

Pentru ei, tutela aceasta a fost un adevărat izvor de aur. Atît de bine se pricepură să administreze averea, ei împreună cu membrii consiliului tutelar, încît pe fiece an propriile lor venituri sporeau. Dar nu puteau sta liniştiţi la gîndul că, în ziua cînd moştenitorii vor fi majori, izvorul acesta de cîştig trebuia să sece, Aureliu urmînd să intre în posesia averii care, deşi mult împuţinată, era totuşi considerabilă.

În cazul că Aureliu murea pînă la majorat, averea lui revenea surorii sale, iar aceasta, fiind mai mare decît fratele său, şi tutela lor ar fi luat sfîrşit mai repede, adică o dată cu majoratul fetei. De aceea, pentru aceşti tutori atît de abili, soluţia cea mai bună ar fi fost ca Aureliu să trăiască, dar să fie un incapabil şi după ajungerea la majorat. Din punct de vedere juridic, lucrul acesta era cu putinţă în cazul cînd băiatul s-ar fi dovedit a fi alienat mintal şi starea lui recunoscută ca atare de către organele de resort. În direcţia aceasta îşi îndreptară toate

eforturile Boden şi Haselon. Nu era pentru prima oară că-şi închideau pupilii în case de nebuni, unde doctorii, cumpăraţi de ei, făceau din copii normali nişte demenţi. Bineînţeles că asta nu-i costa puţin. La şcoala Dandarat din Madrass oamenii se arătară a fi mai înţelegători, iar rezultatul, după cum ştiau Boden şi Haselon, era acelaşi. Şcoala din Madrass mai avea şi alt avantaj: India se afla departe, din care pricină organele tutelare, cu care de altfel Boden şi Haselon duceau casă bună, şi mai ales Jane, nu puteau să urmărească soarta lui Aureliu. Şi băiatul, încă la o vîrstă fragedă, fu dus, chiar de către mister Boden, la Dandarat. Deoarece însă şcoala aceasta nu exista în mod oficial, în dările de seama ale tutorilor figura o şcoală-sanatoriu inventată (pentru copiii bolnavi de nervi). Actele, certificatele şi celelalte hîrtii ale acestei şcoli erau fabricate la Dandarat.

Aducîndu-l pe Aureliu aici, mister Boden avu o lungă discuţie cu directorul şcolii Pearce-Bharava, căruia îi dădu anumite indicaţii: viaţa şi starea fizică a lui Aureliu Galton trebuiau păstrate orice s-ar fi întîmplat. În ceea ce priveşte sistemul nervos şi psihicul, acestea trebuiau neapărat zdruncinate. În nici un caz Aureliu nu urma să primească o educaţie europeană sau să i se dezvolte capacităţile intelectuale. Nici un fel de cunoştinţe practice, nici un fel de contact cu viaţa. Dacă nu va înnebuni, trebuia ţinut cel puţin într-o stare de infantilism.

Pearce înţelese repede ceea ce i se cerea şi făgădui să facă din Aureliu un idiot clasic; deşi nu tot atît de repede se înţeleseseră şi asupra banilor.

Pe deplin mulţumit, Boden se înapoie la Londra. Raportînd tovarăşului său rezultatele acestei călătorii, el nu rosti decît două cuvinte: *„All right!”* şi Haselon nu mai întrebă nimic.

De două ori pe an, Pearce trimitea lui Boden şi Haselon rapoarte oficiale pentru consiliul tutelar, precum şi rapoarte neoficiale.

La început, acestea erau liniştitoare, mai tîrziu, însă, începură să apară fraze care sunau astfel: *„Ariel-Aureliu este, din păcate, un copil greu educabil”.* Şi cei doi tovarăşi înţelegeau prea bine ce înseamnă asta.

Totuşi nu pierdeau nădejdea. În cel mai rău caz, dacă Aureliu nu va înnebuni de-a binelea, nu le va fi greu să obţină

recunoaşterea deplinei lui incapacităţi. În fiecare raport redactat pentru consiliul tutelar, Boden şi Haselon pomeneau despre deficienţele mintale ale pupilului lor. Iar la majorat, băieţandrul cu mustaţa mijindă, prezentat în faţa unei comisii de expertiză medicală, în faţa consiliului tutelar şi a tribunalului, nu va fi în stare să răspundă la întrebările obişnuite: *„Ce zi este astăzi? Ce lună? Cîţi ani ai? De ce naţionalitate şi credinţă eşti?”* şi altele de acest fel, şi de fiecare dată, răspunsul va fi acelaşi: *„Nu ştiu!”* Deficienţa lui mintală va fi evidentă pentru toţi. Restul îl vor pune la punct alţii, cei cu care erau în relaţii de prietenie – experţii medico-jurişti şi membrii consiliului tutelar.

Aşa au trecut anii. Pînă la majoratul lui Aureliu mai rămăseseră doar cîteva luni, cînd a sosit scrisoarea care l-a făcut pe Boden să dea drumul la radio.

Pearce îi înştiinţa că Ariel a terminat studiile la şcoala Dandarat, dar că, bineînţeles, tînărul putea rămîne acolo pînă la majorat.

Deoarece *„facultăţile mintale ale lui Aureliu-Ariel Galton lasă, din păcate, de dorit”,* el, Pearce, a fost nevoit să-l supună pe băiat unui tratament special, aplicîndu-i metoda profesorului Height – *„mister Boden şi Haselon ştiu ce medic cu experienţă şi ce mare învăţat este acesta”.* Cu toate că nici tratamentul profesorului Height nu a avut efectul dorit asupra capacităţilor intelectuale ale lui Ariel, totuşi experienţa n-a rămas fără rezultat: în chip absolut neprevăzut – nici chiar mister Height nu a putut prevedea – Ariel a căpătat o însuşire neobişnuită şi cu adevărat miraculoasă, greu de crezut dacă nu vezi cu ochii, şi anume putinţa de a se ridica în aer fără nici un fel de aparat. *„Acest dar dumnezeiesc face ca Ariel să devină foarte util pentru acele scopuri înalte pe care le urmăreşte societatea noastră”.*

În ciornă, Pearce scrisese „nepreţuit”, dar apoi, din prudenţă, corectase: „foarte util”.

„Şi dacă onorabilii mister Boden şi Haselon nu au nimic împotrivă, atunci S. T. şi S. Ş. O. (adică Societatea Teozofică şi Societatea Ştiinţelor Oculte) sînt gata să-l utilizeze pe Ariel pentru scopurile lor, bineînţeles, numai după ce i se va pune diagnosticul de incapabil”.

În sfîrşit, vocea crainicului le fu de folos la ceva: apropiindu-se de Haselon, Boden îi zise:

— Nu cumva, Pearce o fi înnebunit?

— Asta li se prea poate întîmpla acelora care au de-a face cu nebunii – răspunse Haselon, dînd din cap.

— Orice-ar fi... – Şi, fără să-şi termine vorba, Boden începu să scrie repede ceva pe o blanchetă telegrafică.

După ce scrise cîteva rînduri, îi întinse lui Haselon telegrama, care cuprindea următoarele:

„Nu întreprindeţi nimic pînă la primirea indicaţiilor noastre. Luaţi toate măsurile de pază. Boden şi Haselon.”

Haselon încuviinţă dînd din cap şi înmînă prin ferestruie funcţionarului telegrama, după ce scrise adresa.

— Cred că unul din noi va trebui să plece – zise Haselon.

— Da, răspunse Boden.

Şi cei doi îşi aţintiră din nou privirile unul asupra celuilalt, reflectînd la situaţia creată.

— Jane... – Rosti după o pauză Boden, traducînd în cuvinte gîndul asociatului său.

— Da, răspunse acesta.

Şi se cufundară amîndoi în meditaţii, a căror profunzime o puteau invidia chiar şi yogii.

VIII. OBSTACOLUL

Discutînd orice problemă referitoare la soarta lui Aureliu, ei nu puteau să facă abstracţie de Jane. Era doar sora şi, probabil, moştenitoarea lui. Dar mai ales era Jane, fata al cărei caracter dăduse atîta bătaie de cap şi pricinuise atîtea neplăceri şi amărăciuni tutorilor ei. Pentru aceştia, Jane era o veşnică piedică, o veşnică grijă. Boden şi Haselon o urau.

Încă din copilărie, fata se arătase grozav de încăpăţînată şi de neascultătoare. Cînd mai crescu, începu să manifeste faţă de tutorii ei o vădită neîncredere şi rea-voinţă. Din clipa cînd îl trimiseseră pe Aureliu în India, Boden şi Haselon se străduiseră s-o convingă că fratele ei este bolnav de nervi, că el se află în tratament şi că revederea lor ar fi imposibilă, deoarece i-ar provoca emoţii şi i-ar dăuna. Fata însă continua să repete cu îndărătnicie: *„Eu nu vă cred. Unde l-aţi ascuns? Vreau să-l văd!”*

Cîtă vreme Jane s-a aflat sub tutelă, Boden şi Haselon au reuşit într-o oarecare măsură s-o mai ţină în frîu. Dar, fiind mai mare decît Aureliu, împlinise cu cîteva luni în urmă majoratul, pe care îl serbă printr-un act de strigătoare nerecunoştinţă faţă de tutorii săi: Jane angajă pe cel mai aprig duşman şi concurent al lui Boden şi Haselon – avocatul George Dottaler – să-i administreze averea, dîndu-i, totodată, şi procură pentru conducerea tuturor afacerilor sale. Iar de la Jane şi de la Dottaler nu se puteau aştepta acum decît la tot soiul de şicane şi neplăceri.

Chiar în ajun fata avusese o comportare complet lipsită de tact, care îi indignase pînă în adîncul sufletului pe aceşti doi venerabili asociaţi: venise în biroul lor, însoţită de noul ei consilier, şi le făcuse un adevărat scandal, cerîndu-le cu glas tare – atît de tare c-o puteau auzi şi funcţionarii – să-i spună în ce loc se află fratele său şi ameninţîndu-i că se va adresa tribunalului..

Boden protestă indignat împotriva *„acestui amestec grosolan în drepturile lor de tutori”.*

— De faptele noastre sîntem obligaţi să răspundem numai în faţa consiliului tutelar – zise el.

— În acest caz mă voi adresa singură consiliului tutelar şi îl voi sili să-mi spună în ce loc se află fratele meu! strigă fata şi, fără să-i întindă mîna, plecă împreună cu avocatul său.

Şi cînd Jane îşi punea ceva în cap, era cu neputinţă să nu obţină.

Ea nu va da înapoi nici chiar dacă va trebui să plece în India ca să-şi caute fratele. Şi dacă îl va găsi jucînd rolul unui om zburător, luat în antrepriză de către teozofi şi ocultişti?! Afacerea începea să miroasă a scandal! Cu orice preţ, Jane trebuie împiedicată să plece, iar pînă atunci...

Boden îşi privi asociatul drept în ochi şi scrise repede textul unei noi telegrame cifrate, adresată lui Pearce:

„Ascundeţi-l pe Aureliu într-un loc sigur şi pregătiţi-vă pentru primirea surorii sale. Boden şi Haselon”.

Pearce cunoştea toată situaţia, pe care Boden i-o împărtăşise încă din clipa cînd îl dusese acolo pe Aureliu.

La consiliul tutelar, Jane putea primi doar adresa unei „Şcoli-sanatoriu pentru copiii bolnavi de nervi”, şcoală imaginară, pe care ea, bineînţeles, n-o va găsi. Dar dacă cei de la Dandarat au şi făcut prostia să-l arate pe omul zburător, atunci de bună seamă, vestea despre o minune ca asta s-a răspîndit nu numai în toată India, ci în întreaga lume şi, fiind în India, Jane, cu siguranţă, va dori să vadă minunea. S-ar putea, bineînţeles, ca ea să nu-l recunoască pe Aureliu. Acesta era un tînăr ajuns aproape la majorat şi ea nu l-a mai văzut din copilărie. Totuşi, întîlnirea dintre cei doi nu trebuie să aibă loc.

Nici n-apucă Boden să-i dea telegrama lui Haselon, că un funcţionar deschise ferestruia şi, întinzîndu-şi mîna prin ea, puse pe masa lui Boden o telegramă transmisă prin radio şi primită chiar în clipa aceea.

„Aureliu a dispărut. Sîntem în căutarea lui. Pearce”.

La început, Boden nu înţelese nimic. N-apucase să expedieze telegrama în care cerea ca Aureliu să fie ascuns, că a şi sosit vestea dispariţiei lui. Poate a fost ascuns?! Poate e o greşeală a telegrafului?! Dar cuvintele *„sîntem în căutarea lui”* vorbeau despre cu totul altceva.

— Totuşi şi-a luat zborul! Ah, ce gură-cască! sîsîi Boden zvîrlind telegrama cu un gest atît de desperat, că era cît pe-aci să nimerească drept în obrazul lui Haselon.

Haselon o citi, apoi cei doi asociaţi începură să se uite

unul la altul ca nişte bufniţe.

Călătoria în India devenea inevitabilă. Dar asta costa mult. Probabil vor fi nevoiţi să cheltuiască destule parale pentru a-l găsi pe Aureliu.

Nici Boden şi nici Haselon nu scoteau cu plăcere banii din buzunar, deşi cheltuiau din averea lui Aureliu. Doar contul lui era contul lor. Oare nu s-ar putea ca cheltuielile astea să fie suportate de altcineva? Şi Boden spuse încă o dată:

— Jane!

— Da, răspunse Haselon, ale cărui gînduri coincideau întotdeauna cu gîndurile lui Boden.

IX. FURNICAR OMENESC

Miss Jane a fost foarte uimită cînd, în seara aceleiaşi zile, mister Boden veni s-o vadă.

„Pesemne că ameninţarea mea şi-a făcut efectul” – se gîndi fata, poftindu-şi oaspetele să ia loc.

— Ne-am cam certat ieri, Jane – zise Boden, aşezîndu-se. Dar dumneata trebuie să mă-nţelegi şi pe mine. Eu nu sînt singur. Dacă ţi-aş fi satisfăcut dorinţa, dîndu-ţi adresa lui Aureliu, asociatul meu s-ar fi putut supăra, considerînd că dumneata n-ai încredere în el – de mine nici nu mai vorbesc – de vreme ce vrei să te convingi în ce condiţii se găseşte fratele dumitale...

— Puţin îmi pasă dacă asociatul dumitale se va supăra sau nu. Am dreptul să ştiu unde este fratele meu şi să-l văd – replică Jane.

— La fel gîndesc şi eu – zise împăciuitor Boden şi, după o scurtă pauză, exclamă: Ascultă, Jane! îmi pare foarte rău că între noi au avut loc neînţelegeri.

— Şi mă rog, cine-i vinovat de asta, mister Boden?

— Dacă am tăinuit pînă acum locul unde se află fratele dumitale, am făcut-o numai la insistenţele medicilor, care găsesc că întîlnirea dintre dumneata şi el ar fi putut dăuna sănătăţii lui. Orice emoţii, chiar bucuriile, îi pot primejdui sănătatea.

— Nu te cred.

Boden oftă cu aerul unui om jignit pe nedrept.

— Trebuie să-nţelegi totuşi că pentru un capriciu al dumitale...

— Capriciu? Dumneata numeşti capriciu dorinţa unei surori care vrea să cunoască soarta fratelui ei?

— Dacă-ţi îndeplinesc dorinţa, pot să-i pricinuiesc un rău lui Aureliu, pentru care răspund în calitate de tutore. Dacă te refuz, îţi trezesc mînia şi suspiciunea, lucru care face să sufere bunul renume, cinstea şi mîndria firmei noastre. Fie însă aşa cum vrei dumneata. Eşti majoră şi eşti sora lui Aureliu. Dumneata răspunzi de faptele dumitale. Am să-ţi dau adresa lui Aureliu, numai cu o singură condiţie: dacă pleci într-acolo, eu va trebui

să asist la revederea voastră. La asta mă obligă datoria mea de tutore.

Jane nu voia în ruptul capului să plece împreună cu Boden, dar propunerea lui simplifica lucrurile: cu el va ajunge mai uşor şi mai repede la fratele său, aşa că nu se opuse.

— Întrucît această călătorie – continuă Boden – necesită cheltuieli mari şi pierdere de vreme, şi se face numai pentru satisfacerea unui capriciu... dorinţa dumitale...

— Am să suport toate cheltuielile – răspunse la repezeală Jane – şi nu numai pe ale dumitale, dar şi cheltuielile lui mister Dottaler, care mă va însoţi.

Boden strîmbă din nas. Din nou acest Dottaler! Dar el ştia prea bine că Jane nu se dă bătută şi fu nevoit să accepte.

— Să iau bilete pentru transatlantic? întrebă Boden.

— O să iau eu, şi nu pentru transatlantic, ci pentru avion.

— Eşti oare atît de grăbită? Asta o să coste scump.

— Pe mine o să mă coste, nu pe dumneata.

Boden căzu pe gînduri. Se cam temea să călătorească cu avionul, însă cu cît vor sosi mai repede la Madrass, cu atît va fi mai bine. Despre fuga sau „zborul” lui Aureliu nu ştia nimic. Era ceva prea ciudat şi de necrezut. Se prea poate ca Pearce să fi înnebunit într-adevăr! Deci este cu atît mai necesar să facă cercetări la faţa locului.

— O să coste scump – repetă Boden – drumul e tare lung.

— Franţa? Elveţia? Italia? întrebă Jane.

— India – răspunse Boden.

— India! exclamă uimită Jane.

Da, nu era aproape. Fata chibzui puţin, apoi răspunse:

— Cu atît mai bine, o să angajez un avion de pasageri.

După plecarea lui Boden, Jane căzu pe gînduri. Iată, aşadar, unde l-au trimis Boden şi Haselon pe fratele ei. Şi n-au făcut-o fără rost.. India! Cu clima ei îngrozitoare pentru europeni, cu friguri, ciumă, holeră, şerpi, tigri... Iată aproape tot ce ştia Jane despre India.

Trecu în bibliotecă şi începu să scoată din raft cărţi care se refereau la această ţară. Era atît de nerăbdătoare să afle, încît frunzărea la întîmplare paginile una după alta. Capul i se umplu de o sumedenie de cunoştinţe. Totul era atît de complicat, neobişnuit, de neînţeles... Amestec de rase, amestec de triburi, limbi, dialecte, caste, religii... Arienii şi hinduşii cu pielea

smeadă, dravidienii cu pielea cafenie şi băştinaşii cu pielea şi mai neagră... Limbile ariene: hindusa, bengaleza, mahrati; iar cele dravidiene: telugu, tamil, tibeto-birmană… Peste două sute de dialecte... Castele: preoţii brahmani, cşatrii – ofiţeri, vaişii – negustori, industriaşii şi şudra – agricultori, cu diferitele lor subdiviziuni care se ridică la 2378... Caste de meserii moştenite din tată în fiu: doctori, cofetari, grădinari, olari, astrologi, măscărici, acrobaţi, poeţi, vagabonzi, bocitori, cerşetori, cioclii, călăi, adunători de bălegar de vacă, toboşari... Şi toţi aceştia, de bună seamă, purtînd veşminte deosebite. Ce lume pestriţă!... Brahmani, budişti, creştini, mahomedani... Nenumărate societăţi şi secte religioase... *„Treizeci şi trei de milioane de zei”,* şase milioane de văduve… De ce atît de multe? Ah, iată de ce! Văduvele nu au dreptul să se recăsătorească. Printre ele se află o sută de mii de văduve care încă n-au împlinit vîrsta de 10 ani şi trei sute de mii sub 15 ani... Văduvele umblă rase în cap, li se sparg brăţările de sticlă de la mîini şi de la picioare, iar rudele bărbatului le iau toate podoabele. O viaţă mohorîtă, ca într-o închisoare, un doliu veşnic… Multe văduve nu pot să îndure şi se sinucid.

Despre India cea nouă, despre oamenii noi, femeile noi, cărţile pe care le avea Jane nu pomeneau nimic. Astfel că fata îşi făuri o imagine sinistră, închipuindu-şi această ţară ca un uriaş furnicar omenesc, plutind în haos. Şi în mijlocul acestor trei sute de milioane de furnici negre, galbene şi cafenii, se află pierdut undeva fratele ei…

Jane nici nu tresări măcar, ci zvîrli cartea cît colo şi-l chemă la telefon pe Dottaler.

X. CERŞETORI FĂRĂ CĂPĂTÎI

Ariel se sufoca. Picăturile de ploaie se amestecau cu broboanele de sudoare. Îşi dădea seama că nu mai are putere să zboare cu povara în spate. Trebuia să se odihnească.

În întunericul nopţii zăriră deodată sub ei pădurea, iar lîngă pădure, o întindere mai luminoasă – pesemne nisipuri.

Coborîră pe malul unui rîuleţ, sub un ficus, ale cărui rădăcini aeriene coborau de-a lungul trunchiului şi alcătuiau la poalele lui o reţea întunecoasă de inele încolăcite. Mlădiţe tinere de bambus creşteau jur împrejur. Era un colţişor ferit, unde puteau să se odihnească fără teamă de a fi văzuţi de cineva.

Abia mai suflînd, Ariel dezlegă prosopul. Şarad sări din spatele lui şi îndată căzu în genunchi, căutînd să-i îmbrăţişeze picioarele şi înălţîndu-i osanale ca salvator al său.

Ariel zîmbi trist şi, ridicîndu-l de jos pe băiat, zise:

— Eu nu-s Dumnezeu, Şarad. Amîndoi sîntem nişte fugari nenorociţi şi zdrenţăroşi. Hai să ne culcăm aici şi să ne odihnim. Am ajuns prea departe.

Băiatul fu puţin dezamăgit de explicaţiile lui Ariel. Se bucurase atît de mult că prietenul lui era Dumnezeu! Dar se simţea prea obosit ca să chibzuiască la toate astea.

Se băgară în desişul rădăcinilor, fără să se mai gîndească la şerpi şi la tot soiul de insecte; Ariel puse grijuliu sub capul lui Şarad prosopul împăturit şi băiatul adormi îndată.

Cu toată oboseala, Ariel nu putea să închidă ochii, fiind prea tulburat.

Vîntul alungase norii. Pe cer scînteiau stele mari. Luna apunea dincolo de sprînceana întunecată a pădurii. Nori albi şi uşori treceau prin faţa sa, ca într-o incantaţie nocturnă. De undeva, de aproape, poate dintr-o grădină, venea miros de flori, plăcut şi dulceag, o mireasmă necunoscută. Îţi pătrundea parcă în suflet, trezindu-ţi neliniştea la gîndul c-ar fi cu putinţă să se ivească în preajmă oameni.

O nouă pală de vînt smulse vălul alb de ceaţă care învăluia pămîntul.

Şi, spre nemulţumirea sa, Ariel văzu că au poposit într-o regiune foarte populată. Dincolo de fîşia de nisip străluceau, ca un oţel negru, undele rîului. Luminile bărcilor legate la chei se oglindeau în apă tremurînd şi se părea că tot întunericul nopţii se strînsese în frunzişul des al copacilor de pe celălalt mal. Luna se ascunse în spatele pădurii. Şi numai o stea mare, poate chiar planeta Jupiter, întocmai ca un străjer al nopţii printre nenumărate stele mici ce spuzeau cerul, veghea pămîntul adormit.

Priveliştea asta calmă avu darul să coboare pacea în sufletul lui Ariel, care se lăsă furat de somn. Ţinînd în mîna sa mîna caldă a lui Şarad, Ariel adormi sprijinit de rădăcinile încolăcite ca nişte şerpi.

În somn văzu aievea alte ţări, meleaguri dragi şi necunoscute, unde, sub bolta limpede a cerului, zilele se aseamănă cu privirile unor ochi larg deschişi, iar nopţile, cu umbre sfioase, tremurătoare pe sub genele lăsate. Sau poate citise despre asta? În cartea vieţii sau poate în cartea unui poet bengalez? Era un vis al visului.

Simţind nişte împunsături în ochi, Ariel îi deschise şi văzu un copac bătrîn, djambol, cu frunzişul învăluit în pînza subţire a ceţei de dimineaţă, prin care răzbăteau razele roşii ale soarelui ce se ivise la răsărit. Scînteieri de aur revărsa cerescul astru peste desişurile de bambus.

De undeva, din stînga, răsună un cîntec şi Ariel întoarse capul într-acolo. Printre trunchiurile copacilor se zărea un iaz înconjurat de cocotieri; o scară de piatră cobora în apă.

Acolo, la iaz, un om gras săvîrşea abluţiunea de dimineaţă. Îşi astupa urechile şi se cufunda în apă de atîtea ori cît prevedea ritualul. Alături de el, un brahman, care, pesemne, se temea să nu fie spurcat chiar în undele acestea limpezi, înlătură cu mîinile amîndouă frunzele ce pluteau la suprafaţă, şi-apoi se scufundă dintr-o dată. Un al treilea nu se hotăra să intre în apă. Se mărginise doar să-şi moaie prosopul şi-acum şi-l storcea deasupra capului. Unii coborau agale treptele, alţii, bolborosindu-şi rugăciunea de dimineaţă, se aruncau în iaz de sus, de pe treapta cea mai înaltă. Pe mal, unii îşi frecau de zor trupurile albe, alţii îşi schimbau rufăria netezindu-şi cutele, iar alţii culegeau flori în luncă.

Departe, în celălalt capăt al iazului, nişte raţe prindeau

moluşte şi îşi ciuguleau penele.

Ariel crezuse c-a nimerit în junglă, şi cînd colo în jurul lui mişunau oameni!

Albinele începură să zumzăie în văzduh, se auzi glasul păsărelelor, iar dinspre rîu răzbătură frînturi de cîntec. Şarad tot mai dormea.

Ariel luă dintr-o băltoacă o bucăţică de lut şi-şi frecă faţa, gîtul, mîinile şi picioarele.

Undeva, poate într-un templu, bătu un gong. Sunetul acesta cunoscut îl trezi pe Şarad. El se ridică repede în capul oaselor, privind nedumerit în jurul său: văzu locuri noi şi necunoscute şi pe tînărul de culoare ciocolatie care-i zîmbea.

Şarad se sperie şi fu cît pe-aci să izbucnească în plîns.

— Nu-ţi fie frică, Şarad, eu sînt – îi spuse cu blîndeţe Ariel.

Băiatul se prosternă dinaintea lui. În ajun, Ariel zburase, iar astăzi, dintr-un alb, se transformase într-un dravidian cu pielea de culoare închisă. Numai un zeu putea săvîrşi asemenea minune!

— Scoală-te, Şarad, şi priveşte! N-am făcut altceva decît să mă mînjesc cu lut, ca să nu atrag atenţia oamenilor cu pielea mea albă. Să-ţi intre bine în cap, sîntem amîndoi nişte cerşetori care batem drumurile şi cerem de pomană.

— Batem drumurile? Da de ce să nu zburăm? E aşa de bine să zbori!

— Păi dac-o să zbor, o să mă prindă ca pe o pasăre şi o să mă închidă în colivie.

— Să-i prefaci tu pe ei în păsări şi-n cîini, dada! exclamă Şarad.

Ariel rîse şi dădu din mînă:

— Să mergem, Şarad!

Ieşiră din ascunzătoarea lor şi porniră pe drumul desfundat de ploaia ce căzuse peste noapte. În soarele dimineţii, băltoacele străluceau ca aurul vechi.

De-a lungul drumului se întindea un gard ţepos, din seor, iar în spatele lui, un iaz nu prea mare, pe faţa căruia pluteau plante acvatice. Un om cu pielea neagră, bărbos, stătea cufundat în apă pînă la brîu şi-şi curăţa dinţii cu o crenguţă ruptă. Se uita nepăsător la Ariel şi la Şarad şi îşi văzu mai departe de treabă.

Pe drum se ivi un cabulival înalt – locuitor din munţii

îndepărtaţi – învăluit într-o mantie largă. Ducea în spate un sac mare, iar în mînă un coş cu struguri, stafide şi nuci. Omul se grăbea s-ajungă la piaţa din sat.

Ariel şi Şarad se dădură la o parte din calea lui, ca nişte paria, se aşezară în genunchi şi începură să cînte.

Cabulivalul lăsă jos coşul şi le aruncă celor doi cerşetori un ciorchine de strugure. Băieţii se ploconiră pînă la pămînt. După ce omul se îndepărtă, Şarad dădu fuga, înşfăcă lacom strugurele şi i-l aduse lui Ariel.

Înhămat la o căruţă ce scîrţîia din toate încheieturile, trecu agale un bivol. Pe grumazul animalului şedea cocoţat un băieţandru în pielea goală, ras în cap, doar cu un smoc de păr la ceafă. Bătrînul culcat în căruţă, văzîndu-i pe cerşetori, le aruncă o turtiţă de orez.

— Iată-ne sătui! zise Ariel.

După ce mîncară, se aşternură la drum. În faţa lor, dintr-un crîng de guavi, se iţeau colibe acoperite cu iarbă şi lipite cu lut. În piaţa largă din mijlocul satului tîrgul era în toi. Vînzătorii de fructe, brînză, apă rece, ghirlande de flori, peşte, flori uscate strigau trecătorii în gura mare, iar copiii, pe jumătate goi, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor de jucării – fluiere din frunză de palmier, beţişoare vopsite în diferite culori, pocnitoare de lemn, păpuşi de sticlă.

Sub un *bael*[1] şedea un bătrîn slăbănog, un adevărat schelet, cu ţeasta înfăşurată într-un turban uriaş de hindus, şi cînta din fluier, umflîndu-şi obrajii. Din coşul aflat lîngă el, şerpii se înălţau, legănîndu-şi capetele.

La o distanţă destul de mare, mulţimea făcuse cerc în jurul acestui îmblînzitor de şerpi. Un băieţaş firav trecea prin faţa spectatorilor cu un căuş de lemn, şi ţăranii lăsau să cadă înăuntru monede mărunte, ce nu depăşeau o *anna*[2]. Rupiile umflau doar buzunarele ţăranilor avuţi.

Alături se afla un alt îmblînzitor de şerpi, un bărbat gras, cu barba neagră. Cîntînd dintr-un fagot lung, lărgit la un capăt, el îşi umfla aşa de tare obrajii, mai-mai să-i plesnească.

Femeile, purtînd sari pestriţe şi ceadrahle, cu brăţări sunătoare la mîini şi la glezne, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor

---

[1] Soi de copac în India

[2] Subdiviziune a rupiei, 1 rupia = aprox. 42 anna

de şaluri şi ţesături viu colorate.

— Preabunii mei stăpîni, fie-vă milă de mine! Şi domnul să v-ajute! Daţi-mi şi mie o fărîmă din belşugul vostru – se tînguia un cerşetor orb, ţinînd în mînă un căuş de lemn.

Se mlădiau acrobaţii şi cîntau cerşetorii, răsunau flaute şi bubuiau tobele, behăiau caprele şi răgeau măgarii, ţipau copiii...

— *Ceai-ciuri-ceai?* [1] le îmbia pe femei, cu glas cîntat, un vînzător de brăţări de sticlă şi aramă.

Lui Şarad i se aprinseseră ochii. Îl trăgea de mînă pe Ariel către pîlcul de copii, strînşi roată lîngă jucărioarele acelea sărăcăcioase. Băiatul privea cu jind la o fetiţă care, uitînd de tot ce e pe lume, sufla de zor într-un fluier roşu ce-i fusese cumpărat chiar atunci.

Ariel era atît de uimit de această privelişte, întocmai ca şi Şarad. După liniştea de mormînt şi monotonia vieţii din Dandarat, lumina asta orbitoare, zgomotul, culorile vii şi pestriţe, forfota mulţimii, vîntul fierbinte care flutura şalurile, poalele sariilor şi ceadrahlelor, steagurile, frunzele copacilor, toate îi trezeau în suflet un simţămînt tulburător, necunoscut pînă atunci, şi îl ameţeau. Ca şi Şarad, era năucit de viaţa ce se dezvăluia înaintea ochilor săi!

Acoperind toate celelalte zgomote, dinspre drum se auzi deodată claxonul ascuţit al unui automobil. Trecînd încet prin mulţime, o maşină stropită de noroi înainta spre piaţă. Înăuntru se aflau cîţiva sahibi englezi, în costume albe, europeneşti.

Ariel îşi recăpătă brusc întreaga-i prudenţă şi strînse cu putere mîna lui Şarad.

Automobilul se opri. Doi sahibi cu aparate fotografice în mînă îşi făcură loc printre oameni, iar aceştia se dădură respectuos la o parte în faţa lor, lăsînd la mijloc o trecere largă. Ei se îndreptau spre Ariel.

„Sîntem urmăriţi!” se gîndi cu groază tînărul şi-l trase pe Şarad spre pădurice. Dar nu era atît de uşor să te strecori prin mulţimea aceea deasă, iar sahibii se aflau foarte aproape de ei, iscodind cu privirile în toate părţile, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

Ariel îl înşfăcă pe Şarad şi se ridică în aer.

Explozia unei maşini infernale n-ar fi provocat o

---

[1] - N-ai nevoie de brăţară, n-ai? (n.a.).

învălmăşeală mai mare. Toată piaţa deveni parcă un singur om, un singur ţipăt de uimire şi de groază. Mulţi se trînteau jos, acoperindu-şi capul cu veşmintele sau cu palmele. Îmblînzitorul de şerpi scăpă fluierul lung din mînă, instrumentul căzu în coş, iar şerpii, sîsîind, o porniră tîrîndu-se care încotro. Scările vii, formate de acrobaţi, se prăbuşiră ca nişte căsuţe de carton. Un frizer îşi lăsă clientul şi, ţinînd foarfecele şi pieptenele în mînă, sări în apă. Oamenii se îmbrînceau, se înghesuiau unii într-alţii, răsturnau coşuri, corturi, se vîrau sub căruţe. Băieţandrii strigau în gura mare, băteau din palme şi fluierau.

Sahibii rămaseră în picioare, cu gura căscată, cu feţele înmărmurite.

Cînd învălmăşeala se mai potoli, unul dintre sahibi, mister Lynton, îi spuse însoţitorului său:

— Acum, mister, n-o să mai puteţi nega levitaţia.

— India este cu adevărat o ţară a minunilor – răspunse acesta – dacă... dacă... n-am fost victimele unui hipnotism în masă. Ce rău îmi pare că n-am reuşit să fotografiez zborul! Dar am fost atît de uluit...

XI. CĂRŢILE SÎNT DATE PE FAŢĂ SAU DOI INDIVIZI DE ACEEAŞI TEAPĂ

Mister Lynton trimise ziarului din Madrass un articol referitor la neobişnuita întîmplare, la care asistaseră cîteva sute de oameni.

Articolul fusese tipărit cu o adnotare din partea redacţiei:

„Corespondentul nostru special, care se afla de faţă, a stat de vorbă cu martori oculari, iar aceştia au confirmat faptele reproduse în articolul lui mister Lynton. Se vede că avem de-a face cu o scamatorie dibace sau cu un nou aparat de zburat, fără aripi. Se fac cercetări pentru dezlegarea misterului. Identitatea omului zburător şi a băiatului ce-l însoţeşte n-a putut fi stabilită.”

Această ştire a fost tipărită şi de alte ziare şi a dat naştere la discuţii aprinse şi controversate. Ziarele indiene ale Societăţii religioase progresiste „Biuno-Samadj” îşi băteau joc de naivitatea celor creduli, scriind:

„Poate oare un om cu mintea întreagă, un om al secolului douăzeci, să creadă că un tînăr oarecare. în miezul zilei şi sub ochii unei mulţimi imense, fură un copil, cum ar fura uliul un pui, şi-şi ia zborul împreună cu el?”

Trebuie adăugat că majoritatea martorilor oculari erau convinşi că tînărul răpise copilul.

Dar ziarele şi revistele sectelor brahmane conservatoare „a drept-credincioşilor” foloseau această întîmplare neobişnuită pentru a mai aţîţa fanatismul religios. Ele scriau despre marile taine ale yogilor, despre levitaţie, despre minuni, prezentîndu-l pe tînărul necunoscut un fel de nouă întruchipare dumnezeiască, pogorîtă pe pămînt pentru a mai întări religia care-şi pierdea din forţă şi a-i ruşina pe cei necredincioşi.

Ziarele teozofice engleze se abţineau de a-şi exprima părerea, aşteptînd directivele centrului londonez. Redactorii însă erau de părere că ar fi în interesul stăpînirii engleze în India şi ar fi mai util să susţină versiunea referitoare la minune. Discuţiile şi neînţelegerile iscate în sînul populaţiei indiene erau, în orice

caz, un fenomen „pozitiv”: cu cît în mijlocul poporului dăinuie mai multe neînţelegeri şi discordii, cu atît e mai uşor să-l conduci.

Ragupati, un mare savant bengalez, fiind întrebat de „Bramo-Samadj”, evită să dea un răspuns precis. *„Un savant îşi poate exprima părerea numai asupra acelor fapte pe care el însuşi le-a putut verifica în condiţiile existente. Pot doar să spun că n-am avut niciodată prilejul să fiu martor al unei levitaţii şi ştiinţa contemporană nu poate da nici un fel de explicaţii ipotetice referitoare la posibilitatea unor asemenea fenomene.”*

Cînd Bharava-Pearce citi această însemnare cu privire la întîmplarea din piaţă, se luă cu mîinile de păr.

„Sînt Ariel şi Şarad! Poftim de vezi unde au zburat ei!” Şi Pearce se gîndi cu groază la scandalul pe care îl va face Bronlow.

Şi, într-adevăr, furtuna nu se lăsă mult aşteptată.

În aceeaşi zi, mister Bronlow veni la Pearce. Era atît de furios, cum Pearce nu-l văzuse încă niciodată pe maimarele teozofilor indieni.

Bronlow fu cît pe-aci să-l bată pe Pearce, îl ameninţă că-l va da afară de la Dandarat, îl numi gură-cască şi tontălău.

— Ţi-ai luat răspunderea asupra dumitale. Acum dumneata să dai socoteală! Unde ţi-este mult lăudatul lanţ de hipnotism, cu care îl ţineai legat pe Ariel, mai strîns decît cu un lanţ de fier? Ce-o să-i spunem acum lui Boden şi Haselon? Ce-o să răspundem centrului londonez? Cum o să facem faţă vîlvei stîrnite în ziare? Să scăpăm din mînă un atu ca ăsta!

Cînd Bronlow obosi să tot strige atîta şi se mai linişti puţin, Pearce îi zise:

— În schimb ştim acum, dacă nu locul exact, cel puţin regiunea în care se află Ariel. El n-a zburat chiar atît de departe cum m-am aşteptat. Se vede că, avîndu-l în cîrcă pe Şarad, Ariel n-a putut să zboare prea repede, iar pe Şarad n-o să-l părăsească, aşa c-o să pun eu mîna pe ei...

— O să-i prindem – îl întrerupse Bronlow – o să prindem noi păsărelele care au zburat din colivie, dar pentru asta ar trebui ca pe toţi cei care-o să-i trimitem pe urmele lor, să-i transformăm în oameni-zburători ca Ariel, or, aşa ceva este cu neputinţă.

— Totuşi, oamenii prind păsări cu ajutorul capcanelor, în

care pun de mîncare – îi replică Pearce. Ariel şi Şarad trebuie să bea şi să mănînce. De va fi nevoie, vom trimite sute de oameni, vom făgădui răsplată ţăranilor, vom da de ştire la toată populaţia. Trebuie să recunosc că Ariel m-a minţit, m-a tras pe sfoară. De asta sînt vinovat. Dar cine ar fi crezut că el ştie să se prefacă atît de bine? Vina este a mea, recunosc, şi n-o să preget o clipă să dau din propriul meu buzunar, ca să-mi îndrept greşeala. O să ne-ajute Boden şi Haselon. I-am şi anunţat şi am primit o telegramă că Boden vine aici cu avionul. Iar cînd Ariel şi Şarad au să se afle din nou în mîinile noastre, nu va fi greu să mituim ziarele şi martorii oculari şi să dăm acestei întîmplări un caracter mistificator de ştire senzaţională de ziar. După o bucată de vreme, cînd toate astea vor fi date uitării, atunci...

— Atunci o să-l prezentăm publicului pe Ariel şi o să deşteptăm iarăşi în mintea oamenilor această istorie. Nu, omul zburător nu mai poate aduce nici un folos Dandaratului. Ariel şi Şarad trebuie prinşi, numai pentru ca să nu răsufle nimic despre Dandarat, să nu se afle ce şi cum despre şcoala asta a noastră, căci ar putea fi închisă, iar noi...

— Iar noi duşi pe banca acuzaţilor? Nădăjduiesc că lucrurile nu vor ajunge pînă acolo. Londra se va opune. Aceasta l-ar compromite nu numai pe viceregele Indiei, dar şi guvernul din metropolă. La urma urmei, care sînt scopurile pe care le urmăreşte Dandaratul? A cui voinţă o îndeplinim noi? Oare dumneata ţi-nchipui că eu am să tac dacă voi fi dus în faţa judecăţii?

— Ai să taci.

— Am să dau toate cărţile pe faţă.

— N-ai să faci asta, Pearce!

— Ba am s-o fac! N-o să mai am ce pierde. Şi Londra n-are decît să afle. Voi da în vileag lucruri pe care lumea întreagă aflîndu-le va rămîne mută de uimire...

— Nu uita, Pearce, că ai în spatele dumitale nişte afaceri destul de murdare, pe care le-ai săvîrşit înainte de a găsi azil la Dandarat. Ai fost scăpat de ocnă, în nădejdea că te vei arăta un executant tăcut şi supus.

— Am fost scăpat de ocnă ca să fiu acum trimis din nou acolo pentru crimele altora? Dumneata, chiar dumneata, propovăduitorul dragostei, modestiei şi bunătăţii, dumneata crezi că eu nu-ţi cunosc cariera? Fii liniştit: ştiu anumite lucruri

care te privesc... Fără să mai vorbesc de activitatea dumitale atît de utilă, pe care ai dus-o la Dandarat. Cîţi copii au fost furaţi din ordinul dumitale? Cîţi au fost omorîţi, schilodiţi, cîţi şi-au pus capăt zilelor? Toate astea eu le-am notat. Şi pentru toate astea trebuie să răspund numai eu? Doar eu singur?

Un timp se uitară în tăcere unul la celălalt, ca doi cocoşi înainte de a se încăiera.

Dar raţiunea triumfă. Bronlow îl bătu familiar Pe Pearce pe umăr şi, zîmbind batjocoritor, îi spuse:

— Sîntem amîndoi de aceeaşi teapă! Hai să nu ne mai certăm. Trebuie să căutăm o ieşire din această situaţie, Bharava-babu...

— Trebuia mai de mult să-mi vorbeşti aşa! exclamă Pearce.

— Cît despre Ariel, cred că cel mai bun lucru ar fi să isprăvim cu el.

— Da, să isprăvim – preciză Pearce.

— Atunci cînd o să-ncapă din nou pe mîna noastră.

Şi începură să discute planul acţiunilor lor viitoare.

XII. PASAGERII CLANDESTINI AERIENI

Ridicîndu-se deasupra pieţei, Ariel zbură spre crîng. Tîmplele îi zvîcneau. Şarad îi îngreuia braţele şi zborul devenea din ce în ce mai anevoios. Ca să poată respira în voie, Ariel zbura stînd aproape orizontal şi strîngîndu-l pe Şarad la piept.

Tînărul se străduia să se menţină deasupra pădurii, evitînd locurile deschise. Curînd însă, pădurea se sfîrşi. Pînă hăt-departe, în zare, se întindeau ogoarele. Ici-colo se înălţau coşuri de fabrici.

Ariel şi Şarad vedeau cum ţăranii care munceau pe cîmp îşi ridicau capetele şi rămîneau cu gura căscată de uimire, alţii cădeau la pămînt sau o rupeau de fugă. Pe Şarad, lucrul acesta îl distra nespus de mult. Băiatul scotea limba la ei, îşi bălăbănea picioarele, în vreme ce Ariel nu se gîndea decît dacă îl vor ţine puterile să ajungă la pădurea ce se desluşea în depărtare.

Deodată Ariel auzi în spatele său bîzîitul unei albine uriaşe. Privind în urmă, văzu un avion care se apropia zburînd destul de jos şi nu prea repede. Să fie oare urmăritorii săi? Se gîndi să se lase la pămînt ca o piatră, dar, chibzuind mai bine, îşi dădu seama că Pearce nu l-ar fi urmărit din avion, şi-apoi cum ar fi putut să-l prindă în aer? Totuşi, avionul putea fi trimis de Pearce. Şi dacă cei dinăuntru vor începe să tragă asupra lui?

În timp ce Ariel se gîndea la toate acestea, avionul se apropiase mult de ei. Pilotul, bineînţeles, îi văzuse; atunci lui Ariel îi veni deodată ideea să se înalţe mai sus şi să lase aparatul să zboare pe sub el.

Pe cînd avionul trecea pe sub ei, Şarad îi strigă:

— Dada, coboară pe aripă!

Din pricina zgomotului, Ariel nu auzi vocea prietenului său, dar şi el se gîndi în aceeaşi clipă să se lase pe aripă. Aici erau la adăpost de gloanţe, în caz că cei din avion ar fi încercat să tragă asupra lor. Zburînd mai repede, Ariel coborî pe fuzelaj, ţinîndu-l zdravăn pe Şarad.

De-abia după ce băiatul se prinse de o proeminenţă a aparatului, Ariel mai slăbi strînsoarea braţelor, iar apoi se aşeză şi el pe aripă, din care pricină aeroplanul se înclină uşor într-o

parte. În sfîrşit, Ariel putea să se odihnească, dar din prudenţă, după ce îşi liberă trupul de povoară, zbură deasupra lui Şarad şi se legă de băiat cu prosopul. Acum îşi urmau drumul ca doi pasageri clandestini aerieni.

Şarad era entuziasmat. În sfîrşit simţea sub el un teren solid. E drept că suprafaţa metalică se încinsese la soare şi îl frigea, dar cu lucrul acesta se împăca mai uşor. Principalul era că zburau spre miazănoapte, în Bengal, urmînd ţărmul golfului Bengal. Minunat! Puteau să zboare departe fără să-şi irosească puterile. De bună seamă că era un avion de pasageri de pe linia Madrass-Calcutta.

Pe Ariel îl neliniştea un singur gînd: ce vor face pasagerii cînd vor da cu ochii de el şi de Şarad? Şi de aceea stătea mereu la pîndă.

Nu trecu mai mult de o jumătate de oră şi din cabină se ivi un cap, cu caschetă de pilot şi ochelari. Ariel îl urmări îngrijorat. Nu cumva o s-apară şi o mînă cu un revolver? Dar capul dispăru repede sub aripă şi nu se mai arătă. Poate că oamenii discutau între ei şi desigur că pilotul şi-a dat seama de zdruncinătura şi de creşterea greutăţii aparatului.

La orizont se ivi un far, apoi cupola rotundă a observatorului. Era o privelişte foarte cunoscută... Şi, deodată, Ariel scoase un ţipăt: recunoscuse Madrassul.

Tînărul nu avea nici un fel de experienţă în viaţă şi nici un fel de cunoştinţe practice. Vai, cît de amarnic se înşelase! Avionul nu zbura spre nord, ci spre sud, spre Madrass! Totul era pierdut! Oceanul se afla în stînga. Cum de nu-şi dăduse seama de lucrul acesta?

Ariel îl înşfăcă pe Şarad, care habar n-avea de nimic, şi se năpusti în jos. Din fericire, sub ei creştea un desiş de bambus şi trestie.

Asurziţi de urletul motoarelor, un timp nu se auziră unul pe altul. Şi numai cînd huruitul acela din urechi se mai potoli, Ariel îi explică lui Şarad de ce părăsise în chip atît de neaşteptat avionul.

— Acum o să fim cu mai multă băgare de seamă. O s-aşteptăm ceaţa sau amurgul şi o să coborîm pe furiş pe avionul care zboară spre nord. Altă dată n-am să mai greşesc.

Le era foame, dar la Dandarat fuseseră obişnuiţi să îndure foamea. Şarad mestecă mlădiţe tinere de trestie. Temîndu-se să

nu cadă în mîinile duşmanului, fugarii nu mai ieşiră din adăpostul lor.

Spre seară, cerul fu acoperit de ceaţă. Noaptea plouă, iar spre dimineaţă se lăsă o negură deasă. Şi deodată se auzi huruitul motoarelor. Ariel şi Şarad înşfăcară cu nădejde prosopul şi se ridicară în văzduh. Numai că era foarte greu şi-n acelaşi timp primejdios să se aşeze pe aripă, mai ales pe ceaţă. Puţin a lipsit ca avionul să nu-i lovească, dar Ariel se zvîrli într-o parte şi îşi continuă zborul. Încordîndu-şi toate puterile, îl ajunse din urmă.

Cînd în sfîrşit îl ajunse, Ariel coborî lin pe aripă şi aparatul se înclină uşor.

Zburară aproape toată ziua, îndurînd arşiţa, răbdînd de sete şi de foame, dar cu fiecare ceas, cu fiecare clipă, avionul îi purta tot mai departe de Dandaratul cel îngrozitor şi de cumplitul Pearce.

Spre seară se dezlănţui furtuna. Avionul era aruncat de colo-colo. Cădea mereu în golurile de aer şi apoi se ridica din nou pe crestele talazurilor aeriene.

O zguduitură violentă şi Ariel şi Şarad fură zvîrliţi de pe aripă. Tînărul nu mai avu putere să ajungă din urmă avionul şi începu să coboare spre pămînt.

— De data asta am zburat departe, Şarad spuse Ariel.

XIII. VISHNU ŞI PARIA

Pe cînd se aflau încă în văzduh, zăriră ruinele unei clădiri lungi, fără acoperiş. Ariel şi Şarad coborîră pe un morman de pietriş, într-una din încăperi, speriind un stol întreg de lilieci care se cuibăriseră prin unghere. Liliecii zburară îndelung ş-apoi se liniştiră. Fugarii îşi găsiră şi ei un locşor ferit de ploaie şi vînt şi adormiră îmbrăţişaţi.

În zori, Ariel se deşteptă cel dintîi, străduindu-se să nu-l trezească pe Şarad, se tîrî printr-o gaură din perete, ieşi afară şi privi în jur.

Soarele încă nu răsărise. Smocuri de ceaţă uşoară se învălătuceau deasupra pămîntului ca nişte năluci nocturne, speriate de boarea dimineţii. Picături mari de rouă acopereau plantele. Ruinele acestei clădiri ciuntite dădeau locului o înfăţişare tristă. Lipsit de frumuseţe, aşatul îşi răsfira rădăcinile-i groase şi încîrligate prin crăpăturile ce se căscau în zid, ale cărui resturi se înălţau ici-colo, risipite printre tufişurile în floare. Doi stîlpi aproape năruiţi arătau că zidul acela fusese cîndva o poartă. Din dreptul lor pornea pe malul rîului o alee de şişu. La umbra deodarilor seculari puteai desluşi nişte moviliţe ce semănau cu mormintele. În ceaţă se zărea scînteind iazul, cu malurile desfundate de ploi. Apa din el se scurgea în pîrîiaşe, iar fundul lui adăpostea rădăcinile unui coriandru. Mireasma florilor de coriandru umplea toată grădina. Dincolo de livadă se întindea un ogor mare, semănat cu porumb, la marginea căruia se afla o colibă cu acoperiş de paie. Pereţii de lut se înnegriseră din pricina ploilor.

Zorile împurpurară ceaţa. Păsările începură să ciripească, cuiburile de ciori prinseră viaţă. Prima rază de soare aprinse briliante în roua de pe frunzişul tufelor. Ariel privea ca vrăjit bobiţele scînteietoare, dar ele dispărură dintr-o dată. Soarele cel lacom le sorbise. Băiatul îşi simţi sufletul cuprins de tristeţe. Frumuseţea şi bucuria sînt atît de trecătoare... Aşezîndu-se pe o piatră, rămase dus pe gînduri.

Zgomotele şi foşnetul zilei care se trezea îl împiedicau să

se concentreze.

Din coliba aflată dincolo de lanul de porumb ieşi un bătrîn, îmbrăcat numai într-un dohti; cîntînd încetişor, el îşi începu de dimineaţă munca pe care-o făcea zilnic: lipea casa cu lut.

Nu trecu mult şi în pragul colibei se ivi o fetişcană purtînd un sari albastru, care cîndva fusese siniliu. Părul ei negru era împletit în cozi. Ţinea în mîini o tavă de aramă şi un ceaunaş. Vasele ce le purta şi brăţările ce-i împodobeau mîinile şi picioarele sunau la fiecare pas.

Fata se uită speriată spre ruine, lucru care începu să-l îngrijoreze pe Ariel. Oare nu cumva oamenii aceştia au văzut în ce chip a coborît el împreună cu Şarad?

Copila se apropie de rîu şi începu să frece vasele cu nisip.

— Vino la mine, dragul meu! auzi Ariel un glas duios şi tresări. Întorcîndu-se către celălalt mal, văzu prin perdeaua de ceaţă ce se rărea mereu un tînăr stînd cufundat pînă la brîu în apă, iar pe mal, un bivol uriaş, cu ochii blînzi şi liniştiţi. Răspunzînd parcă la chemarea tînărului, bivolul oftă zgomotos şi intră agale în iaz, stîrnind cu pieptu-i lat valuri-vălurele. Şi tînărul începu să-l spele cu sîrg, iar animalul fornăia de plăcere şi dădea încet din cap.

Oare nu tînărul îi spusese bătrînului şi fetei să privească spre ruine? Băiatul şi fata se uitau într-adevăr unul la altul, dar nu schimbară o vorbă.

După ce spălă taurul, tînărul îl scoase din iaz, privi spre fată şi, pocnind animalul cu palma peste pielea-i lucioasă, porni pe cărarea năpădită de iarbă. Fata îl însoţi cu privirea pînă cînd dispăru în pădurice.

— Dada! Ariel-dada! Unde eşti? răsună glasul lui Şarad.

Trezindu-se şi negăsindu-l pe Ariel, copilul se speriase şi dăduse fuga în curte.

— Ah, eşti aici, dada! Mi-e foame, dada! Mi-e tare foame!

Ariel văzu cum fata, în clipa în care-l zări pe Şarad, scăpă din mînă ceaunaşul şi, lăsînd baltă vasele, o rupse la fugă spre colibă. Poalele sariului ei fluturau în vînt, dezvelindu-i picioarele arse de soare şi puternice, în vreme ce mînecile se loveau cînd de umeri, cînd de spate, iar brăţările zăngăneau zgomotos. Bătrînul aruncă o privire fetei, apoi şi el, curăţindu-şi palmele de lut, se grăbi să intre în colibă.

— Iacă ce-ai făcut, Şarad – zise Ariel, ridicîndu-se din spatele

unei tufe. Ne-au văzut!

— Iartă-mă, dada, dar m-am speriat aşa de tare cînd nu te-am mai găsit lîngă mine!

— Încotro acum? Să fugim? Să zburăm?

— Cum vrei tu, dada – răspunse supus Şarad – da mie mi-e o foame... Niciodată n-am fost aşa de flămînd. Îmi tremură şi picioarele. Ieri n-am mîncat nimic, nici aseară şi nici alaltăseară... Poate c-o să găsim la ei un pumn de orez.

„Nu prea-mi vine să cred ca-n pustietatea asta să dăm peste agenţii lui Pearce. Şi, la urma urmei, oricînd pot scăpa luîndu-mi zborul. Şarad are dreptate, trebuie să le cerem ţăranilor ăstora ceva de mîncare” – se gîndea el. Şi lui îi era foame şi se simţea istovit. Cu trupul stors de vlagă nici nu poţi zbura.

În vreme ce el chibzuia la toate astea, uşa colibei se deschise şi în prag apăru bătrînul. Ţinea în mînă o tavă de lemn, cu două castronaşe, iar la subsuoară strîngea o rogojină. În spatele lui se iţea fata, într-un sari nou, roşu, cu o cunună de flori în mîini. Păşeau cu un aer solemn prin marginea lanului de porumb, îndreptîndu-se spre ruine, bătrînul înainte, iar fata în urma lui.

Ţinîndu-se de mînă, Ariel şi Şarad aşteptau în tăcere să vadă ce se va întîmpla.

Cînd au ajuns la vreo 70 de paşi de ei, bătrînul se opri. Fata îi luă de sub braţ rogojina, o întinse pe pămînt, iar bătrînul puse tava jos pe ea. Apoi amîndoi se închinară în faţa lui Ariel.

— Te salutăm, trimis necunoscut al cerului! Îngăduie nepoatei mele s-atingă cu fruntea picioarele tale. Binecuvîntează-ne! Cel care-i mai presus de oameni nu se poate spurca în apropierea renegaţilor, şi dacă nu merităm binecuvîntarea ta, atunci dăruieşte-ne bucuria şi primeşte de la noi aste bucate, pe care ţi le-am adus cu toată dragostea.

Ariel nu înţelese dintr-o dată de ce bătrînul îi acordă atîtea onoruri. Iar Şarad, fără să-şi dezlipească privirea-i lacomă de la tavă, îşi tot înghiontea prietenul în coastă, şoptindu-i:

— Hai, dada! Uite, văd orez prăjit şi lapte!

Ariel se apropie de bătrîn. În acelaşi timp, bătrînul şi nepoată-sa se îndepărtau de-a-ndăratelea.

— Vă mulţumesc, oameni buni – răspunse Ariel, ajungînd în dreptul tăvii ce se afla pe pămînt. De ce fugiţi de noi? O să

împărţim cu plăcere împreună cu voi gustarea de dimineaţă. Şarad, ia tava şi rogojina şi du-le în casă! Apoi adăugă mai încet: Dar nu cumva să mănînci pînă nu-ţi dau eu voie!

Bătrînul şi nepoată-sa se opriră locului, făcînd temenele într-una. Cînd Ariel şi Şarad se apropiară, fata se îmbujoră la faţă şi, cu mîini tremurînde, îi întinse lui Ariel cununa, bolborosind ceva, copleşită de tulburare.

Băiatul îşi plecă fruntea în semn de salut, luă ghirlanda din mîinile ei şi şi-o anină de gît.

Cînd ajunseră aproape de colibă, bătrînul, cu faţa strălucind de bucurie, dădu ocol casei şi îşi pofti oaspeţii pe o terasă. Zidul care dădea pe verandă era înnegrit de fumul torţelor.

Fata aşternu rogojina. Şarad lăsă tava jos şi cu toţii se aşezară în jurul ei.

— Lolita, adu melasă, fugi şi mai adu orez – spuse bătrînul. Dar fata îl privea ca vrăjită pe Ariel, iar acesta se uita la ochii ei mari, căprui, încercănaţi de funingine. Lolita! repetă bătrînul.

Copila tresări şi se ridică repede să îndeplinească porunca.

— Rogu-vă, primiţi bucatele din mîinile unui sclav nevrednic.

Şarad n-aşteptă sa mai spună a doua oară, iar prietenul său începu şi el să mănînce cu poftă.

— Păcat că orezul nu-i puţin mai acru, dar n-avem suc de mango verde – continuă bătrînul. Aici, prin preajmă, cresc copaci mango – şi arătă cu mîna – numai că vezi, mi-e tare greu s-ajung la fructe.

Ariel se uită în direcţia unde arăta bătrînul.

— Spune-mi, babu, care-i numele tău? îl întrebă el pe moşneag.

— Nizmat – răspunse acesta, tulburat că oaspetele îi spusese tată.

— Dar pe-aproape mai sînt şi alţi oameni? întrebă Ariel.

— Dincolo de crîng locuieşte tînărul Ishvar cu mama lui, bătrînă şi oarbă.

„Pesemne că pe el l-am văzut adineaori – se gîndi Ariel. Dinspre partea lui n-am de ce să mă tem, e un băiat bun, doar vorbea atît de blînd cu bivolul său!”

Ariel măsură din ochi distanţa pînă la copac şi zise:

— Îndată am s-aduc cîteva poame.

Şi, fără să se mai scoale în picioare, aşa cum şedea jos, se

ridică în aer: după ce se înălţă mai sus decît casa, o luă în zbor spre copaci.

Un sentiment de negrăită uşurare puse stăpînire pe el.

Era întîia dată cînd zbura fără nici un fel de povară. Băiatul fu cuprins de o veselie atît de mare, că-i venea mai-mai să cînte şi să facă tumbe în aer. Pluti deasupra unui bătrîn djambolean şi-apoi, scufundîndu-se parcă în văzduh, rupse din zbor cîteva frunze şi începu să le arunce, încîntat de joaca lui. Pe urmă se apropie de mango, dădu ocol frunzelor lui mari şi grele, coborî puţin mai jos, rămase în aer atîrnînd vertical şi începu să rupă fructe mari cît oul de gîscă, de culoare portocalie, ca şi cum s-ar fi aflat jos, pe pămînt, şi le-ar fi rupt din copac. După ce culese cîteva poame, se întoarse *„în zbor de rîndunică”* pe terasă, speriind porumbeii de pe acoperiş şi un păun ce se plimba în jurul casei.

Nizmat se trîntise pe rogojină, cu faţa în jos. Lolita şedea pe pămînt, lîngă un vraf de tăvi de lemn, lighenaşe şi turte de orez, pe care se vede treaba că le scăpase din mînă. Numai Şarad, aprins la obraz şi cu ochii strălucitori, făcea haz şi se pocnea peste genunchi. Ce zarvă stîrnise prietenul lui! Ariel însă era foarte ruşinat, văzînd nedumerirea fetei şi uimirea bătrînului.

— Iertaţi-mă, pare-mi-se că v-am speriat – spuse el.

— Lumina mea, mîngîierea ochilor mei! Lumină care-mi întăreşti inima! Tu eşti toată bucuria mea! O, zeu al tuturor cerurilor! Tu m-ai făcut părtaş al slavei tale! O, Vishnu, întruchipat în Rama şi Krishna! Oare nu-i asta cea de-a zecea întruchipare a ta, pe care au avut cinstea s-o vadă ochii mei, ochii mei care nu s-au desfătat niciodată privind bucuriile vieţii? Şi Nizmat, stînd în genunchi, întinse braţele spre Ariel.

— Eu… Nu, nu, Nizmat-babu, eu nu-s Vishnu! Sînt un muritor de rînd, la fel ca tine. Ştiu doar să zbor. Dar n-a fost vrerea mea, m-au făcut cu sila. Tu ştii bine că oamenii zboară cu avioanele şi pentru asta nu-i socoteşti zei. Zboară şi muştele, şi păsările, şi libelulele…

Ariel vedea însă că bătrînul nu-i dă crezare. Şi nu-i dă crezare, pentru că nu vrea să fie lipsit de bucuria de a-l avea în faţa ochilor în chip de divinitate. Poate că nici nu trebuia să-i răpească moşneagului această bucurie.

— Ei bine! Crede ce vrei, dar poartă-te cu mine cum te-ai purta cu un om oarecare. Îţi poruncesc lucrul acesta! Stai alături

de mine şi mănîncă cu mine. Să mănînce şi Lolita. Şi povesteşte-mi cum trăieşti.

— Facă-se voia ta! îi răspunse bătrînul. Stai jos, Lolita – porunci el nepoatei – mănîncă şi veselească-se inima ta!

Şi Nizmat începu să-i povestească despre el.

Se număra printre cei din urmă paria. Uşile templelor erau închise pentru el. Nu putea să ia apă din fîntînile comunale. Trebuia să se dea la o parte din drum, chiar în noroi, dar la o distanţă mare, atunci cînd se întîlnea cu oameni dintr-o castă superioară sau dintr-una cu o treaptă mai sus decît casta lui, pentru ca să nu-i spurce cu respiraţia sau cu privirea lui. Toată viaţa răbdase de foame împreună cu întreaga lui familie. Feciorul său cel mai mare, bucuria ochilor şi mîngîierea bătrîneţelor, se îmbolnăvise la vîrsta de 20 de ani. Nevastă-sa chemase un vraci, care făcuse vrăji toată noaptea, arzîndu-l pe bolnav cu un fier încins şi descîntîndu-l. Dar duhul rău, care se cuibărise în trupul fiului, s-a dovedit mai tare şi în zori băiatul a murit. S-a întîmplat voia celui de sus. De asemenea, holera, frigurile şi foamea i-au răpus nevasta şi pe cel de-al doilea fiu, împreună cu soţia şi copiii lui. Nu-i rămăsese decît nepoata – Lolita. Dar şi bărbatul ei murise.

— Cum, Lolita e văduvă? întrebă mirat Ariel. Păi cîţi ani are?

— Curînd o să aibă 15. Şi de trei ani e văduvă.

— Da de ce Lolita nu poartă haină albă de văduvă? De ce n-au ras-o în cap? Şi de ce poartă brăţări de sticlă? Şi cum se face că rudele bărbatului nu i le-au spart? întrebă Şarad, care cunoştea mai bine decît Ariel obiceiurile ţării.

— Sîntem prea săraci ca să ne ţinem de toate obiceiurile şi datinele, şi-apoi bărbatul Lolitei, mortul, nici n-are rude – răspunse Nizmat. Vecinul Ishvar o iubeşte pe Lolita – la aceste cuvinte fata îşi plecă ochii în pămînt şi se îmbujoră toată – şi e gata să se însoare cu ea. Dar mamă-sa nu vrea ca fiul ei să ia o văduvă, aşa cum fac azi unii flăcăi, care uită de legile străvechi ale ţării. Oarba mai ţine încă minte vremurile cînd vădanele erau arse o dată cu bărbaţii lor morţi. Şi ea a trebuit să fie arsă, dar au scăpat-o sahibii. Bătrîna însă n-ar călca în ruptul capului datina străveche care nu îngăduie vădanelor să se mărite a doua oară. Din pricina asta geme ţara de văduve! oftă Nizmat. Şi neamul o să mi se stingă.

Ariel căzu pe gînduri. Despre toate acestea el nu auzise

niciodată la Dandarat. Ar fi vrut s-o întrebe pe Lolita dacă şi ea îl iubeşte pe Ishvar, dar se stăpîni. Oare se temea să n-o tulbure pe fată, sau mai degrabă îi era frică să nu audă din gura ei un răspuns afirmativ?

Ca să schimbe vorba, întrebă:

— Dar ce-s cu ruinele astea?

— Cîndva a fost aici o fabrică de indigo – răspunse bătrînul Nizmat. Stăpînul ei, sahibul, era un om tare crud, care se pricepea de minune să prefacă în indigo albastru sîngele roşu al muncitorilor săi. Lui Radjcumara, rajahul de aici, i-a făcut daruri bogate, iar rajahul a luat pămîntul nostru, al ţăranilor, şi l-a dat sahibului. Ca să nu moară de foame, ţăranii lăsaţi fără ogoare au fost nevoiţi să muncească la fabrică, uitînd toate deosebirile de castă. Am lucrat şi eu acolo. Cîţiva musulmani, ţărani dintr-un sat vecin, lipsiţi şi ei de pămînt, au cerut să li se dea înapoi ogoarele luate şi semănate cu indigo. Sahibul primea în fabrică nu numai bărbaţi, dar şi femei, bătrîni şi copii de la 7 ani în sus. Muncitorii se prăpădeau pe capete. Într-o bună zi a murit chiar sahibul. Unii spuneau că de friguri, alţii că muşcat de un şarpe. Ba umbla zvonul că a fost gîtuit de un musulman. Din trei sate am rămas în viaţă doar eu cu nepoată-mea şi oarba Tara cu fecioru-său Ishvar. Muncitorii veniţi aici de aiurea s-au întors la vetrele lor. Fabrica s-a năruit. Acum tufe şi flori cresc din belşug peste ruine. Natura tămăduieşte rănile pricinuite pămîntului. Cînd a murit sahibul – continuă bătrînul – rajahul ne-a zis că ne dă înapoi pămîntul în arendă. Doar trebuia să aibă şi el cît de cît un venit; pămînt era mult şi nu rămăseseră decît două familii de ţărani. Numai că eu şi Tara n-am putut să luăm decît loturi mici, deşi arenda nu e mare... Dacă ne-am uni gospodăriile şi am trăi laolaltă ca o singură familie...

Bătrînul tăcu. Tăcea şi Ariel. Şarad mînca ultima lipie, iar Lolita îl privea pe Ariel pe sub genele-i lăsate. Tînărul simţea privirile fetei aţintite asupra lui şi lucrul acesta îl tulbura.

XIV. ŞI ZEII ÎI POT INVIDIA PE OAMENI

În sfîrşit, Ariel şi Şarad se odihneau după toate emoţiile prin care trecuseră. Nizmat şi Lolita le purtau de grijă, privindu-l pe Ariel aproape ca pe un zeu. Şarad însă îi spunea Lolitei soră – didi. Curînd îşi recăpătă toată vioiciunea-i copilărească. Nizmat îl iubea ca pe fiul său, *„pe care cerul i-l dăruise”,* iar Lolita îl alinta ca pe un frate mai mic. Băiatul îşi găsise o familie.

Ariel începu să se gîndească la soarta prietenului său şi la propria-i soartă. Tînărul s-ar fi simţit mult mai bine în mijlocul acestor oameni simpli şi iubitori, dacă ei s-ar fi purtat cu el aşa cum se purtau cu Şarad. Respectul exagerat pe care i-l arătau, fiind mai degrabă veneraţie şi extaz religios, îl stingherea şi-l necăjea din cale-afară. În fiece dimineaţă, Lolita, închinîndu-se pînă la pămînt, îi oferea cununi şi ghirlande, ca şi cum ar fi săvîrşit un fel de ritual zilnic. El citea în ochii tinerei văduve ca într-o carte deschisă: respect, amestecat cu teamă, iată ce purta ea în suflet. În ochii aceia mari, întunecaţi, căprui, cu gene lungi şi întoarse, el ar fi vrut să desluşească altfel de sentimente, mai simple, mai prieteneşti. Ariel se străduia să glumească cu fata, căutînd să-i arate prin întreaga lui purtare că este un om obişnuit, dar chipul Lolitei rămînea grav, sever, respectuos, şi lucrul acesta îl durea.

Tînărul pleca în pădure, se înfunda în desiş, se culca pe iarbă şi cădea pe gînduri.

Cît de ciudată şi de tristă era soarta lui!

Nu-şi cunoştea părinţii, nu cunoscuse dragostea, prietenia, mîngîierea, nu avusese o copilărie adevărată, nu învăţase nimic, în afară de cîteva limbi străine şi texte sfinte. Şi deodată iată-l transformat într-un om zburător! Poate să se înalţe în văzduh mai uşor şi mai liber decît o pasăre! Oare nu-i minunat? Oare oamenii nu visează la asta? Nu se văd ei în somn zburînd? Oare nu aceste visuri şi dorinţi i-au îndemnat să născocească avionul şi dirijabilul? Da, ar fi fost straşnic să devină un om zburător, dacă însuşirea aceasta nu l-ar fi despărţit de semenii săi. Ce-l aşteaptă la Dandarat? Şi Pearce, şi Bronlow l-ar sili, ca şi mai

înainte, să le îndeplinească voinţa, s-ar purta cu el întocmai ca şi cu un şoim de vînătoare şi l-ar arăta oamenilor ca pe o minune a naturii. Aici se află în mijlocul unor oameni simpli, Nizmat şi Lolita, care îl privesc ca pe o divinitate. Şi parcă numai Nizmat şi Lolita? Dar Şarad?... Poate că şi ceilalţi oameni se vor comporta la fel! Oare nu posedă el o însuşire, care semenilor săi li se pare supraomenească, supranaturală? Să se împace cu rolul acesta de zeu? Bine, dar asta înseamnă să se osîndească la o plictiseală şi singurătate veşnică... Lolita, cea atît de drăguţă şi duioasă, femeia aceasta care e mai mult un copil îl va privi întotdeauna de jos în sus, ca pe o fiinţă inaccesibilă. Poate că ea îl place, dar Lolita, de bună seamă, ar socoti un sacrilegiu numai gîndul că între ei ar putea să existe alte legături în afară de o ocrotire *„dumnezeiască”* din partea lui, şi umilinţă din partea ei.

Şi-apoi, el nu poate rămîne pentru totdeauna în mijlocul lor. E căutat. E o pasăre rară care a zburat din colivie. Trebuie să-şi schimbe locul, să zboare, să plece cît mai departe. Din nefericire, are pielea albă, deşi arsă de razele fierbinţi ale soarelui din India. Totuşi e prea alb pentru un hindus şi aici întotdeauna va atrage asupra sa atenţia celor din jur. Să-şi mînjească pielea cu lut, e neplăcut şi totodată nesigur. Prima ploaie l-ar spăla din cap pînă-n picioare. Să se dea drept sahib, să-şi facă rost de un costum european? Englezeşte vorbeşte destul de bine. Dar ce-o să spună oamenilor? Iată la ce trebuie să se gîndească. De zburat nu va mai zbura. Numai în nopţile întunecoase, înainte de a miji zorile, cînd oamenii dorm buştean.

De Şarad va trebui să se despartă. Cu el e mai greu să zboare, şi-apoi, fiind împreună, pot fi recunoscuţi mai lesne. Şarad, de altfel, şi-a găsit un cămin. Va fi răsfăţat ca un *„dar divin”,* ca un fiu trimis lui Nizmat din cer.

Dar Lolita?... Ariel oftă. Fie ca ea să-şi afle fericirea – aproape cu neputinţă de realizat şi atît de rară pentru o văduvă indiană – măritîndu-se cu Ishvar. E un tînăr bun şi va fi fericită alături de el. Ariel îi va ajuta. Păcat că mama lui Ishvar e oarbă. Altfel ar fi apărut în faţa ei ca întruparea *„voinţei divine”* şi, văzîndu-l coborînd din cer, nu s-ar mai fi pus de-a curmezişul. Dar i se va povesti şi ea va crede.

Ariel auzi deasupra capului său un strigăt ascuţit, şi în ramurile dese ale copacilor văzu două maimuţe: una mare, alta mai mică. Cea mare voia să-i smulgă celei mici nu ştiu ce fruct,

iar aceasta chiuia de zor, în vreme ce cealaltă o zgîria şi-o trăgea de urechi şi de coadă. Mititica plîngea atît de jalnic, de-ai fi zis că-şi cheamă mama în ajutor, aşa încît Ariel nu se mai putu stăpîni şi zbură drept în sus, spre maimuţe.

Maimuţele rămaseră atît de uimite, că amuţiră pe dată. Dar cînd Ariel întinse mîna spre ele, voind să le despartă, amîndouă o rupseră la fugă care încotro, sărind din creangă în creangă, dintr-un copac în altul. Şi numai cînd ajunseră la o distanţă bună, începură să strige, dînd probabil semnalul de alarmă, la care alte maimuţe şi păsări răspunseră din locuri diferite. Ariel zîmbi trist: *„Şi maimuţelor le e frică de mine!”,* şi privi în jur. Deasupra capului se arcuia o boltă de frunze verzi şi fragede. Plante tîrîtoare şi liane se încolăceau pe trunchiurile copacilor. Pe-alocuri, razele soarelui răzbăteau prin frunziş şi aşterneau pe iarbă şi tufe pete aurii. Locul era pustiu. Nu-i vedea nimeni. Şi totuşi n-ar fi trebuit să zboare, dar nu se putuse stăpîni.

Strecurîndu-se printre liane, Ariel începu să coboare lin. Se auzi un foşnet. Băiatul privi în jur şi-l văzu pe Ishvar. Scăpînd din mînă legătura de vreascuri, flăcăul se prosternă cu faţa la pămînt. Ariel se lăsă lîngă el, zicîndu-i:

— Scoală-te, Ishvar, şi nu te teme!

Tînărul îşi înălţă capul. Era alb ca o coală de hîrtie şi mîinile-i tremurau. Zeul atotputernic se pogorîse la el şi-l strigase pe nume! Zeul ştie tot!

— Ishvar, o iubeşti pe Lolita?

— Inima mea toată este plină de ea, ca o cupă cu ulei de trandafiri! exclamă Ishvar. Dacă dragostea aceasta e un păcat, iartă-mă, iar dacă nu-mi dăruieşti iertarea, atunci ia-mi dragostea împreună cu viaţa!

— Binecuvîntez dragostea ta, Ishvar – răspunse Ariel, pe acelaşi ton. Du-te şi povesteşte-i mamei tale Tara.

— Vorbele tale îmi toarnă în inimă bucuria, care a secat din pricina iubirii. Fă, dar, ca bunătatea şi blîndeţea ta să-mi umple tot sufletul. Redă vederea mamei mele, ca să poată zări chipul fericit al fiului ei.

Ariel se ruşină.

— Fiecare om îşi are povara sa, Ishvar – răspunse el şi-şi luă zborul.

Iar Ishvar rămase multă vreme în genunchi, privind către

copacii în spatele cărora dispăruse Ariel.

În aceeaşi zi, Ariel avu o discuţie îndelungată cu Nizmat.

La sfîrşitul acestei convorbiri, Nizmat îşi chemă nepoata şi-i spuse:

— Lolita, slăvitul nostru oaspete binecuvîntează căsătoria ta cu Ishvar. Tara trebuie să se învoiască şi ea. N-are încotro.

Obrajii fetei se împurpurară, iar în ochii căprui străluci bucuria. Se zvîrli la picioarele lui Ariel şi *„mătură praful de sub tălpile sale”.* Băiatul o ridică pe Lolita. Cîtă recunoştinţă se citea în ochii ei!

— Fii fericită! zise el, zîmbind.

Dar zîmbetul zeului era trist. Şi zeii îi pot invidia uneori pe oamenii simpli!

XV. POATE OARE PULBEREA DIN DRUM SA VISEZE SOAREL E?

— Îl iubeşti mult, didi? o întrebă Şarad pe Lolita.

El stropea ghivecele cu flori aşezate pe cornişa terasei. Lolita şedea lîngă un grătar, în faţa colibei, şi învîrtea cu o lopăţică nişte legume ce fierbeau în ulei.

— Pe cine, Şarad?

— Pe logodnicul tău, Ishvar.

Lolita căzu pe gînduri şi nu-i mai răspunse.

— De ce taci?

— Nu ştiu, Şarad, dacă-l iubesc sau nu – zise ea, în sfîrşit.

— Păi atunci de ce te-ai bucurat atît de mult cînd Ariel ţi-a spus c-o să v-ajute să vă căsătoriţi? Am văzut cum ţi-au lucit ochii.

Lolita iar nu-i răspunse. Mîinile începură să-i tremure.

— Eşti încă mic, Şarad, şi-i greu să-nţelegi. Ishvar e un băiat bun şi ştiu că mă iubeşte, cu toate că nu mi-a spus nici măcar două vorbe în viaţa lui.

— De ce?

— Maică-sa nu-i dă voie să vină la noi şi să stea de vorbă cu mine, n-are voie nici măcar să mă privească, nu cumva să se spurce. Dar el totuşi se uită la mine şi văd că mă iubeşte, deşi încă nu şi-a luat inima-n dinţi să-mi vorbească despre asta.

— Păi el nu-i tot un paria?

— Ba da, numai că neamul lui se află cu o treaptă sau două mai sus decît al nostru... E tare greu să rămîi văduvă toată viaţa, Şarad, şi-apoi bunicul Nizmat e atît de mîhnit că i se stinge neamul! Şi bunicul îmbătrîneşte tot mai mult, şi-i vine greu să muncească. De va muri el, oare ce se va întîmpla cu mine? Nu-mi rămîne decît să m-arunc în apă şi să mă înec, aşa cum fac la noi multe văduve.

Şarad chibzui o clipă:

— Dar pe Ariel îl iubeşti?

— Taci, Şarad! exclamă speriată Lolita. Sîngele îi fugi din obraji şi încruntă sprîncenele. La asta nici măcar nu mă pot

gîndi.

— De ce? nu se lăsa Şarad.

— Poate oare pulberea din drum, pe care toată lumea o calcă în picioare, să viseze soarele şi cerul?

— Soarele luminează şi floarea de lotus, şi pulberea din drum – răspunse grav Şarad şi, clipind şiret din ochi, adăugă: Ariel nu e soarele, ci e doar un om ca şi mine, numai că eu nu ştiu să zbor, iar pe el l-au învăţat.

În timpul acesta, Nizmat se apropie de ei. Şarad se strecură pe furiş de pe terasă şi dădu fuga în pădure. Alergă prin pădure, prin desişul de bambus, pînă cînd îl găsi pe Ariel, care stătea culcat sub un copac, dus pe gînduri.

— Vreau să-ţi spun ceva, dada! Şi, lăsîndu-se în genunchi lîngă Ariel, băiatul îi povesti tot ce vorbise cu Lolita.

Dandaratul îl învăţase pe Ariel să-şi ascundă sentimentele, cu toate acestea Şarad băgă de seamă că spusele sale îi tulburau prietenul.

— Hai să mergem să mîncăm, dada! Nizmat a venit de la lucru.

— Să mergem, Şarad – şi Ariel îl mîngîie pe băiat pe cap.

Amîndoi se îndreptară spre colibă.

— Bătrînul munceşte, Lolita munceşte, iar eu mă tăvălesc prin iarbă – îi spuse Ariel lui Şarad. Dar ce pot să fac? De cîte ori am vrut să le dau o mînă de ajutor, Nizmat nici n-a vrut s-audă.

Ca întotdeauna, bătrînul îl întîmpină pe Ariel plin de bucurie şi veneraţie. Acum Nizmat nu se mai gîndea decît la nunta nepoatei sale. Oricît era el de sărac, se cuvenea să facă un ospăţ în toată legea. Să cînte flautul de nuntă, să se rostească urări în bătaia dairelelor şi-n curte să se înalţe un baldachin din bambus, împodobit cu ghirlande de flori. În locul candelabrelor, vor aprinde mai multe torţe. Ar fi fost bine să poftească şi o orchestră de suflători, dar costa prea scump. Ghirlandele le vor face Lolita şi Şarad. Ş-apoi trebuia să fixeze cît mai repede ziua nunţii.

— Poate c-o să amînăm pînă la sărbătoarea Pudhi? zise Ariel.

— De ce s-amînăm pînă la toamnă? îi replică Nizmat. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Cu Tara încă n-ai vorbit, stăpîne?

— Nu... Am să vorbesc mîine – răspunse Ariel.

Era absent şi nu mînca aproape nimic, în schimb se uita mereu la Lolita, care îşi ţinea privirile aţintite în podele.

După masă, Ariel plecă din nou în pădure. În plimbările sale se depărta tot mai mult şi mai mult de colibă.

Odată, ieşind din pădure, se oprise încremenit locului, uluit de priveliştea ce se deschidea în faţa ochilor săi. Dinaintea lui scînteia orbitor suprafaţa unui lac mare, pătrat, încins cu un brîu de piatră albă. Pe malul celălalt al lacului se înălţau castele albe, uriaşe, aidoma munţilor, gătite ca nişte giuvaeruri cizelate şi fine, de-ai fi zis că-s o dantelă. Unul din castele îşi afunda zidul alb în undele lacului, oglindindu-se în ape cu toate galeriile lui minunat sculptate, cu turnuleţe în creneluri, unele înalte, altele scunde, deosebite ca formă şi mărime, semănînd cu nişte flori fantastice, cu balcoane şi logii şi cu acoperişuri ciudate.

În mijlocul clădirii se arcuia o boltă măreaţă, ajungînd la o clopotniţă mică, sculptată, încoronată de o cupolă. De sus şi pînă jos, cupola era acoperită de basoreliefuri, arabescuri şi izvoade ciudate.

Toate acestea semănau cu un vis fantastic.

Cînd Ariel îi povesti lui Nizmat de descoperirea sa, acesta se miră:

— Ştii unde ai nimerit, stăpîne? Sînt castelele rajahului nostru Radjcumara.

De atunci, priveliştea de basm a palatelor îl atrăgea pe Ariel ca un magnet. Frumuseţea arhitecturii i se dezvăluia acum pentru prima oară, pătrunzîndu-i adînc în suflet.

Adesea se strecura prin hăţişuri şi de acolo admira palatele ca pe nişte fiinţe vii. Uneori răzbătea pînă la el sunetul dulce al gongului şi glasuri de oameni. O lume misterioasă, unde lui nu-i era îngăduit să pună piciorul.

Şi de astă dată, tulburat şi cu gîndurile învălmăşite, se îndrepta inconştient spre palate, croindu-şi drum printre florile ce creşteau pe cărare, fără s-audă nici ciripitul şi cîntul păsărelelor, nici ţipetele piţigăiate ale maimuţelor.

„Oare într-adevăr mă iubeşte? Pe mine, da, pe mine, şi nu pe Ishvar?” se gîndea Ariel şi un fior dulce îi strîngea inima, tăindu-i răsuflarea.

Să rămînă cu oamenii ăştia simpli şi buni, să se însoare cu Lolita şi să lucreze pămîntul... Dar poate oare *„pulberea din drum”* să se înalţe către soare? Şi de ce nu, dacă ar înălţa-o puterea dragostei? Ishvar va fi nefericit. Însă şi-aşa e nefericit. Tara nu vrea să îngăduie s-o ia de nevastă pe Lolita şi poate că

nu se va învoi nici de astă dată, cu toate îndemnurile lui Ariel. Orbii sînt neîncrezători. Ce blestem! E îngrozitor să fii altfel decît toţi oamenii. Poate că va izbuti s-o convingă pe Lolita. Dar Pearce? Pearce care nu se va linişti pînă cînd nu-l va prinde din nou în laţ? Acest Pearce, care-l urmăreşte ca o umbră funestă şi-i întunecă lumina întregii sale vieţi... Nu, nu, el, cel osîndit la un veşnic exil, nu trebuie să viseze la propria-i fericire. Să plece... s-o părăsească pe Lolita... Ciripitul păsărelelor îi suna în urechi întocmai ca zgomotul brăţărilor ce împodobeau mîinile şi picioarele ei arse de soare. Iar scînteile luminoase din ochii Lolitei, răsuflarea ei înmiresmată, toate acestea... Lolita se topea parcă în sînul naturii din jurul lui, îl învăluia şi-l îmbrăţişa ca aerul. Simţea că i se învîrteşte capul...

XVI. DIN NOU ÎN CAPTIVITATE

Fără să-şi dea seama, Ariel părăsi drumul, ieşi pe malul lacului şi porni pe cărarea ce ducea spre palate, nemaiadmirînd de data aceasta măreţia lor sclipitoare.

Un strigăt ascuţit de femeie îl trezi din visare.

Ariel se opri locului şi privi în jur.

În stînga lui se întindea un gard scund de piatră, care despărţea grădina rajahului de drum. Un om gol pînă la brîu cu pielea de culoare închisă, mătura cărarea. În grădină se vedea o fîntînă, iar lîngă fîntînă stătea o femeie din casta celor *„drept-credincioşi”,* într-un sari verde de mătase. Se aplecase, plină de groază, peste ghizd şi îşi rupea părul din cap, strigînd ca turbată:

— Copilaşul meu, copilaşul meu! Scăpaţi-mi-l, a căzut în fîntînă!

Măturătorul aruncă tîrnul cît colo, sări peste gard şi alergă spre fîntînă ca să-l salveze pe cel în primejdie.

Dar femeia, văzîndu-l, se năpusti în calea lui ca o leoaică furioasă, cu mîinile date în lături.

— Să nu cutezi! strigă ea. Să nu te apropii! Răsuflarea ta o să-l spurce!

— Tu singură ai strigat după ajutor – zise măturătorul, stingherit, şi se opri.

— Mai bine să mi se înece copilul, să moară, decît să-l spurce atingerea ta! exclamă dînsa, plină de fanatism.

Bărbatul, pe jumătate gol, care făcea parte din casta măturătorilor din tată-n fiu, lăsă capul în pămînt ca un cîine bătut, se tîrî spre gard, sări peste el şi, luîndu-şi iar tîrnul, începu să mături, clătinînd supărat din cap.

Iar femeia continua să strige:

— Scăpaţi-l! Scăpaţi-l!

Dinspre castel alergau slugile. Dar şi aceştia erau paria. Văzînd cum îl alungase femeia pe măturător, slujitorii se opriră la distanţa încuviinţată de datină, neştiind ce să facă. Unii dintre ei o luară la fugă înapoi, spre castel, dîndu-şi poate seama că

trebuie să cheme în ajutor pe cineva dintr-o castă superioară.

Femeia răguşise şi nu mai ţipa. Mută, ea privea cu groază în fîntînă. Se lăsase o linişte sinistră.

Şi deodată Ariel auzi un plîns înăbuşit de copil, ce semăna cu behăitul unui ied.

Uitînd de toate, se avîntă în văzduh, descrise un cerc şi, încetinindu-şi zborul, începu să coboare spre pămînt. Spectatorii dădură un strigăt şi rămaseră încremeniţi, iar mama copilului căzu la pămînt, lîngă fîntînă.

Ariel simţi că-l învăluie răcoarea. Fîntîna era adîncă. După soarele orbitor de afară, aici nu se zărea nimic. Dar curînd, pe fund, se văzu strălucind apa, iar în mijlocul ei o pată mică şi neagră. Pesemne că micuţul se zbătea, căci în jurul petei negre unduiau cercuri strălucitoare. Deodată Ariel simţi ceva sub mînă: era o frînghie.

Coborînd în fund, tînărul constată că de capătul funiei atîrna o găleată. Ea se lăsa încetişor şi se umpluse aproape toată cu apă. În ciutură se afla un băieţaş de vreo 3-4 anişori. La fiecare mişcare a lui, găleata se umplea tot mai mult. Încă cîteva clipe, şi copilul s-ar fi înecat.

Ariel apucă băiatul şi începu să se ridice lin în sus. Apa se scurgea de pe copil în şuvoaie. Pe pereţii înverziţi, de piatră, ai fîntînii, se întindeau pete mari de umezeală.

Deodată, o lumină puternică şi caldă. Învălui capul şi umerii lui Ariel. Tînărul închise ochii, apoi îi miji uşor, ca să poată vedea în ce loc să lase copilul găsit. Închise din nou ochii, zbură peste ghizdul fîntînii şi se apropie de femeie. Cineva îi smulse copilul din braţe. În acelaşi timp, el simţi cîteva mîini care-l înşfăcară.

Ariel deschise larg ochii şi văzu oameni îmbrăcaţi în veşminte bogate de mătase, brodate cu desene de aur. Un briliant mare scînteie în toate culorile curcubeului pe îmbrăcămintea de culoarea zmeurii a unui om de lîngă el.

— Dezlegaţi ciutura! porunci omul cu briliantul.

Cîteva slugi se năpustiră spre fîntînă, scoaseră găleata şi dezlegară funia.

Ariel fu dat pe mîinile slugilor. Şi în vreme ce slujitorii îl legau fedeleş, oamenii în veşminte bogate se îndepărtau cît mai mult, ca să nu se spurce.

— Duceţi-l la castel – porunci din nou omul cu briliantul.

Şi înainte ca Ariel, uluit, să-şi dea seama de ce se petrece şi să spună un cuvînt, fu dus la castel, legat zdravăn şi înconjurat de slugi, care ţineau de capetele funiei.

„Nu mai pot zbura!” se gîndi Ariel.

Auzi cum mama copilului salvat îi spuse unei femei bătrîne, care se apropiase în fugă:

— Damini, ia-l pe Anat şi-l du în *zenana*[1] la mine. Nu pot să-l ating, mi-e teamă c-a fost spurcat.

---

[1] Partea casei locuită de femei şi inaccesibilă pentru străini, (n.a.)

XVII. MĂRUL DISCORDIEI

— Oare cînd o să ne ducem la şcoala-sanatoriu, mister Boden? Iată, de şase zile am sosit la Madrass şi nu ştiu încă nimic de soarta fratelui meu.

— Răbdare, Jane – răspunse Boden, terminîndu-şi biftecul şi sorbind din paharul cu porto. Ţi-am mai spus că şcoala este în carantină. Ţara asta blestemată nu scapă niciodată de epidemii. Nici nu ştii cînd poţi să te-alegi cu niscaiva friguri sau cu altele şi mai rele. Aici molima îl pîndeşte pe om la fiecare pas. Un lacheu îţi poate servi pe o masă bine aranjată holera, iar un vînzător de ziare să-ţi dea, o dată cu ultimul număr al ziarului, şi ciuma.

— Oare nu rozătoarele şi insectele transmit ciuma? întrebă Jane, care citise cîte ceva despre India în cărţile sale, şi dădu la o parte farfuria cu peşte, renunţînd să mai mănînce.

— Ciuma cea mai îngrozitoare, ciuma bubonică, se transmite prin obiecte. N-ai ştiut asta? Iată de ce te povăţuiesc să nu ieşi din casă şi să nu citeşti ziarele.

— Parc-aş fi la carceră – spuse Jane oftînd. Să vii în India şi să nu vezi nimic decît acoperişurile astea! şi Jane întinse mîna spre *„oraşul negru”,* cartierul locuit de băştinaşi, care se întindea dincolo de rîuleţul Kuwam.

Şedeau pe terasa unui hotel cu opt etaje, înzestrat cu tot confortul european. O umbrelă mare, portocalie şi verde, îi apăra de razele dogoritoare ale soarelui. Între mese se aflau palmieri în hîrdaie şi vaze cu flori. Pe mese zumzăiau ventilatoare electrice. În găletuşe de alpaca stăteau rînduite băuturi răcoritoare puse la gheaţă.

Hotelul se afla situat în apropierea rîului. Prin ferestrele camerei sale, Jane urmărea viaţa pitorească a *„oraşului negru”.* Pe străzile înguste şi şerpuitoare forfoteau mulţimi de oameni cu pielea cafenie, galbenă sau neagră, purtînd haine pestriţe, iar Jane, amintindu-şi cele citite în cărţi, se străduia să ghicească rasa căreia aparţineau oamenii aceştia. Treceau măgari, bivoli, cai, scîrţîiau căruţe, alergau cîini. Vînzătorii de gheaţă, limonadă, ghirlande de flori strigau cu glas ascuţit. Se auzeau

sunete de flaut, bubuitul surd al tobei, cîntecul prelung al cerşetorilor – saniasii (sfinţii) – care, cu voci tînguitoare, înălţau imnuri sacre, adunînd în jurul lor un cerc de ascultători. Şi peste tot, cu o agilitate de maimuţe, alergau copii pe jumătate goi.

Acoperişurile plate, încinse de soare, erau pustii. Dar cînd soarele cobora spre asfinţit, văzduhul se mai răcorea, iar pe cer se aprindeau stele mari şi răsărea luna, o lună unică, indiană, care scălda tot universul într-o lumină verzuie, fantastică, proiectînd umbre negre, colţuroase; uliţele rămîneau pustii, în schimb terasele mişunau de oameni, care ieşeau să mai respire răcoarea serii şi a nopţii. Îşi aduceau aici rogojinile, pernele, tăvile cu mîncare şi stăteau la taifas, plini de însufleţire. De la o terasă la alta răsunau voci ţipătoare, care transmiteau ultimele noutăţi: moarte, boală, naşteri, nunţi, peţit, certuri familiale, cumpărături şi griji gospodăreşti. Datorită acestui telegraf fără fir, toate evenimentele din cursul zilei deveneau un bun al întregului *„oraş negru”.*

Dacă Jane ar fi înţeles limba băştinaşilor, ar fi auzit şi anumite discuţii referitoare la omul zburător, care tulburase minţile tuturora. Dar pentru Jane toate acestea erau doar o *„tevatură lărmuitoare”,* care avea darul s-o enerveze.

Pe străzi treceau, şi nu arareori, ci chiar destul de des, procesiuni funerare. Sunetele ascuţite ale flautelor îţi sfîşiau sufletul. Morţii erau duşi în afara oraşului, unde îi ardeau. Femei în veşmînt alb de doliu plîngeau cu hohote.

În acest oraş negru se părea că oamenii mureau mai des decît se năşteau.

Jane se îndepărtă grăbită de la geam, ca să nu mai vadă această recoltă bogată pe care o slujea moartea.

Deci e lesne de înţeles că Boden a izbutit să bage fata în sperieţi. De cînd venise la Madrass, nu vizitase decît grădina botanică, care o impresionase prin bogăţia florei tropicale. Iar în drum spre hotel, văzuse un elefant acoperit cu un valtrap pompos şi cornacul care îl conducea.

„Poate o fi un elefant de circ!” se gîndi fata.

— Şi Dottaler ăsta, care toată ziua nu ştiu pe unde umblă – zise ea, curăţind distrată o banană.

Mînca numai banane şi ouă, considerîndu-le mai ferite de molimă.

— Mister Dottaler, ca şi mine de altfel, şade cu mîinile în

sîn – spuse Boden, care trecuse la cocteilurile şi lichiorurile lui preferate. Nădăjduim că în curînd vom putea să-ţi aducem veşti bune.

În realitate, însă, Boden şi Dottaler nu şedeau cu mîinile în sîn. Şi în orice caz, creierul lor lucra febril.

În tot timpul călătoriei spre India, se priviseră ca doi duşmani, fiecare străduindu-se să pătrundă caracterul celuilalt şi să-i ghicească părţile slabe. Fiecare din ei avea alt scop: Boden ar fi vrut ca Aureliu să-şi piardă minţile, dar să rămînă în viaţă cît mai mult; pe Dottaler, dimpotrivă, moartea lui Aureliu l-ar fi bucurat nespus, deoarece în acest caz averea fratelui defunct ar fi trecut asupra lui Jane, iar Jane îi dăduse lui mister Dottaler depline puteri să-i administreze averea. Profitînd de lipsa ei de experienţă, avocatul şi-ar fi văzut înainte de treabă, mutînd nepedepsit banii fetei în buzunarele lui.

Boden însă rămînea de multe ori dus pe gînduri, deoarece în faţa lui nu se mai aflau ochii de bufniţă ai asociatului său, lucru care-l făcea să fie mai puţin hotărît.

Cum să procedeze? Să-i deschidă fetei ochii arătîndu-i comportarea lui Dottaler, sau mai bine să încheie o convenţie cu el? Marea nenorocire consta în faptul că Jane avea atît de puţină încredere în Boden şi Haselon, încît chiar dacă ea s-ar fi certat cu Dottaler, administrarea averii n-ar fi încredinţat-o niciodată celor doi venerabili asociaţi. Dar cum să facă să-l cointereseze pe Dottaler? Să încheie o triplă convenţie: Boden-Haselon-Dottaler şi să împartă cîştigurile în trei? Dar averea lui Aureliu era mult mai mare decît a surorii sale, iar pentru Boden şi Haselon o astfel de convenţie n-ar fi fost favorabilă. Trebuia să se gîndească la o altă soluţie. Cît de mult îi lipsea lui Boden privirea ochilor de bufniţă ai lui Haselon!

Şi totuşi Boden începu să pipăie terenul pentru a încheia convenţia. Dottaler însă îl ţinea la distanţă, iar odată ajuns la Madrass, începu să urmărească un anumit scop strict personal.

Pearce, pe care Boden îl vedea zilnic, fără ca Jane să ştie acest lucru, îl informă odată că Dottaler i-a şi făcut anumite apropouri, dîndu-i a înţelege că dacă Aureliu ar fi găsit şi apoi ar muri, el, Pearce, va primi o însemnată sumă de bani. Însă escrocul de Pearce, la rîndul său, îl lăsase pe Boden să priceapă că viaţa sau, dimpotrivă, moartea lui Ariel, depinde de o singură condiţie: cine dă mai mult – Boden sau Dottaler.

— În primul rînd, trebuie să-l găsim pe Ariel – îi spuse Boden lui Pearce.

— Şi ce-aveţi de gînd să faceţi cu el? întrebă Pearce.

— Să stabilim prin tribunal incapacitatea lui ca bolnav psihic şi să-l ţinem la Londra, închis sub cheie. Nu uita că eu sînt tutorele lui – zise iritat Boden.

Acest răspuns nu-i plăcu făţarnicului Pearce-Bharava. Omul zburător era o achiziţie extrem de preţioasă pentru societatea teozofică, şi deci personal pentru Pearce. Să-l scape din mîini sau să-l omoare, iată un lucru absolut nefolositor. Totuşi, era mai bine să-l omoare decît să-l piardă.

Pearce nu-i împărtăşi lui Boden acest gînd, dar în sinea sa se hotărî ca la momentul oportun să se înţeleagă cu el: Boden, care va obţine tutela pe viaţă a lui Ariel, n-are decît să dispună cum va crede de cuviinţă de averea acestuia. Băiatul însă va putea fi pus la dispoziţia teozofilor, fie chiar în schimbul unei sume importante – centrul londonez va accepta lucrul acesta.

Dar înainte de toate trebuia să-l găsească pe Ariel. Pearce ştia că Ariel şi Şarad zburaseră pe aripa unui avion care se îndrepta spre Madrass, şi că aproape de oraş coborîseră. De aici, li se pierdea urma.

— În orice caz, ei sînt pe undeva, prin împrejurimile Madrassului – spuse Pearce. Foamea o să-i împingă să caute apropierea oamenilor, iar agenţii mei au împînzit toate satele.

— Dar Ariel poate să zboare – îi replică Boden.

— Cu Şarad în spate, nici într-un caz n-o să poată zbura prea departe, iar pe Şarad n-o să-l lase el – rosti cu convingere Pearce.

Nici unul, nici celălalt însă n-aveau habar că Ariel şi Şarad zburaseră cu alt avion, în direcţie opusă, spre nord-est, în Bengal.

— Şi-acum, o ultimă chestiune – zise Boden. Dumneata Pearce, trebuie totuşi să stai de vorbă cu miss Galton. Eu nu pot s-o duc într-o şcoală-sanatoriu inexistentă. Dumneata trebuie să te dai drept director al acestui sanatoriu imaginar.

Şi Boden îi explică lui Pearce cum trebuie să se comporte şi ce anume trebuie să-i spună lui Jane.

Întîlnirea dintre Pearce şi Jane Galton avu loc chiar în aceeaşi zi.

Îmbrăcat într-un costum europenesc, şi pe nas cu ochelari

mari cu ramă de baga, Pearce avea o înfăţişare prezentabilă, care-ţi inspira încredere.

Se scuză că nu putuse să vină s-o viziteze mai devreme, dar şcoala era în carantină. Pearce îşi exprimă părerea de rău în ceea ce priveşte soarta tristă a fratelui ei bolnav. Şcoala-sanatoriu făcuse tot ce era posibil ca să-l însănătoşească pe Ariel, cei mai buni psihiatri îl căutaseră, dar boala s-a arătat a fi foarte rebelă. Într-una din recidivele sale, Aureliu a fugit, cu toată paza severă din jurul lui. Aceşti oameni cu minţile rătăcite sînt de o viclenie nemaipomenită şi de o rară îndrăzneală. El s-a suit pe acoperiş, de pe acoperiş a sărit într-un copac şi a fugit. Dar Jane nu trebuie să fie neliniştită. El va fi prins, deoarece s-au luat toate măsurile necesare.

Jane ar fi dorit să-l întrebe amănunţit pe Pearce despre boala lui Aureliu, dar în timpul acesta, pe neaşteptate, apăru Dottaler, care nu se arătase de vreo trei zile. Era obosit şi tulburat. Nu se bărbierise şi nici nu-şi schimbase costumul de voiaj.

— L-am găsit pe Aureliu! exclamă el, fără să-i salute, şi se lăsă într-un fotoliu.

— Unde, cum? îl întrebară cei din jur.

— Sînt grozav de obosit! Daţi-mi, vă rog, să beau ceva.

Jane îi oferi un pahar cu apă.

— Vă mulţumesc. Uite cum l-am găsit: De îndată ce am venit la Madras, în prima zi chiar, m-am adresat unui coleg de-al meu, avocatul Boolton, care locuieşte de 20 de ani în India şi o cunoaşte ca pe propria lui palmă. Omul ăsta are nişte relaţii extraordinare. L-am întrebat dacă ştie ceva despre un om zburător, şi dacă află, să-mi dea de veste imediat.

— Despre un om zburător? întreabă uimită Jane.

— Da, despre Aureliu. Oare nu v-am vorbit de mania pe care o are? Îşi închipuie că poate zbura... Şi iată că acum trei zile, mister Boolton m-a chemat la el şi mi-a spus că un client de-al lui, venit din Ouidapura, a auzit de la un cunoscut al său care a fost în vizită la un rajah că acolo, la acest rajah, a văzut un om zburător. Alte amănunte n-a mai aflat, dar, în sfîrşit, ţinem în mînă un fir conducător.

— De ce nu mi-aţi spus nimic despre asta? întrebă nemulţumit Boden.

— Nu puteam pierde nici o clipă, trebuie să înţelegeţi şi

dumneavoastră lucrul acesta – replică supărat Dottaler.

— Trebuia să ne fi telegrafiat din drum, şi noi v-am fi ajutat – îi zise enervat Boden, însă Dottaler nici nu-i răspunse la această observaţie şi continuă:

— Direct de la Boolton am plecat glonţ la aerodrom şi de acolo spre Calcutta. Apoi de aci, spre Ouidapura, unde l-am găsit pe clientul lui Boolton, m-am informat de la el unde se află reşedinţa rajahului şi am plecat într-acolo. Se spune că rajahul Radjcumara este un despot tipic oriental, care nici n-a binevoit să mă primească. Atunci am cumpărat cîteva slugi de-ale lui şi-aşa am putut să aflu că omul zburător se găseşte într-adevăr în palatul rajahului. Cum de a nimerit acolo, nu ştiu, nu mi s-a spus. Se zice că omul zburător îl amuză foarte tare pe rajah. După ce-am aflat toate astea, m-am suit în avion şi m-am întors şi, după cum vedeţi, am venit de îndată la dumneavoastră, ca să vă comunic descoperirea mea. Oare mă mai puteţi dojeni, mister Boden?

— Nu cumva v-aţi întors datorită faptului că rajahul n-a binevoit să vă primească şi aveţi nevoie de ajutorul nostru? observă răutăcios Boden.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu văd nimic rău în asta – i-o întoarse Dottaler. Dacă rajahul m-ar fi primit şi mi l-ar fi dat pe Aureliu, ne-am fi întors amîndoi aici, şi-atîta tot.

Boden nu găsi necesar să continue cearta cu Dottaler, dar atît pentru el, cît şi pentru Pearce, era limpede că Dottaler încercase să monopolizeze toate firele acestei afaceri. Din fericire, Dottaler nu izbutise.

La drept vorbind, el nici nu povestise chiar tot ceea ce văzuse, aflase şi făcuse.

Ce-i drept, reuşise să descopere locul unde se găsea Aureliu. De asemenea cunoştea şi împrejurările datorită cărora băiatul nimerise în palatul rajahului, deşi el nu credea că Ariel poate să zboare. Pe rajah însă, avocatul, acesta abil nici nu încercase să-l vadă. Scopul lui era cu totul altul. Intrase în legătură cu slugile rajahului, şi încă cu făpturile de pe ultima treaptă a societăţii şi cele mai dispreţuite. Avocatul socotea că printre ei se va găsi unul potrivit scopului său. Voia să-l cumpere cu gîndul ca acesta să-l omoare pe Aureliu. Însă slujitorii erau atît de înfricoşaţi, încît propunerea acestui sahib îi îngrozi de-a dreptul. Pînă la urmă sahibii scapă cu faţa curată, iar slugile

băştinaşe sînt supuse la chinuri cumplite, dacă rajahul află despre crima şi trădarea lor.

„Chiar de mi-ar făgădui cineva o bucată de aur mare cît palatul ăsta, care se înalţă spre cer, nici atunci nu m-aş învoi” – îi răspunse lui Dottaler un bătrîn grădinar cu barba căruntă. Acelaşi răspuns l-a primit şi din partea celorlalte slugi.

Dottaler îşi dădu seama că nu poate ajunge la nici o înţelegere cu oamenii aceştia. Mai mult decît atît, temîndu-se ca nu cumva să li se ceară socoteală, ei ar putea să destăinuiască stăpînului lor propunerile sahibului. Aşadar, era primejdios să mai zăbovească în ţinutul rajahului, în astfel de împrejurări.

Lui Dottaler nu i-ar fi fost de loc greu să obţină o audienţă la rajah. Ca toţi prinţii băştinaşi, el îi primea cu plăcere pe sahibi. Dar oare rajahul îi va da drumul lui Aureliu? Iată întrebarea. Slugile mărturiseau că stăpînul ţine foarte mult la omul zburător. Şi chiar dacă îi îngăduia să plece, oare ce cîştiga Dottaler? Căci, după ce l-ar fi înhăţat pe Aureliu, în nici un caz n-ar fi putut el, cu mîna lui, să-i facă de petrecanie. Avocatul era destul de prudent ca să nu devină ucigaşul tînărului. Dacă Aureliu ar fi murit în palatul rajahului, Dottaler ar fi fost scos din cauză. Altceva era însă dacă Aureliu dispărea fără urmă, de îndată ce rajahul i l-ar fi încredinţat lui. Bineînţeles, Dottaler ar fi putut susţine că băiatul a fugit şi că, după aceea, şi-a găsit moartea. Dottaler era avocat şi din practica sa de apărător ştia prea bine că cea mai mică greşeală sau neprevedere poate avea urmări fatale pentru criminal: de asemenea, mai ştia că uneori, după ani de zile, criminalul tot este descoperit. Nu, un gentleman nu trebuie să-şi mînjească mîinile cu sînge. Lucrul acesta trebuie să-l facă alţii, îndrumaţi cu dibăcie.

La urma urmei, s-ar putea împăca cu ideea ca Aureliu să rămînă în viaţă. Principalul e să-l smulgă din mîinile lui Boden şi Pearce. În curînd, băiatul va fi major. Folosindu-se de Jane, Dottaler va lua toate măsurile ca tribunalul să-l recunoască pe Aureliu în deplinătatea facultăţilor mintale.

Atunci tutela va fi înlăturată, tînărul va locui împreună cu Jane şi bineînţeles că sora lui îi va da lui Dottaler o procură pentru administrarea întregii averi.

Şi Dottaler făuri un alt plan. Dacă sora lui Aureliu, tutorele lui şi Dottaler vor merge împreună la rajah şi îşi vor reclama drepturile asupra băiatului, spunînd între altele că acesta este

fiu de lord şi mare capitalist, rajahul va fi nevoit să-i dea drumul. Jane nu va mai consimţi să se despartă de fratele ei şi totul va fi în ordine.

— Eu am spus – continuă, după o tăcere îndelungată, Dottaler – că rajahul este un despot maniac. Dar dacă vă veţi duce la el dumneavoastră, miss Jane, şi dumneavoastră, mister Boden...

— Păi noi despre ce vorbeam? nu se putu stăpîni Boden. Fără noi nici că s-ar putea!

— Şi eu sînt de aceeaşi părere. Am impresia însă că dumneavoastră, mister Boden, căutaţi ceartă.

— Va trebui să vă însoţesc şi eu – îi anunţă Pearce.

— Nu mi se pare necesar – replică strîmbîndu-se Dottaler.

— Ba este chiar foarte necesar – insistă Pearce. În calitate de director al şcolii-sanatoriu, unde se afla în tratament Aureliu Galton, pot să-i confirm rajahului că tînărul nu este în minţile lui, din care pricină trebuie să se găsească întotdeauna în condiţii speciale.

Socotind că Dottaler este în prezent adversarul cel mai periculos, Boden hotărî că-i mai bine să fie însoţit de un aliat şi susţinu cererea lui Pearce. Jane nu obiectă nimic şi Dottaler fu nevoit să accepte.

Se hotărîră să plece în aceeaşi zi, fără nici o zăbavă.

Dottaler luă asupră-şi rolul de călăuză. Şi, fără peripeţii deosebite, ajunseră la castelele de basm ale rajahului.

XVIII. CERCETĂRI FĂRĂ SUCCES

În sfîrşit, Jane cunoscu adevărata Indie. Cu toată tulburarea care o stăpînea, în aşteptarea întîlnirii cu fratele ei bolnav, pe care nu-l văzuse de atîţia ani, fata fu cucerită de frumuseţea castelelor şi a parcurilor. Şi parcă dinadins, prin faţa castelului cel mare trecu un şir de elefanţi, împodobiţi somptuos cu valtrapuri brodate în fir de aur! Valtrapuri cusute în fir de aur veritabil, nu ca la circ! Rajahul îşi primi oaspeţii cu multă amabilitate, poftindu-i într-un birou mobilat în stil european, el însuşi purtînd un costum european, lucru care o dezamăgi pe Jane. Fata dădea semne de nelinişte, gîndindu-se în ce limbă se va putea face înţeleasă de rajah. Dar prinţul vorbea perfect englezeşte; cu toate astea era un oriental sadea. Plastronul scrobit şi alb al cămăşii nu făcea decît să-i scoată în relief pielea negricioasă. Lui Jane, chipul maharajahului îi amintea de Othello.

Boden îi expuse pe scurt scopul vizitei lor.

Pe măsură ce avocatul vorbea, rajahul avea tot mai mult un aer descumpănit.

— Sînt foarte mîhnit – zise el, în clipa cînd Boden isprăvi – că nu pot avea plăcerea de a vă îndeplini dorinţa: Aureliu Galton, cum îl numiţi dumneavoastră pe acest tînăr minunat, a fost, într-adevăr, cîtva timp în casa mea, dar acum nu mai este... Şi eu... nu mai pot adăuga nimic la cele ce v-am spus. Aureliu al dumneavoastră a dispărut.

Toţi rămaseră uluiţi auzind vestea neaşteptată. Jane, Boden, Pearce şi Dottaler începură, care mai de care, să-i pună întrebări rajahului, dar acesta se trăgea nervos de barba-i cîrlionţată şi repeta unul şi acelaşi lucru:

— Nu mai pot adăuga nimic la cele ce-am spus. Slugile mi-au dat de veste că tînărul a dispărut noaptea trecută, şi mai mult n-am auzit nimic despre el... Nu doriţi un ceai? De bună seamă că drumul v-a obosit, nu? Dar poate doriţi să vedeţi diamantele mele?

— Sir! exclamă Boden. Îmi permit să mă gîndesc că vă daţi

pe deplin seama de toată răspunderea...

Dar nu termină ce avea de spus. Masca de falsă amabilitate europeană dispăru într-o clipă de pe chipul rajahului. Ochii îi scînteiară atît de puternic, încît Boden se înecă şi păli.

— Îmi permit să cred că şi dumneavoastră vă daţi pe deplin seama de vorbele pe care le rostiţi, sir! îl întrerupse rajahul pe avocat. Aş considera ca cea mai gravă insultă numai gîndul pe care l-aţi nutri dumneavoastră, privitor la faptul că eu – şi accentuă în mod deosebit asupra cuvîntului eu – spun lucruri care nu corespund perfect cu realitatea.

Toţi înţeleseră că discuţia s-a terminat şi că nu vor mai obţine absolut nimic de la rajah. Despărţirea fu mult mai rece şi mai oficială decît întîlnirea.

Coborînd scara de marmură, împodobită cu covoare şi flori, Boden îi spuse încet lui Jane, ca s-o liniştească şi pe ea, şi pe sine:

— Nu te-ntrista, Jane, pesemne că Aureliu n-a făcut altceva decît a fugit, aşa cum obişnuieşte el. Desigur, e foarte regretabil, dar totuşi într-o zi-două o să-l găsim. Prea departe n-a putut el să zboa... s-ajungă.

Jane oftă.

— Rajahul nu vrea să se despartă de omul zburător. Cu siguranţă că-l ascunde în palat – îi spuse Pearce lui Dottaler, pe cînd treceau prin parc, de-a lungul unui zid înalt de piatră. Noi însă o să punem totul în mişcare, o s-ajungem, de va fi nevoie, chiar pînă la vicerege şi o să obţinem autorizaţia de a face o percheziţie în palat ca să-l luăm pe Aureliu.

Dottaler se gîndea însă la nu ştiu ce planuri ale lui, iar Pearce tăcu, luînd-o înaintea tuturor.

Deodată el auzi un glas ce venea de dincolo de zid. Cîteva cuvinte rostite în hindustană îl făcură să se oprească şi să asculte discuţia.

În mijlocul uliţei stătea un măturător împreună cu un bătrîn uscăţiv şi o tînără.

— Fie ca-n viaţa cealaltă să mă nasc şopîrlă dacă te mint! exclama măturătorul, indignat se vede de neîncrederea ce i se arăta. Îţi spun ce-am auzit de la unul care, cu propriile lui mîini, l-a legat pe omul zburător, înainte ca să fie aruncat, aşa cum poruncise rajahul, într-o fîntînă fără fund.

Bătrînul dădu din mînă, şi cu faţa schimonosită de durere,

mormăi surd:

— S-a isprăvit! Să mergem, Lolita!

Fata însă nu se urnea din loc. Îl privea cu ochi de nebună pe bătrîn şi în cele din urmă rosti cu tărie:

— El nu poate să moară! El mi-a spus: *„Aşteaptă-mă, Lolita!”* şi eu am să-l aştept...

— Ce-i cu dumneata, mister Pearce? exclamă Dottaler, apropiindu-se de Pearce, dar, văzîndu-i chipul livid, zise îngrijorat, cu glas scăzut: Ce s-a întîmplat?

— Nimic, nimic... o criză de inimă. Mi se întîmplă adesea... Îndată o să-mi treacă.

Dottaler îl privi cu neîncredere.

Seara, cînd în faţa hotelului fu trasă maşina lui Pearce, acesta găsi de cuviinţă că nu mai trebuie să-şi păstreze taina şi-i spuse lui Boden:

— Mister Boden, nu mai avem de ce ne certa. Ariel-Aureliu Galton nu se mai află printre cei vii. A fost omorît din porunca rajahului.

Şi Pearce îi reproduse discuţia auzită pe drum.

Deodată, dincolo de perete, răsună un strigăt puternic. O, aceşti, pereţi subţiri, indieni, din hotelurile de provincie!

Pearce şi Boden o găsiră pe Jane plîngînd amarnic.

Auzind zgomot, Dottaler veni şi el în fuga. Aflînd despre cele întîmplate, abia putu să-şi stăpînească bucuria. Toate lucrurile se aranjaseră cît se poate de bine în folosul lui.

XIX. STĂPÎNUL E MÎNIOS

Anat, băiatul pe care Ariel îl scosese din fîntînă, era fiul omului cu briliantul – Mohita, primul sfetnic şi favorit al rajahului.

A fi în graţiile rajahului era un lucru foarte avantajos. Rajahul Radjcumara avea comori a căror valoare nici el singur n-o cunoştea prea bine. Puţini europeni ştiu că unii prinţi indieni sînt cei mai bogaţi oameni din lume şi că, în comparaţie cu ei, vestiţii miliardari Rotschild, Morgan, Rockefeller, Vanderbilt sînt nişte oameni săraci. De veacuri, din generaţie în generaţie, rajahii şi-au sporit averile, care, în cea mai mare parte, se compun din pietre preţioase şi aur.

Aceste bogăţii nu prea sînt cunoscute, deoarece rajahul n-are nevoie să-şi vîndă diamantele, iar dacă s-ar vedea silit s-o facă, la bursa mondială ar găsi întotdeauna puţini cumpărători pentru nestemate ca *„Marele Mogul”* sau *„Regentul”.* Averea lor imobilă – palate şi moşii – era tot atît de uriaşă. Totuşi, acestea nu se puteau compara, în ceea ce priveşte valoarea lor, cu mormanele de briliante şi diamante.

Deci nu-i de mirare faptul că rajahul putea întotdeauna să-şi răsplătească favoriţii, aşa cum n-au fost în stare cei mai bogaţi şi mai puternici regi ai Europei.

Dar trebuia să meriţi bunăvoinţa şi dragostea rajahului. Ca toţi oamenii care duc o viaţă trîndavă într-un cerc închis, *„într-o lume fără orizonturi”,* cum scria Voltaire, rajahul se temea de plictiseală mai mult decît de orice, deşi era un om destul de instruit şi care vorbea la perfecţie limba engleză. Soţia lui, Siama, vorbea franţuzeşte ca o pariziancă. Împreună cu ea, rajahul vizitase de cîteva ori Europa – Londra, Parisul, Berlinul. Dar fracul şi smochingul, în comparaţie cu îmbrăcămintea uşoară, naţională, teatrele şi banchetele, bucătăria europeană, ca de altfel toată rînduiala vieţii de acolo, îl stinghereau, iar distracţiile îi erau străine. Aşa că îşi zorea nevasta să plece cît mai repede.

Ajuns acasă, după ce îşi îndeplinea ritualul de curăţire şi dezbrăca hainele incomode, Radjcumara ofta uşurat şi în sfîrşit

gusta fericirea. Într-un halat uşor de mătase, stătea ceasuri întregi întins pe divan. Un slujitor îi făcea vînt cu un evantai din frunze de palmier. Rajahul cumpăra din Europa cărţi şi reviste, alegea romane *„mai uşoare”* şi se adîncea în citit.

Puteai să fii european şi în India!

Era în felul său un *„despot instruit”,* făcea parte din societatea religioasă *„Bramo-Samadj”,* nu se închina la idoli şi nu îndeplinea cu prea multă sîrguinţă ritualurile grele, impuse de religie, mînca vînat gătit de bucătari musulmani, urmărea toate noutăţile literare, citea cărţi filozofice şi era de acord, în aceeaşi măsură, şi cu Rousseau, şi cu *Nietzsche*[1], îi plăcea societatea sahibilor şi se împrietenea cu ei.

După ce zăcea vreo 2—3 zile cu vreo carte nouă pe divan, începea deodată să simtă că şarpele plictiselii i se cuibăreşte iar în inimă.

Şi-atunci intra în scenă Mohita, care îşi cunoştea stăpînul pînă în cele mai tainice cute ale sufletului.

— Ce mai e nou, Mohita? întreba rajahul, zvîrlind cu nepăsare cartea pe covor.

Mohita *„lua pulberea de sub tălpile stăpînului”* şi în cuvinte pompoase îl saluta, iar apoi îi dădea pe scurt raportul cu privire la treburile administraţiei, la noile convenţii încheiate cu sahibii şi ţăranii, la plata arenzii şi încasarea dărilor de la datornici.

Astăzi, însă, rajahul îl asculta distrat şi îl întrerupea punîndu-i mereu aceeaşi întrebare:

— Ce noutăţi mai ai, Mohita?

— Un grup de băieţi şi fetiţe au pregătit dansuri noi.

Rajahul îşi aminti de cancanul parizian şi zîmbi.

— Asta-i vechi! Dar, în sfîrşit, hai arată-mi!

Mohita bătu din palme şi perdeaua de catifea prinsă de bolta înaltă a uşii se dădu la o parte şi în cameră, zăngănindu-şi brăţările şi clopoţeii, intrară în goană fetiţe, învăluite în văluri trandafirii, şi băieţaşi în costume multicolore. În sunetul flautelor ei începură să danseze. Mişcările lor erau pline de graţie, iar pe feţele speriate stăruia zîmbetul.

— E vechi – repetă rajahul şi dădu din mînă.

---

[1] Filozof german din sec. XIX, a cărui filozofie reacţionară a stat la baza teoriei rasiste. (n.t.).

Flautele amuţiră, copiii încetară să mai danseze, se adunară toţi grămadă, ca o turmă de oi speriate.

Rajahul începu să-i povestească lui Mohita despre cancan, zugrăvindu-i costumele pe care le poartă femeile şi mişcările lor: *„Gîndeşte-te, îşi ridică picioarele mai sus de cap şi toate volanele saltă-n sus.”* Radjcumara porunci să se facă şi fetiţelor lor. astfel de costume – fuste bogate, tocuri înalte şi să înveţe cancanul. Îngrijorat, Mohita se ploconi în faţa lui.

— Şi ce mai ai?

— Dansul cocoşaţilor, orbilor şi şchiopilor.

Era ceva nou.

— Arată-mi!

Copiii fugiră fără să-şi ascundă bucuria că totul se sfîrşise cu bine: nimeni nu poruncise să fie biciuiţi sau zvîrliţi în beci, iar drept hrană să primească numai pîine şi apă, aşa cum li se întîmpla adeseori.

Răsună bubuitul surd al tobei şi în încăpere, împiedicîndu-se, căzînd, şchiopătînd şi tînguindu-se, intră un pîlc de oameni cu o înfăţişare ciudată, în costume caraghioase din petice multicolore. Cît timp stăpînul fusese plecat, Mohita nu pierduse vremea stînd degeaba. Dar unde oare găsise el aceşti monştri? Cocoşaţi cu ditai căpăţînile şi gura ca de broască se împiedicau de şchiopi, îi doborau la pămînt cu ghebele lor, se prăvăleau şi ei, orbii se ciocneau unii de alţii şi, ţipînd, se ţineau cu mîna de locul unde primiseră lovitura, iar tobele bubuiau…

Rajahul rîdea în hohote. Mohita strălucea de bucurie.

— Cheam-o pe rani Siama! porunci rajahul.

Siama apăru într-o rochie pariziană, croită după ultimul jurnal, iar în picioare cu pantofi cu tocuri neobişnuit de înalte.

Privind la dansatori, exclamă:

— Minunat! Şi deodată se aşeză jos, pe podea, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi începu să rîdă, clătinîndu-şi atît de tare capul, încît i se despleti părul.

Rajahul îşi scoase din deget un inel cu un briliant uriaş şi i-l aruncă lui Mohita, care prinse din zbor darul acesta scînteietor şi se ploconi pînă la pămînt.

Unul din orbi, zvîrlit la pămînt de un cocoşat, căzu pe spate. Lovindu-se cu capul de o coloană, începu să urle de-adevăratelea:

— O, de-aţi crăpa cu toţii, schingiuitori blestemaţi!

Într-o clipă, chipul rajahului se întunecă, de altfel ca şi al lui Mohita – întocmai ca atunci cînd soarele este acoperit de un nor şi pe pămînt se lasă umbră.

— Nu despre tine vorbea, stăpîne, ci despre cocoşat! se grăbi să-l asigure Mohita.

Dar rajahul, întorcîndu-se cu faţa la perete, bombăni plin de venin:

— O sută de bice şi să mă lăsaţi în pace!

Toţi se îndepărtară. Mohita era mulţumit că izbutise să pună mîna pe inel. Dar stăpînul se mîniase. Mohita porunci slugilor să-i mai tragă orbului, şi din partea lui, încă o sută de bice. Era prea de ajuns pentru acest nefericit, ca să-l scape de toate necazurile ce i le mai putea hărăzi viaţa.

Mohita clocotea de furie. Mai avea pentru rajah încă vreo cîteva numere pregătite. Mai mulţi sclavi în pielea goală, înarmaţi cu drugi de fier, prevăzuţi la capete cu nişte cîrlige, se luptau între ei. Rajahului îi plăceau nespus asemenea spectacole. Sclavii se repezeau unul la altul zgîriindu-se şi sîngele curgea şiroaie pe trupurile lor negricioase, în vreme ce adeptul lui Nietzsche, cuprins de un adevărat extaz, privea cu ochi aprinşi de patimă şi cu nările dilatate.

— Bate-l! Zgîrie-l! Mai tare! Aşa! Aşa! îi încuraja el pe gladiatorii săi şi tare se mai necăjea cînd unul din ei cădea mort la pămînt şi jocul se sfîrşea.

Mai pregătise Mohita şi o vînătoare de tigri. Un elefant splendid, cu nişte colţi uriaşi, de care avea prinse ţepuşe ascuţite de aramă.

Dar în ziua aceea, rajahul nu-l mai chemă pe Mohita şi acesta umbla năuc, neştiind cum să-şi recîştige bunăvoinţa stăpînului.

Chiar atunci se petrecu accidentul fiului său. Cînd un servitor îl vesti că micuţul a căzut în fîntînă, Mohita dădu fuga într-acolo şi văzu cu ochii lui cum Ariel îşi luă zborul din stradă, se cufundă în puţ şi-l scoase pe băieţaş.

Mohita nu prea se sinchisea de feciorul său, întrucît copilul era al primei lui soţii, pe care n-o mai iubea, de vreme ce acum avea o a treia nevastă.

Dar omul zburător îl ului pe înaltul demnitar.

El nu stătu mult să chibzuiască dacă este vorba de o fiinţă supranaturală sau de o nouă scamatorie. Principalul consta în

faptul că priveliştea era de o noutate surprinzătoare, extraordinară, că omul acesta zburător, indiferent cine anume ar fi el, putea să apară în faţa ochilor ameninţători ai stăpînului său. Văzînd această minune, rajahul va uita de toate şi Mohita îi va recîştiga bunăvoinţa.

Şi înaltul demnitar porunci ca tînărul zburător să fie legat, chiar de-ar fi el o reîncarnare a lui Krishna.

XX. PACEA E RESTABILITĂ

Aşadar, Mohita îl duse pe Ariel la palat, legat fedeleş şi păzit de slugi, intrînd pe poarta din dos, pe lîngă bucătării, unde se aflau bucătarii goi pînă la brîu, unii cu pielea de culoarea ciocolatei, alţii cafenie sau neagră, cu scufii albe pe cap. Urcară apoi pe o scară îngustă, la primul etaj, şi străbătură încăperile locuite de femei – zenana – unde, supravegheaţi de servitori, se jucau copiii. Într-una din camere, o femeie în vîrstă îl privi pe Ariel prin ochelarii ei prinşi de urechi cu aţă roşie. În drumul lor, întîlniră o altă odaie, acoperită toată cu covoare albe şi albastre şi cu perne din diferite ţesături de mătase colorată, zvîrlite ici şi colo. Pe un divan scund şedea o fată, cu un şal albastru pe cap. Îi tremurau umerii şi boabe mari de lacrimi picurau pe genunchii copilei. Lîngă ea se afla un bătrîn, îmbrăcat în veşminte albe şi avînd pe frunte, desenate cu lut roşu şi galben, semnele castei sale. El o dojenea cu asprime pe copilă, care, poate, era tot o captivă ca şi Ariel.

Străbătînd o galerie, susţinută de coloane zvelte, frumos sculptate, dincolo de care se deschidea priveliştea unui lac liniştit ca o oglindă, trecură în apartamentele locuite de rajah. Săli uriaşe, ale căror bolţi erau acoperite cu ornamente sculptate, coloane şi nişe împodobite din belşug cu arabescuri, flori fantastice, animale şi păsări, toate se perindau ca într-un caleidoscop fermecat. Lui Ariel i se părea că visează. Pretutindeni stăruia un miros puternic de attar – ulei parfumat din esenţă de trandafiri şi oleandru, pus în vase mari, împodobite cu ornamente strălucitoare. Din pricina mirosurilor şi a culorilor, Ariel simţi că i se învîrteşte capul.

— Staţi aici! le porunci Mohita slugilor care-l păzeau pe Ariel, în clipa cînd se apropiară de o perdea purpurie, cu podoabe de aur.

Dincolo de perdea răsună o voce mînioasă. Slujitorul smuci capătul frînghiei care lega mîinile lui Ariel şi tînărul se opri.

Emoţionat, Mohita se strecură dincolo de perdea.

Închinîndu-se pînă la pămînt, el se apropie de rajah, al cărui chip se posomora tot mai mult. Mohita nu vedea nimic altceva decît faţa stăpînului său.

— Nu te-am chemat, Mohita, de ce-ai venit? îl întreabă aspru rajahul.

Ploconindu-se într-una, slugarnic, cu trupul încovoiat, demnitarul se apropie de stăpînul său şi-i şopti ceva la ureche. Pe chipul rajahului se zugrăvi o expresie de mirare, neîncredere, curiozitate, apoi din nou uimire, şi din nou neîncredere.

Tulburat, Mohita urmărea aceste schimbări.

„Numai să nu mă dea afară!” se gîndi el.

— Bine. Arată-mi-l! Dar dacă mă minţi, atunci să ştii că chiar astăzi soţia ta va îmbrăca veşmîntul alb de văduvă.

Mohita nu-l mai ascultă pe rajah şi dădu fuga după perdea, poruncind ca Ariel să fie adus înăuntru.

Ariel intră în încăpere şi deodată fu orbit de atîta strălucire. Razele puternice ale soarelui se aprindeau de undeva, de sus, şi jucau pe pereţii auriţi, pe coloane, scînteiau în nestematele care împodobeau veşmintele oamenilor ce stăteau lîngă coloanele zvelte şi răsucite. Sub un baldachin albastru, pe covoarele zmeurii şi pe perne, se afla un morman de aur, scînteind în toate culorile curcubeului.

Venindu-şi în fire, Ariel îşi dădu seama că ceea ce luase el drept un morman de aur nu era altceva decît însuşi rajahul, în veşminte brodate cu fir daurit. Diamantele şi briliantele ce împodobeau îmbrăcămintea sa costau de bună seamă milioane, iar pe frunte îi scînteia un diamant atît de mare, încît era greu să-l preţuieşti.

Rajahul avea pielea smeadă, nasul turtit şi gros, iar în vinele lui curgea, după cum stătea scris în hrisoavele familiei, cel mai curat sînge hindus.

Rajahul îşi aţinti ochii strălucitori şi negri asupra lui Ariel. Şi numai şcoala din Dandarat îl ajută pe băiat să-i suporte cu tărie această privire.

Apoi rajahul se uită rînd pe rînd la demnitarii săi, care-l înconjurau, ale căror veşminte puteau să se ia la întrecere, în ceea ce priveşte culorile şi nuanţele, cu penele păunilor şi ale papagalilor.

Rajahul îi porunci lui Ariel să se apropie mai mult.

Slugile îl înghiontiră pe tînăr de la spate.

— Cine eşti? întreabă rajahul.

Băiatul, care nu luase nici o hotărîre privitor la comportarea pe care trebuia s-o adopte aici, nu răspunse.

— Cine eşti? îl întrebă rajahul în limba engleză, gîndindu-se că Ariel nu ştie limba hindustană.

Tînărul continua să tacă.

La rîndul său, Mohita îi puse. aceeaşi întrebare în bengaleză şi mahrati; apoi de la limbile ariene trecu la cele dravidiene: telugu, tamil şi, în sfîrşit, îl întrebă în tibeto-birmaneză... Rezultatul fu acelaşi.

Rajahul se încruntă şi spuse:

— Ori e surd, ori e încăpăţînat. Dar las' că-l fac eu să vorbească – şi ochii rajahului străluciră. Ştii să zbori? îl întrebă, vorbind din nou în hindusă.

Mohita îşi pierdu răbdarea şi, apropiindu-se de Ariel, îl plesni peste ceafă.

— Vorbeşte odată, măgarule, sau vrei cu tot dinadinsul să rămîi fără limbă?

Buzele băiatului tresăriră, dar el nu spuse nimic. Credea că dacă se va preface mut şi surd şi va tăinui însuşirea lui de a zbura, i se va da drumul.

Rajahul smulse din mîinile servitorului evantaiul cu care acesta îi făcea vînt şi, azvîrlindu-l în Mohita, începu să dea din picioare, strigînd:

— Ticălosule, uite ce idiot mi-ai adus!

— Îndurare, stăpîn al vieţii mele! exclamă Mohita, aruncîndu-se în genunchi dinaintea rajahului. N-am minţit! Întreabă-i pe ei – şi arătă spre slugi – întreab-o pe soţia mea, Bintiaba-Sini. Toţi au văzut cum omul ăsta, om sau duh, ce-o fi, a zburat! Porunceşte să fie bătut cu vergile şi atunci o să vorbească!

— N-avea grijă! Nici el n-o să scape de vergi, dar deocamdată o să le primeşti tu! şi rajahul bătu din palme.

Perdeaua din dreapta tronului se dădu la o parte şi în faţa rajahului apăru un om de statură uriaşă, cu părul creţ şi negru ca abanosul, ţinînd în mînă un harapnic cu şapte cozi, gata întotdeauna să îndeplinească porunca stăpînului său.

Tăcut, rajahul i-l arătă pe Mohita. Învîrtind biciul, care despică aerul şuierînd, călăul lovi. Culcat jos, pe podea, Mohita începu să urle ca turbat şi se chirci tot, strîngîndu-şi sub el

mîinile şi picioarele.

Ariel se îndreptă deodată şi zise:

— Încetaţi! Da, într-adevăr, ştiu să zbor!

Harapnicul călăului încremeni în aer, iar rajahul, speriat, se lăsă pe pernă, apoi strigă slugilor sale:

— Ţineţi bine de frînghie! Dacă zboară, vă tai capul la toţi!

Ariel, care se înălţase puţin deasupra pămîntului, coborî din nou. Mohita ofta de zor, dar faţa-i strălucea de bucurie. Furtuna trecuse! Se ridică în patru labe şi apoi se aşeză.

— Cine eşti? întrebă din nou rajahul, privindu-l cu spaimă pe Ariel.

Temîndu-se mai mult ca orice să nu fie trimis înapoi la Dandarat, băiatul spuse:

— Nu ştiu cine sînt şi nici de unde am venit.

Rajahul era descumpănit de-a binelea.

— Cum se poate? Doar din stradă ai venit zburînd în parcul meu. Ei bine, dar înainte de asta, unde-ai fost?

— Ştiu atît cît ştie şi un nou-născut. Mi-am dat seama că exist în clipa cînd m-am aflat în stradă şi mi-am luat zborul – vorbi Ariel, spunînd primul lucru care-i veni în minte.

— Atunci de unde ştii tu de pruncii noi-născuţi? întrebă rajahul.

Băiatul se fîstîci, nepricepîndu-se ce să răspundă.

— Mi se pare că le cam încurci – zise rajahul, dar din glasul său dispăruse mînia.

Omul zburător făcuse o adîncă impresie asupra lui.

Cu acest om-minune trebuia să se poarte cu mai multă băgare de seamă. Ce lucru de preţ încăpuse în mîinile sale! Nici faraonii, nici cei mai mari împăraţi şi regi n-au avut vreodată o astfel de bucurie! Numai de-ar izbuti să îmblînzească această pasăre ciudată!

— Cum te cheamă?

Ariel se gîndi şi răspunse:

— Siddha!

Era numele unuia dintre zeii mitologiei hinduse.

— Siddha! Fie şi aşa – zise, după o clipă de ezitare, rajahul.

— Preamilostive stăpîne! aminti de prezenţa sa Mohita, care prinsese din nou viaţă.

Rajahul îi aruncă o privire binevoitoare, spunîndu-i:

— Vistiernicul îţi va da un *kror*[1] de rupii... Şi 700 de *lack* de rupii pentru cele şapte răni pe care le-ai căpătat astăzi.

Mohita se plecă pînă la pămînt. Ştia el că rajahul nu-i va da chiar atîta bănet cît îi făgăduise, dar, de bună seamă, nu va rămîne nerăsplătit.

— Ascultă, Siddha, rămîi la mine şi n-o să-ţi pară rău!

În sală intră Siama.

Siama era îmbrăcată în port naţional. Un cerc de aur, lucrat cu multă măiestrie, îi încingea fruntea, fiind prins de păru-i negru cu o agrafă bătută în rubine sîngerii şi smaralde mari, iar un colier gros de aur cizelat îi cuprindea gîtul. Brăţări de platină cu brelocuri îi împodobeau gleznele. Purta o rochie verde aprins, aşa cum se cădea să poarte o drept credincioasă, iar braţele ei, de la umăr pînă la încheietura mîinii, erau acoperite cu brăţări de aur, prinse între ele cu şnururi de mătase, precum şi cu brăţări fine de sticlă, ce-i acopereau mîna, lăsîndu-i doar degetele libere. Printre acele podoabe indiene, ea avea cîteva brăţări de aur cu pietre preţioase lucrate de cei mai buni giuvaergii din Paris.

Privind-o, greu ţi-ai fi putut închipui că femeia aceasta, care semăna cu o regină din basme, ştie să poarte cu eleganţă rochii europene şi pantofi cu tocuri înalte.

— Ascultă, Siama – zise rajahul – Mohita mi-a dăruit o nouă minune.

La aceste cuvinte, credinciosul favorit zîmbi şi începu să se ploconească pînă la pămînt. Rajahul era bine dispus şi căuta să atenueze impresia produsă de explozia-i de mînie, lăudîndu-l pe Mohita în prezenţa soţiei sale.

— Priveşte, tînărul ăsta ştie să zboare – continuă el, arătîndu-l cu degetul încărcat de inele pe băiat.

— Va să zică, el este! Am auzit că el l-a salvat pe Anat. Trebuie răsplătit pentru fapta lui – vorbi Siama, apropiindu-se de Ariel. Da’ de ce-i legat? Sărăcuţul... Şi ce frumos e... Dezlegaţi-i mîinile! porunci ea slugilor.

— Dezlegaţi-i mîinile, dar legaţi-l de mijloc – se grăbi să intervină rajahul, răsucindu-se nervos pe perne. Şi ţineţi cît mai bine de capătul frînghiei. Ei, şi-acum, Siddha, arată-ne ce ştii!

---

[1] 1 kror = 100 de lack; 1 lack = 100.000 rupii. (nota red. ruse.).

De data aceasta, Ariel se ridică numaidecît în aer. Servitorii slăbeau treptat frînghia, de parc-ar fi fost legat de ea un aerostat. Ariel se înalţă pînă-n tavanul înalt şi începu să descrie fel de fel de cercuri, privind sculpturile plafonului.

Rajahul îl privea cu interes şi nelinişte, lăsat într-o rînă pe perne. Siama se dăduse cîţiva paşi înapoi, ca să poată vedea mai bine, şi-l urmărea pe omul zburător, cu faţa albă de emoţie.

— Extraordinar! exclamă ea.

— Ajunge, Siddha! Coboară-te!

Ariel coborî.

— Ce-nseamnă asta? întrebă tulburată Siama. Cine-i el? Zeu? Om?

— Siddha nu vrea să ne spună nimic – răspunse rajahul – însă mai tîrziu va vorbi şi va locui la noi. Nu-i aşa, Siddha, că n-ai să ne părăseşti? Indiferent ce-ai fi, om sau zeu, nicăieri, nici chiar în cer, n-o s-o duci atît de bine ca aici. Ce zici, o să-ţi iei zborul?

— Nu!

— Ei, bravo! Asta-i minunat! Totuşi să nu te superi dacă te vom urmări.

— Poate că ţi-e foame, Siddha? îl întrebă prietenoasă Siama.

Băiatul o privi cu recunoştinţă. Numai o femeie se putea gîndi la asta.

Dar, pasămite, Ariel se înşelase: Siama era într-adevăr o femeie bună, însă, punîndu-i această întrebare, avusese un gînd ascuns: *„Zeii nu mănîncă!”* Şi prin răspunsul său, Sidhha trebuia să-şi dezvăluie taina cu privire la esenţa fiinţei sale: e zeu sau e om?

— Da, mi-e foame – răspunse simplu Ariel şi zîmbi.

„Nu e zeu!” îi fulgeră prin minte Siamei.

Între timp, rajahul îi dădea lui Mohita, cu glas scăzut, toate instrucţiunile referitoare la felul cum trebuie păzit şi îngrijit Siddha.

În sfîrşit, scoţîndu-şi din deget două inele groase, rajahul i le aruncă favoritului său.

Pacea fusese restabilită.

XXI. SÎNT DE ACORD

Ariel fu dus într-o cameră ce se afla alături de dormitorul rajahului, care voia să-l aibă pe Siddha cît mai aproape de el.

Acum, fiinţa zburătoare avea la dispoziţia sa doisprezece slujitori, de parc-ar fi fost un adevărat prinţ de sînge. De altfel, servitorii erau totodată şi paznicii captivului.

Ploconindu-se pînă la pămînt, ei îl rugară pe stăpînul lor Siddha să facă o baie cu esenţe parfumate, apoi îl îmbrăcară cu veşminte scumpe şi îi aduseră un prînz bogat şi gustos.

Printre fructele servite la masă se găsea şi mango birmanez, fruct pe care Ariel nu-l mai văzuse pînă atunci şi deci nu ştia cum trebuie să-l mănînce. Stingherit, apăsa şi ciupea fructele, încercînd să muşte din ele.

Un bătrîn hindus, cărunt şi venerabil, care-l slujea la masă şi care avea o înfăţişare impunătoare ca un adevărat brahman, îi spuse, zîmbind şăgalnic:

— Taie-le cu cuţitul, stăpîne, şi mănîncă miezul.

„Pentru un zeu, nu ştie prea multe” – se gîndi bătrînul.

După prînz, Ariel se întinse pe divan. Un băieţandru smead, aplecîndu-se deasupra lui, îi făcea vînt cu evantaiul. Prin dreptul ferestrei înalte şi zăbrelite trecură în zbor rîndunele, şi Ariel privi cu jind în urma lor.

Aici, ce-i drept, era mai bine decît la Dandarat, totuşi el nu se simţea în apele lui. Îşi putea face o imagine despre rajahul care, cu atîta uşurinţă, trecea de la bunăvoinţă la violenţă. Azi Ariel e mulţumit, dar ce-l aşteaptă a doua zi? Oh, cum ar mai schimba această colivie aurită cu coliba sărăcăcioasă a lui Nizmat! Ce-o fi gîndind oare despre el bătrînul, Lolita şi Şarad? A dispărut aşa, pe neaşteptate... Oare toată viaţa va fi osîndit să treacă dintr-o colivie într-alta? De ce nu e liber ca rîndunelele? Dacă n-ar fi zăbrelele acestea de fier, Ariel ar zbura împreună cu ele, către bolta albastră a cerului.

Peste zi, rajahul se abătu de cîteva ori prin odaia lui Ariel, întrebîndu-l cu blîndeţe dacă se simte bine, dacă e mulţumit de mîncare şi de slujitori.

Rajahul ardea de nerăbdare să se joace cu noua lui jucărie, însă Siama îl convinse să nu-l mai necăjească pe Siddha – în ziua aceea trebuia să se odihnească.

Rajahul, cu tot despotismul lui oriental, ceda de multe ori în faţa nevestei sale dragi, care se număra printre cele mai frumoase şi mai inteligente femei din India, şi care-i era de mare ajutor în afacerile lui cu sahibii. Ceea ce nu putea obţine el de la sahibi, obţinea cu uşurinţă Siama, prin cîteva cuvinte duioase, rostite cu gingăşie şi însoţite de un zîmbet fermecător.

Noaptea, trezindu-se din somn, Ariel auzi un foşnet uşor şi-l văzu în faţa sa pe rajah, în halat şi papuci cu vîrfurile aduse în sus.

A doua zi dimineaţă, uşa se deschise şi intră rajahul, în halat şi cu un maldăr de ziare în braţe. Aşezîndu-se lîngă Ariel, îi zise:

— Uite, Siddha, am aflat cîte ceva despre tine! Mie nu-mi place să citesc ziarele, dar secretarul meu mi-a arătat o notiţă referitoare la omul zburător. Bineînţeles, ăsta eşti tu. Şi, de bună seamă, n-ai apărut pe lumea asta ieri, în faţa palatului meu... Ascultă, Siddha, sau oricum te-ar chema – continuă rajahul, vorbindu-i cu blîndeţe şi gîngurind ca un porumbel. Ai încredere în mine şi n-o să-ţi pară rău... Să mergem şi-am să-ţi arăt cîte ceva. Dar să ştii, eu te-am prevenit că nu trebuie să te superi, deoarece pînă cînd ne-om înţelege şi ne-om împrieteni mai bine, am să te ţin legat. Fierarii şi giuvaergiii mei au lucrat toată noaptea şi au făurit un lanţ de aur. Este cam greu şi totodată nu prea trainic. Am fost nevoit să mai fac unul de fier cu o cingătoare de aur. Pareş! strigă rajahul.

Zornăind din lanţ, în cameră intră un servitor. Acesta îi încinse mijlocul lui Ariel cu un cerc de aur pe care-l închise cu o cheie, dîndu-i-o apoi rajahului, împreună cu capătul lanţului.

— Să mergem! repetă rajahul, ţinînd lanţul în mînă.

Şi-l purtă pe Ariel printr-un şir nesfîrşit de săli, împodobite cu aur, marmură şi fildeş. Peste tot se vedeau mozaicuri, sculpturi, incrustaţii, vaze, statui, flori...

Într-una din săli, pereţii erau îmbrăcaţi de sus pînă jos în chihlimbar, într-alta, căptuşiţi cu cristal de stîncă, iar în cea de-a treia, acoperiţi cu plăci de fildeş. Deasupra uşilor străjuiau colţi uriaşi de elefanţi, înveliţi în aur şi împodobiţi cu incrustaţii migălit făurite.

Din *„sala de fildeş”,* scara îi conduse jos. Coborîră mult timp, pînă cînd ajunseră în subsol. Rajahul luă o torţă şi porni pe coridor, luminînd drumul. Coborîră încă o scară şi ajunseră într-un subsol şi mai adînc: în sfîrşit, se opriră dinaintea unei uşi de aramă, cu minunate basoreliefuri închipuind luptele fantastice ale balaurilor cu dragonii.

— Ne aflăm sub lacul pe care l-ai văzut tu – zise rajahul, deschizînd uşa grea. Ia-o înainte!

„Nu cumva rajahul vrea să mă-nchidă într-o subterană?” se gîndi Ariel, păşind în încăperea întunecoasă.

Deodată se auzi un ciocănit şi o lumină orbitoare inundă încăperea.

De-a lungul pereţilor cu bolţi joase de piatră se aflau lăzi pe ale căror capace străluceau incrustaţii de aramă. Capacele săriră dintr-o dată la o parte şi în faţa ochilor uimiţi ai lui Ariel se arătă o privelişte care arareori îi este dat s-o vadă unui om. Lăzi pline cu nestemate uriaşe, de culoare sîngerie – rubinele – altele cu smaralde verzi ca valurile mării, iar altele cu briliante şi diamante scînteind aidoma curcubeului...

Se aflau aici lăzi cu topaze, crizolite, mărgăritare, peruzele, agate, safire, granate, acvamarine, turmaline... Roşii, albastre, negre, verzi, galbene, scînteietoare şi mate...

Mai încolo puteai vedea lăzi cu lingouri de aur cu argint şi platină.

Părea de necrezut ca un singur om, într-un singur palat, să aibă atîtea comori.

— Îţi dai seama, Siddha, ce-nseamnă aceste pietricele roşii şi tot aurul ăsta? înseamnă puterea mea asupra oamenilor. E de ajuns să dăruiesc o singură pietricică şi orice funcţionar sahib va face tot ce doresc eu... De altfel, le-am dat destule pietricele de-astea... Pentru una mai mare, chiar şi viceregele Indiei mi-ar îndeplini orice dorinţă, iar pentru una ceva şi mai mărişoară, însuşi regele Marii Britanii m-ar înnobila cu titlul de *„sir”,* trimiţîndu-mi totodată şi scrisori pline de bunăvoinţă. De altfel, am să ţi le arăt. Aşadar, Siddha, oricine-ai fi tu şi oricare ţi-ar fi trecutul, eu te voi putea apăra dacă tu singur vei dori lucrul acesta. Şi vei primi la mine ceea ce n-ai să găseşti nicăieri. Gîndeşte-te bine. Nu-i nevoie să-mi răspunzi acuma. Voi veni la tine după gustarea de dimineaţă.

Se întoarseră în palat.

Ariel rămase singur. Mai mult ca de orice, băiatul se temea să nu cadă din nou în mîinile lui Pearce. Şi nimeni în afară de rajah nu-l va putea apăra dacă Pearce îi va da de urmă. N-avea nici o îndoială în privinţa asta. Deocamdată, rajahul se arată plin de bunăvoinţă faţă de el. Atunci de ce să nu-şi încredinţeze lui soarta? Lolita se află aproape şi va putea s-o vadă cînd va pofti. *„Dacă, bineînţeles, va voi şi rajahul...”* Ariel zîmbi şi zbură spre plafon. *„Oare nu voi putea să-mi iau zborul?”*

Cînd veni rajahul, Ariel îi povesti sincer tot ce ştia despre el şi şcoala Dandarat.

Rajahul manifestă un viu interes faţă de cele povestite de băiat şi mai ales faţă de particularităţile şcolii.

— Nu cumva or fi pe-acolo şi alţi tineri-minune ca tine? întrebă el.

— Ba sînt unii al căror corp poate lumina sau poate emana diferite arome, există şi indivizi care ghicesc gîndurile, există şi prezicători.

— Trebuie negreşit să-i spun lui Mohita despre toate astea. Tu, tinere, însă, eşti cea mai mare minune dintre toate minunile. Aşadar, eşti de acord să rămîi la mine de bunăvoie? Dacă eşti de acord, atunci am să-ţi scot gratiile de la fereastră şi am să arunc în lac acest lanţ.

„Iar dacă n-am să fiu de acord, ştiu prea bine c-ai să m-arunci în lac” – se gîndi Ariel, şi răspunse:

— Sînt de acord, dar cum te cheamă pe tine şi cine eşti?

Rajahul rîse.

— Într-adevăr parcă ai picat din cer! Sînt rajahul Radjcumara. Îţi dau voie să-mi spui pe nume: pur şi simplu Radjcumara. Deşi eşti om, totuşi eşti un om neobişnuit. Sînt foarte fericit, Ariel. Începînd de azi, ai să te bucuri de cea mai deplină libertate, bineînţeles numai în interiorul palatului şi parcurilor mele. Nici un pas mai departe! Îmi dai cuvîntul tău?

Ariel se gîndi la Lolita – băiatul nu-i pomenise nimic rajahului despre ea – şi vru să-l roage să-i îngăduie să zboare prin împrejurimi, dar îşi dădu seama că e prea devreme să-i ceară un lucru ca ăsta, de aceea răspunse:

— Pe cuvîntul meu de cinste!

Rajahul era din cale-afară de mulţumit. Slobozindu-l din lanţ, omul zburător putea să facă mult mai multe ghiduşii. Şi asta era principalul.

În aceeaşi zi, zăbrelele de la fereastră au fost scoase, iar lanţul aruncat în lac.

XXII. O NOUĂ JUCĂRIE

Puteai să crezi că rajahul, care era ahtiat după distracţii, înnebunise de dragul lui Siddha-Ariel. Lăsase baltă nu numai afacerile, dar şi toate celelalte distracţii preferate: lupta gladiatorilor, vînătoarea. De dimineaţă pînă seara îşi petrecea vremea în tovărăşia lui Ariel, îndemnîndu-l la tot soiul de ghiduşii sau născocind altele noi. Ariel, supus, ba chiar cu plăcere, îndeplinea toate dorinţele rajahului.

Adunînd în sala cea mai spaţioasă şi mai înaltă a palatului pe toţi membrii familiei sale şi toată curtea, rajahul se tolănea pe perne şi începea să comande:

— Ariel, ridică-te pînă-n tavan! Roteşte-te! În picioare! Culcat! Mai repede! Şi mai repede! Dă-te peste cap! Vino spre mine, Ariel! Ia maimuţa şi zboară cu ea!

Ariel înhăţa maimuţa şi se ridica în aer. Animalul începea să ţipe de frică şi să se zbată în braţele sale. Spectatorii rîdeau cu lacrimi – iar rajahul rîdea mai tare decît toţi. Odată, o maimuţă îl zgîrie pe Ariel, se smulse din mîinile lui şi căzu, din fericire, pe pernă, totuşi se lovi şi scheună multă vreme.. Ariel zbură cu porumbeii, cu papagalii, dîndu-le drumul în tavan şi gonind în urma lor, rostogolindu-se şi el în aer ca un porumbel. Zbură cu băieţaşi şi cu fetiţe. Băieţaşilor le plăcea jocul, dar fetiţele ţipau mai abitir decît maimuţele. Zbură cu tăvi pline de dulciuri sau flori şi florile le arunca spectatorilor, pentru ca apoi să le prindă iarăşi din zbor.

Cînd fantezia rajahului seca în ceea ce priveşte născocirea distracţiilor în casă, trecură în parc. Rajahului îi plăcea îndeosebi următorul număr: Ariel trebuia să se ridice lin de la pămînt pînă în vîrful cupolei ce încorona turnul castelului, de acolo să se prăvălească vijelios spre lac, să se oprească deasupra apei, să umble pe suprafaţa ei de parcă s-ar fi aflat pe pămînt, iar în cele din urmă să se înapoieze la rajah.

Şi lui Ariel îi plăcea jocul acesta. El se înălţa de-a lungul zidurilor, cerceta cu privirea ornamentele, sculpturile, crăpăturile, cuiburile de rîndunică. Prin faţa ochilor lui se perinda

etaj după etaj, coloane, galerii, balcoane... Zîmbea oamenilor care priveau pe fereastră. Odată prinse din zbor un trandafir, pe care i-l întinsese pe geam chiar Siama. El dădu din cap şi zbură mai departe, fără să lase trandafirul din mînă.

Astfel se ridica din ce în ce mai sus.

Şi iată-l stînd în vîrful cupolei ovale, sub razele soarelui, cu pieptul deschis în bătaia vîntului. Deasupră-i se bolteşte cerul albastru, iar jur împrejur se întinde spaţiul nemărginit.

Săgetînd aerul, zboară rîndunelele. Jos străluceşte oglinda lacului şi a iazurilor, se văd pîlcurile verzi ale copacilor şi parcurile bogate. În clipele acelea simţea nevoia să cînte. Uite aşa şi-ar lua zborul! Încotro?... Spre coliba Lolitei! Dar nu-i cu putinţă... Nu acuma... Jos se află rajahul, mic ca o gînganie, privind cu capul dat pe spate şi aşteptîndu-l să sară. Da, e timpul să sară.

Şi, ciudat lucru! De pe pămînt se înălţa liniştit, împăcat în cugetul său, dar în clipa cînd trebuia să sară de la o înălţime atît de ameţitoare, inima i se strîngea de frică. Poate că aceiaşi fiori de teamă simte paraşutistul pînă cînd i se deschide paraşuta. Poate că şi această extraordinară capacitate de a zbura îl va părăsi la un moment dat.

Înăbuşindu-şi instinctul de conservare, Ariel se zvîrli cu capul în jos şi, după cîteva clipe, îşi frînă zborul. Izbutind să facă acest lucru, rămase mulţumit: va să zică, totul e în regulă! Mai departe, pluti liniştit.

— Să poleieşti cu aur un asemenea om e puţin! exclamă rajahul, plin de admiraţie. Şi pe dată născoci o nouă distracţie.

Voia să-l ducă pe Ariel în aripa veche a palatului, unde erau ţinute maimuţele. Acestea se obişnuiseră atît de mult cu oamenii, că smulgeau mîncarea din mîinile lor, dar de prins nu se lăsau prinse. Lui Ariel însă i-ar fi venit lesne să înhaţe puii de maimuţă, şi-atunci să vezi ce zarvă şi ce rîs!

Sau să plece cu Ariel la o vînătoare de tigri. Rajahul se închipuia stînd în spinarea elefantului, tigrul se năpusteşte la gîtul namilei, dar Ariel se lasă din zbor asupra fiarei şi-i împlîntă cuţitul în ceafă...

Ar mai putea să-l pună pe Ariel să prindă păsări în păduri... Să zboare prin cercuri îmbrăcate în flori.

Să se ridice sus de tot, noaptea, ţinînd în mînă un felinar, şi de acolo, din înalt, să arunce flori... Şi, la urma urmei, de ce

n-ar zbura şi el cu ajutorul băiatului?

Rajahul închidea ochii de plăcere, închipuindu-şi lanţul nesfîrşit de distracţii noi şi atrăgătoare, la care va putea invita sahibi sus-puşi şi oaspeţi de seamă. Zeii înşişi sînt de partea magnificului rajah Radjcumara. Şi nu numai rajahul, dar toţi curtenii se simţeau cuprinşi de entuziasm faţă de Ariel-Siddha. Numele lui era pe buzele tuturor. *„Aţi auzit ce-a făcut ieri Siddha? Dar cum a umblat pe tavan cu capul în jos?!... Şi cum a aprins noaptea, deasupra lacului cel mare, făclii!”* Poveştile acestea se ţineau lanţ. Toţi erau copleşiţi de uimire, mulţi îl invidiau, alţii, dimpotrivă, îl compătimeau. *„Şi totuşi, stă într-o colivie, deşi e aurită. Eu, dac-aş fi în locul lui – îşi şopteau la ureche unul altuia – aş înşfăca un sac cu briliante, atît cît aş putea să ridic, şi mi-aş lua zborul!”*

Vestea despre omul zburător al rajahului Radjcumara se răspîndi prin împrejurimi, ajungînd pînă la Nizmat şi nepoata lui, şi, la urma urmelor, chiar pînă la avocatul Dottaler.

XXIII. MOHITA ADUNĂ DOVEZI

Printre numeroşii curteni ai rajahului, doar un singur om îl privea chiorîş pe Ariel, cu ură ascunsă. Acesta era Mohita.

În primele zile se bucurase nespus de succesul pe care-l obţinea descoperirea lui. Dar foarte curînd începu să-şi dea seama că atenţia rajahului este pe de-a-ntregul absorbită de Ariel. Siddha-Ariel îi pusese pe toţi în umbră. Mohita era dat uitării de către nerecunoscătorul rajah, de parcă băiatul ar fi picat din cer acolo, în palat. Ariel era favoritul zilei. Rajahul îl acoperea cu pietre scumpe şi daruri bogate, cu care tînărul nu ştia ce să facă. Mohita fusese dat uitării şi scrîşnea din dinţi de ciudă. La început sperase că rajahul cel capricios şi schimbător din fire se va plictisi repede de Ariel, aşa cum s-a plictisit de toate celelalte lucruri în viaţă. Însă darul acesta al băiatului cuprindea un izvor nesecat de noi şi noi posibilităţi. O născocire lua loc alteia, o distracţie putea fi înlocuită cu una şi mai interesantă. Rajahul trimitea invitaţii vecinilor săi, nababilor, rajahilor, funcţionarilor superiori englezi, rugîndu-i totodată să nu sufle o vorbă ziariştilor din cele văzute.

Toate acestea îl frămîntau pe Mohita cel invidios şi venal. În cele din urmă luă o hotărîre... Indiferent pe ce cale, Siddha-Ariel trebuia să piară.

La început se gîndise să-l omoare într-ascuns, dar riscul era prea mare. Trebuia să născocească un plan mai subtil.

Împrejurările i-au venit curînd în ajutor.

Siama, ca toţi ceilalţi de altfel, manifesta un viu interes faţă de Ariel. Fiind femeie, deşi puţin cam zănatică, dar bună la inimă, îi era milă de băiat şi îşi dădea seama mai bine decît toţi ceilalţi cum se simţea această *„pasăre rară”* în colivia de aur a rajahului. Siama îi acorda multă atenţie lui Ariel şi se îngrijea de băiat, cerînd bărbatului ei să-l lase să se odihnească; adesea stătea de vorbă cu el în camera sa, în orele cînd afaceri foarte importante îl sileau pe rajah să renunţe la distracţiile oferite de noul său favorit. Îi punea întrebări lui Ariel cu privire la viaţa lui, citea cu atenţie însemnările din ziare unde se publica cîte ceva

despre omul zburător, aduna informaţii. Aşa a încolţit în mintea ei gîndul ca, aflînd trecutul lui Ariel, să-i caute familia şi să-l redea părinţilor săi.

Camera lui Ariel se găsea la acelaşi etaj, dar ca să ajungă din odaia lui în salonul Siamei, trebuia să coboare un etaj şi după aceea să urce din nou. Ariel însă alesese un drum mai scurt. Atunci cînd Siama ieşea în balcon şi-l chema pe Ariel, băiatul apărea în balconul lui şi de acolo îşi lua zborul spre ea.

Siama nu găsea de cuviinţă că trebuie să ascundă aceste întîlniri. Ea socotea că *„soţia Cezarului”* este mai presus de orice bănuială.

Aceste vizite aeriene au fost curînd observate de Mohita, în a cărui sarcină cădea şi spionajul în tot palatul.

În mintea lui Mohita încolţi un plan. Demnitarul o ura în taină pe soţia rajahului, iar ea, la rîndu-i, nutrea aceleaşi sentimente faţă de el. De altfel, fiecare dintre ei avea motive foarte puternice. Mohita o ura pe Siama pentru marea-i influenţă exercitată asupra rajahului, pe care demnitarul voia să-l aibă cu totul în mîinile sale şi de aceea căuta să aţîţe instinctele şi gusturile cele mai josnice ale despotului. Siama îl ura pe Mohita văzînd în el un om rău, meschin, venal.

Între Siama şi Mohita se dădea de multă vreme o luptă ascunsă, care uneori degenera în conflicte pe faţă.

Şi iată că pentru Mohita se ivi în sfîrşit prilejul cînd putea să prindă doi iepuri dintr-o dată: să se descotorosească de noul favorit al rajahului şi totodată de Siama. Atunci influenţa lui Mohita asupra rajahului ar fi crescut foarte mult. Planul părea cu atît mai posibil de realizat, cu cît rajahul, ambiţios şi nestăpînit cum era, aflîndu-se odată la Paris, fusese gata-gata să dezlănţuie un mare scandal din pricina geloziei, iar în India, din aceeaşi cauză, un sahib de vază a plătit cu capul şi rajahul s-a văzut nevoit să piardă multe *„pietricele”* mari ca să muşamalizeze afacerea.

Trebuia să aţîţe gelozia rajahului, să folosească această metodă veche şi încercată.

... Mohita însă era viclean şi prudent. Gelozia, ea singură, s-ar fi putut dovedi insuficientă, deoarece rajahul ţinea prea mult la Ariel. Şi de îndată ce rajahul va porni să facă cercetări şi va chibzui mai adînc, se va duce de rîpă totul. Siama cea şireată va şti să se justifice. Şi cine este Ariel, la urma urmei? Nu-i nici

principe de coroană, nici sahib, ca prinţul să poată fi gelos pe el.

Trebuia să acţioneze cu dibăcie şi în primul rînd trebuia să-l compromită pe Ariel în ochii rajahului, să trezească nemulţumirea şi suspiciunea acestuia datorită unui alt motiv. Dacă va izbuti să-l înverşuneze pe stăpîn împotriva noului favorit, atunci va putea să-l învinovăţească pe băiat pentru orice fleac. Şi Mohita nu numai că-l urmărea pe Ariel pas cu pas, dar porunci şi ajutoarelor sale să facă acelaşi lucru. De altfel, urmărirea era organizată în chip desăvîrşit.

Curînd, demnitarul adună dovezi îndeajuns de satisfăcătoare. El singur băgase de seamă, iar slujitorii săi îi aduseseră la cunoştinţă acelaşi lucru: în clipele libere. Ariel vizitează deseori slugile paria, oamenii aceştia care îi aminteau de Nizmat, Lolita şi Şarad. Între servitorii rajahului şi Ariel se stabileau legături tot mai prieteneşti. Tînărul iubea copiii şi se ducea mereu să-i vadă, fără a-i ocoli nici pe cei din castele cele mai de jos: măturătorii, jupuitorii de piele, îngrijitorii ţarcurilor de elefanţi. Îi distra pe copii zburînd în faţa lor, le aducea fructe şi dulciuri de la masa rajahului.

Un copil, care semăna cu Şarad, bolnav şi firav, nepotul unui bătrîn grădinar, se bucura îndeosebi de dragostea lui Ariel.

Băiatul îşi rupsese piciorul şi nu putea să umble, îl lua deseori în braţe, se ridica cu el deasupra răzoarelor de flori şi-i spunea poveşti, legănîndu-l ca într-un scrînciob.

Copilul era nespus de fericit. Îmbrăţişîndu-l pe Ariel cu mînuţele-i plăpînde, rîdea plin de bucurie.

Slugile rajahului, care urmăreau această scenă, zîmbeau şi-şi ştergeau lacrimile. Dragostea lor, respectul faţă de Ariel crescură şi mai mult cînd bătrînul grădinar le arătă un smarald, spunîndu-le:

— Mi l-a dat Ariel ca să-l vînd şi cu banii care o să-i iau pe el să chem un doctor bun de la oraş. Vraciul nostru n-a făcut alta decît să-l chinuiască pe băiat şi nu l-a tămăduit cîtuşi de puţin.

— Da de unde are Ariel smaraldul? se minunară slugile.

— L-a primit în dar de la rajah – răspunse grădinarul.

Smaraldul trecu din mînă în mînă, sclipind în palmele lor negricioase.

— Cu pietricica asta poţi să faci şi-o nuntă, nu numai să chemi un doctor – zise unul dintre ei.

— O fi zeu, o fi om, nu ştim, ştim doar că nici zeii nu se

milostivesc de noi ca Ariel.

Şi-atunci cînd făptura aceea ciudată ieşea în zbor pe fereastra camerei sale şi cobora printre ei, slugile, cu nevinovăţia unor copii, începeau să-i povestească lui Ariel despre nevoile şi necazurile lor. Darurile rajahului treceau întotdeauna din mîinile lui Ariel în mîinile slugilor.

„Straşnic! se gîndea Mohita. *Ariel zvîrle în dreapta şi în stînga darurile rajahului, şi încă cui! Unor cîini de paria! Asta nu poate să-i fie pe plac stăpînului... Va trebui să-i spun că mi s-a furat un inel... Aşa, doar ca să-i atrag atenţia... Şi să-i mai spun că Ariel poate zbura la orice etaj, în oricare încăpere şi să iasă de acolo fără a fi văzut. Slugile i se jeluiesc lui, văd în el un apărător. Iar el îi consolează, îi compătimeşte şi prin asta îi aţîţă la răscoală... Atîta ar mai lipsi ca molima asta a nemulţumirii care bîntuie prin oraşe să pătrundă şi la noi... Azi slugile se plîng, mîine vor începe să ceară... Rajahul nu va tolera una ca asta!”*

Deocamdată Mohita nu suflă o vorbă stăpînului său: se mulţumea să adune dovezi.

Curînd se petrecu următoarea întîmplare:

Rajahul avea ca oaspete un oarecare turist străin, persoană de vază, care se interesa îndeaproape de toate problemele *„exotismului”.*

Rajahul îi arătă oaspetelui lupta gladiatorilor. Din pricina acestor lupte, prinţul se certa deseori cu Siama, căreia nu-i plăceau de loc astfel de distracţii sîngeroase, luîndu-l la rost, şi pe el, şi pe Mohita, de aceea spectacolul avea loc numai cînd Siama era plecată.

Şi de data asta rajahul îl invită pe străin să vadă luptele gladiatorilor în timp ce Siama ieşise să se plimbe cu automobilul.

Lîngă rajah stătea Ariel, care acum era însoţitorul permanent al prinţului. Dar *„numărul”* tînărului, rajahul voia să-l servească străinului *„ca desert”.*

Lupta era în toi. Sîngele curgea şiroaie. Rajahul, cu nările umflate şi cu ochii aprinşi, îi aţîţa pe luptători.

Unul din ei îşi lovi zdravăn tovarăşul, care se prăvăli la pămînt. Apoi ridică unealta de fier ca să-i mai dea o lovitură celui căzut. Dar în aceeaşi clipă, Ariel, sub ochii uimiţi ai oaspetelui, zbură peste capul lui în arenă şi-l înşfacă pe luptător

de braţ. Rănitul, folosindu-se de acest răgaz, părăsi în patru labe cîmpul de bătaie.

Faţa rajahului se întunecă de mînie. Ariel se amestecase cu de la sine putere şi întrerupsese lupta în punctul cel mai culminant. Totodată, îi ratase şi *„numărul”.* Într-un cuvînt, îi stricase tot cheful!

Rajahul smulse suliţa din mîna unui străjer şi tocmai se pregătea s-o arunce în Ariel. Văzînd gestul, tînărul se ridică în zbor deasupra arenei.

— *Brute! Bete sauvage!* [1] Fiinţă grosolană! se auzi deodată glasul Siamei.

Toţi îşi îndreptară privirile într-acolo. În învălmăşeala care se iscase, nimeni nu băgase de seamă că de arenă se apropiase un automobil în care se afla Siama. Mohita se înţelesese din vreme cu şoferul.

Rajahul îşi muşca buzele. Cînd, oare, va înceta femeia aceasta să se mai amestece în treburile lui? Şi cum îşi permite ea, în prezenţa unui străin, şi încă în limba franceză, adică în limba pe care oaspetele lui european o înţelegea prea bine, să-l certe cu cuvinte atît de grele?

— Nu te băga în chestiuni care nu te privesc! strigă rajahul şi, plin de furie, zvîrli suliţa spre automobil.

Arma sparse cu zgomot parbrizul, împroşcîndu-l pe şofer, care se lăsase în jos, cu o ploaie de cioburi.

Ştergîndu-şi faţa de năduşeală cu o batistă parfumată, oaspetele străin îşi ascunse un zîmbet: în sfîrşit, avusese fericita ocazie să fie martorul unui aspect interesant al obiceiurilor exotice!

În spatele rajahului, Mohita îşi freca mîinile de bucurie. Prima ceartă a rajahului cu Ariel, şi nu ultima între rajah şi soţia lui. Dar, cine ştie? Poate că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură, că asta va fi ultima lor ceartă. Şi mai înainte Mohita picurase cu grijă otrava urii în sufletul rajahului, aducînd vorba pe departe că el se află la cheremul soţiei sale, că este sub papucul ei, că oamenii rîd de lucrul acesta şi că rajahul ar face foarte bine dacă va lua de nevastă pe fiica rajahului vecin, o fată de cincisprezece ani, frumoasă ca o lună plină şi blîndă ca o

---

[1] - Brută! Fiară sălbatică! (în limba franceză în text), (n.r.)

porumbiţă.

După această întîmplare, Mohita nu-şi mai dădu cărţile pe faţă, aşteptînd ca Ariel să săvîrşească o nouă greşeală.

Şi, în sfîrşit, veni şi ceasul acela…

Chiar din primele zile ale şederii sale la rajah, lui Ariel începu să-i fie dor de Şarad, de Lolita şi de Nizmat. Nici bucuriile pe care i le dădea zborul nu-i molcomeau sufletul. Noaptea, cînd rajahul dormea, Ariel se apropia de fereastră.

Scăldat în lumina lunii, parcul dormita. Frunzele palmierilor, potirele crinului şi ale lotuşilor de pe lac stăteau neclintite. Miresmele nopţii îl ameţeau. Poate că în clipa asta Lolita visează la el sub razele lunii şi privirile li se întîlnesc în albastrul cerului, pe discul argintiu.

Ariel se ridică încetişor, aidoma fulgului la cea mai uşoară adiere, se înalţă spre tavan şi iese în zbor pe fereastră. Bucuria negrăită a zborului îi năpădeşte sufletul. La început urcase lin, apoi din ce în ce mai iute, de-a lungul zidurilor palatului. Iată şi acoperişul... Iată şi cuiburile cunoscute ale rîndunelelor… Mai sus, tot mai sus... Şi în faţa ochilor lui se deschid zările ţării minunate, ca de vis. Tînărul întinde braţele cînd spre lună, cînd spre bolta spuzită de stele, cînd spre pămîntul înflorit... Jos se vede albind zidul care înconjoară ţinutul rajahului. Din înaltul cerului, castelele nu mai păreau aşa de măreţe, ci, dimpotrivă, arătau ca nişte ciudate îngrămădiri cu nenumărate acoperişuri de diferite forme. Mai departe începeau pădurile, cu cărările lor şerpuitoare. Undeva, în desişurile acestea, se afla cuibărită coliba sărăcăcioasă a Lolitei. Dacă s-ar ridica mai sus, ar zări iazul. Un cîmp nu prea întins îl desparte de colibă.

— Lolita! strigase o dată Ariel cît îl ţinuse gura. Era însă atît de sus, că de pe pămînt n-ar fi fost cu putinţă să-l audă cineva.

Şi deodată, uitînd de toate, şi cuvîntul dat rajahului, şi faptul că s-ar putea să fie urmărit, Ariel se năpusti în jos, în pădure, acolo unde îşi lăsase inima.

Găsi îndată coliba, care însă era cufundată în întuneric. Lolita şi Nizmat dormeau înăuntru, iar Şarad afară, pe terasă. Cît de mult ar fi vrut să se apropie de băiatul acela pe care-l salvase, să-l trezească din somn… Dar nu, nu era timpul… În palatul rajahului s-ar isca zarvă mare şi el ar fi din nou urmărit de Pearce. Ariel oftă din adîncul inimii, sărută cu duioşie capul copilului adormit, apoi privi în jur. Se apropie în zbor de un

mango, rupse cîteva fructe şi le puse lîngă Şarad.

Apoi îşi luă în gînd rămas bun de la cei dragi lui şi porni înapoi spre castel.

„Uite-l că s-a întors! Ce păcat!” bombăni Mohita, care stătea pe acoperişul drept al micului castel, unde locuia împreună cu toată familia. Oricum ar fi, Ariel îşi calcă însă cuvîntul dat şi în fiecare noapte zboară undeva. Ei, se pare că acum dovezile sînt suficiente!

XXIV. FURTUNA S-A DEZLĂNŢUIT

Folosindu-se de un moment cînd Ariel se afla la Siama, iar rajahul era tare mînios dintr-o pricină oarecare, Mohita, strîmbîndu-se în toate chipurile şi oftînd cu făţărnicie, începu să-şi ţească intriga.

El, Mohita, nu învinuieşte pe nimeni şi nu are nici posibilitatea de a demonstra tot ce spune, însă datoria-i de slugă credincioasă îl îndeamnă să deschidă ochii stăpînului său asupra unor lucruri care lui nu-i sînt de loc pe plac. Bineînţeles că în toate acestea nu este nimic rău, totuşi faptele nu trebuie ocolite.

Şi, cu aceleaşi insinuări, Mohita începu să enumere faptele.

La început îi povesti despre Ariel, despre darurile pe care le face slugilor, despre discuţiile suspecte cu ei, despre zborurile lui în timpul nopţii. Apoi aduse vorba şi despre purtarea Siamei.

Văzîndu-l pe Ariel, Siama l-a găsit foarte frumos. Oare n-a spus ea însăşi acest lucru? Şi nu l-a întrebat ea atunci – cîtă grijă! – Dacă nu este flămînd? Cînd Ariel zbura prin palat şi arunca de sus flori, cei mai frumoşi trandafiri cădeau pe genunchii Siamei. Oare în semn de respect? Numai în semn de respect? Cu cîtă însufleţire prindea Siama aceste flori şi le ducea la obraji! Nu cumva le săruta? Cu cîtă admiraţie şi ardoare îl privea ea pe tînărul zburător! Rajahul nu vede toate acestea pentru că e orbit de Ariel, dar ochii lui Mohita văd totul... Oare nu i-a oferit ea lui Ariel o floare, atunci cînd tînărul acesta frumos a zburat pe cupola castelului? Şi Ariel a păstrat mereu floarea Siamei.

Şi-apoi, prea des se duce Ariel în mijlocul slugilor; poate complotează şi *rani* îngăduie acest lucru, cine ştie? Nu cumva participă ea însăşi la complotul care poate ameninţă viaţa stăpînului?

În ultimul timp, Siama şi Ariel se întîlnesc mereu, şi încă pe faţă, parcă înadins ca toată lumea să vadă cît de puţin o preocupă pe ea onoarea ei şi bunul renume al ilustrului ei soţ.

Ariel zboară în zenana, loc care este interzis, după cum scrie legea, oricărui străin.

Sîngele năvăli în obrajii rajahului şi faţa lui negricioasă căpătă o nuanţă liliachie.

— E o minciună! strigă el, cu glas răguşit. Mohita, bagă de seamă, îţi rişti capul!

Mohita se prosternă la pămînt şi exclamă:

— Pentru cinstea celui care este stăpîn al sufletului meu, nu-mi voi precupeţi nici capul. Du-te la soţia ta şi convinge-te singur. Du-te şi priveşte cum gînguresc ca nişte porumbei îndrăgostiţi sau complotează împotriva ta.

Rajahul se ridică, clătinîndu-se din pricina mîniei care pusese stăpînire pe dînsul. Faţa i se schimonosea într-una. Era înfricoşător: părea că două fulgere îi luminează ochii cu o lumină albăstrie. Plin de furie şi dor de răzbunare, se îndreptă spre aripa castelului unde locuia soţia lui. Mohita îl urma.

Rajahul ridică perdeaua.

În faţa unei ferestre ce dădea spre balcon, pe un maldăr de perne, şedeau Siama şi Ariel. Dinaintea lor, pe o măsuţă lăcuită, se afla o tavă de aur plină cu fructe. Ariel povestea ceva, iar Siama îl privea ascultîndu-l cu luare-aminte.

Un glas gutural sfîşie aerul. Speriaţi, Ariel şi Siama întoarseră capul spre perdea şi-l văzură pe rajah.

Acesta se năpusti ca un tigru asupra lui Ariel, îl azvîrli pe perne şi-l înşfăcă de gît. Siama se aruncă spre rajah. În timpul acesta, Mohita scoase un şuierat încetişor – pregătise totul din vreme – şi slugile intrară înăuntru.

— Legaţi-l pe şarpele ăsta şi pe tîrîtura asta! porunci rajahul slugilor. Pe Ariel duceţi-l în turn, iar pe ticăloasă în beci!

Rajahul voise să spună invers: *„Ariel în pivniţă şi Siama în turnul cel rotund”,* dar din pricina mîniei greşise. Mohita îşi dădu imediat seama de greşeala lui şi încercă s-o îndrepte:

— Oare te-am înţeles bine, stăpîne?

Însă rajahul, crezînd că Mohita vrea să-i ia apărarea Siamei, strigă:

— Nici un cuvînt!

Mohita se trase de-a-ndăratelea spre uşă şi îşi muşcă limba.

Siama îşi îndreptă spatele; era palidă şi ochii îi scînteiau ca două fulgere.

— Om de nimic! exclamă ea, privindu-şi cu dispreţ bărbatul. Şi, apropiindu-se de Mohita, îl lovi peste obraz: Ticălosule!

Servitorii stăteau nehotărîţi, temîndu-se să se atingă de Siama. La un semn al lui Mohita, cîţiva dintre ei se îndreptară spre Ariel.

— Ce-i cu voi? Am să vă jupoi de vii! strigă ca turbat rajahul.

Slugile, îmboldindu-se una pe cealaltă, dădură să se apropie de Siama. Siama smulse de sub halat un pumnal, a cărui lamă îi străluci în mînă.

— Voi muri înainte ca cineva să îndrăznească să pună mîna pe mine! strigă ea, ameninţător, şi-şi îndreptă lama pumnalului spre piept.

Slugile încremeniră.

Ce s-a întîmplat mai departe, Ariel n-a văzut, deoarece fu înconjurat de slujitori, legat şi dus pe sus.

Tînărul nu încercase nici cea mai slabă împotrivire: prea fusese uimit de acea forţă lăuntrică de care dăduse dovadă Siama şi rămăsese încremenit.

Fu aruncat în turnul rotund şi uşa fu zăvorîtă.

O bucată de vreme, Ariel zăcu pe podea, chiar lîngă fereastră, uluit de toate cîte se întîmplaseră. Îl durea gîtul şi capul i se învîrtea.

Cînd gîndurile i se mai limpeziră, începu să chibzuiască la cele petrecute. Pesemne că Mohita îl urmărise şi-i adusese la cunoştinţa rajahului zborurile pe care le făcea dincolo de ţinutul acestuia. Dar ce vină are Siama? De ce o suspectează? Iată cum s-a sfîrşit viaţa sa la rajah! Şi cum a fost pedepsit pentru nehotărîrea lui! De mult ar fi trebuit să-şi ia zborul din această colivie!

Sărmana şi buna Siama! Oare a căzut şi ea victimă unor denunţuri şi bănuieli josnice? Nu i s-a îngăduit oare să se apere?... Cum să-şi ia zborul? Uşa de fier e zăvorîtă, iar la fereastră sînt gratii groase.

Ariel vedea o parte din parc, zidul de piatră, iar dincolo de zid, aproape de tot, drumul.

O fată stătea în drum, chiar lîngă zid, şi privea cu atenţie palatul.

Ariel tresări: o recunoscu pe Lolita.

Vestea că Ariel se află la rajah ajunsese pînă la ea şi fata se strecurase spre castel.

Izbutise să-l vadă pe tînăr zburînd deasupra cupolei palatului. O zărise şi pe femeia aceea frumoasă, care-i întinsese o floare atunci cînd el zburase în dreptul ferestrei sale, şi inima fetei se strînsese de durere. Poate oare pulberea din drum să viseze la soare? De bună seamă că Ariel aflase la palat o fericire demnă de el.

Dar fructele pe care Şarad le găsise la căpătîiul său, lăsate nu se ştie de cine, nu puteau fi aduse decît de Ariel. Deci el venise pînă acolo! Aşadar, nu-i uitase!

Şi Lolita încercă să-l vadă pe tînăr, fie chiar de departe.

Astăzi însă în castel se petreceau lucruri ciudate. Se auzeau strigăte, oamenii alergau de colo-colo prin încăperile palatului şi prin parc. Pe Ariel nu-l văzu. Şi Lolita tocmai se pregătea să plece, cînd, deodată, ajunse pînă la ea glasul lui Ariel.

— Lolita! Eu sînt, Ariel! Dac-am să pot scăpa de aici, am să vin la tine! Aşteaptă-mă!

Tînărul auzi cum în spatele lui, cineva trăgea de zăvor şi atunci se lăsă iute jos..

Dar Lolita prinsese din zbor cuvintele lui Ariel. Fata fu cuprinsă de un tremur.

Era ţinut după gratii! Oare de ce?

XXV. STĂPÎNUL ARE O FIRE NESTATORNICĂ

Slugile îl băgară pe Ariel într-un sac, legară sacul la gură şi-l săltară în spate. Ajutorul lui Mohita dădea porunci cu glas răguşit.

Sacul era vechi şi nu prea trainic. Băiatul vedea prin răritura pînzei lumina zilei de afară şi simţea aerul proaspăt, astfel că, în timp ce-l duceau, el îşi dădu seama că traversează curtea. Apoi lumina se stinse, iar aerul deveni apăsător şi mai rece... Era purtat printr-un coridor lung, apoi slugile începură să coboare o scară dreaptă. Pe urmă traversară din nou nişte coridoare şi coborîră alte trepte... În sfîrşit fu lăsat jos, pe lespezile reci. Zări răsfrîngerea gălbuie a unei torţe. Sacul fu dezlegat şi într-o tăcere desăvîrşită simţi cum fură introduşi înăuntru doi bolovani grei. În ochii unuia dintre servitori, Ariel văzu lacrimi, iar pe faţa altora citi o înţelegere plină de durere. Dar ajutorul lui Mohita urmărea pas cu pas fiecare mişcare a slugilor. Ariel zări deodată pereţii unei fîntîni.

„Iată, aşadar, unde trebuie să-şi sfîrşească zilele omul zburător!” se gîndi el, cu amărăciune.

Două slugi legară sacul la gură, îl ridicară în sus pe Ariel şi, icnind, îl zvîrliră în puţul adînc.

Între timp la palat, în camera Siamei, Mohita se tîra în patru labe dinaintea stăpînului său, lovindu-se cu pumnii în cap şi urlînd:

— Îndură-te, stăpîne!

Rajahul umbla ca turbat prin încăpere, îl lovea cu piciorul zvîrlindu-l cît colo şi striga la el:

— Tu, tu, numai tu singur eşti vinovat de toate! O, şarpe ticălos şi blestemat! Tu m-ai lipsit de cea mai aleasă podoabă a palatului meu şi de desfătarea mea cea mai plăcută, omul zburător! Tu ai clevetit împotriva lui şi a acestei femei cinstite! Dacă Siama va muri... o! şi de bună seamă că va muri...

— Zeii o vor salva, stăpîne! Doctorul a spus...

— O, sclav viclean! Cum de-ai cutezat să deschizi gura pentru a cleveti împotriva celei mai bune femei din lume? De ce

limba ta de şarpe n-a fost mîncată de lepră? Tu m-ai îndemnat, cîine mincinos, să săvîrşesc o crimă... În faţa morţii, oamenii nu mint şi ea mi-a strigat...

— Nu va muri, stăpîne!

— Mi-a strigat că e absolut nevinovată şi că tu, ticălosule josnic, ai ponegrit-o! Acum mi s-au deschis ochii!

Şi rajahul bătu din palme.

— Iertare, stăpîne! Pleacă-ţi urechea!

— Aşteaptă, şarpe! Luaţi lepădătura asta mîrşavă – se adresă prinţul slugilor venite în goană – şi aruncaţi-o în cuşca tigrilor! Ah, cum o să mă mai distreze priveliştea asta!

Servitorii îl înşfăcară pe Mohita. Demnitarul începu să urle atît de tare, de parcă chiar atunci l-ar fi azvîrlit în cuşca tigrilor.

Dar cînd ajunse în încăperea vecină, el încetă ca prin farmec să mai strige şi începu să vorbească pe şoptite, adresîndu-se slugilor:

— Să nu m-aruncaţi azi la tigrii! Aşteptaţi pînă mîine! Fiecare dintre voi va primi o mie de rupii. Mîine, rajahului îi va trece mînia şi el însuşi vă va ucide dacă voi vă veţi grăbi să mă azvîrliţi acum la tigrii. Rajahul o să mai aibă nevoie de mine. De altfel, şi voi!... Auzi, Bankim, auzi, Ganedra?... Cîte o mie de rupii!... Chiar mîine rajahul o să vă-ntrebe: *„Unde-i dragul meu Mohita?”* Mohita nu se mai află printre cei vii! *„Cine a îndrăznit să-l arunce? Să i se taie capul!”* Iar dacă n-o să îndepliniţi porunca, o să vă spună: *„Ce bine că l-aţi cruţat pe bunul meu Mohita!”* Şi o să vă răsplătească cu dărnicie... Pentru orice eventualitate, însă, hrăniţi bine tigrii, hrăniţi-i pînă ce-o să le stea carnea în gît. În aşa fel, ca fiarele nici să nu se uite la mine.

... Toate acestea se petrecură în ajunul acelei zile cînd Boden, Pearce, Dottaler şi Jane veniră la rajah.

XXVI. LUPTA PENTRU VIAŢĂ

Fîntîna era adîncă. După cîteva secunde de prăbuşire în gol, Ariel încercă să încetinească căderea. Izbuti, deşi cu mare greutate. Dar reuşi-va oare să se ridice? Pietrele îl trăgeau în jos.

Cu un plescăit zgomotos, sacul se lovi de suprafaţa apei. Ariel îşi simţi trupul străbătut de fiori, căci apa era rece. Ca să nu-şi irosească forţele în zadar, se străduia să-şi ţină la suprafaţă măcar capul. Pînza sacului, după ce se udase, nu mai lăsa să treacă aerul, care şi aşa era greu respirabil, aproape complet lipsit de oxigen. Ariel risca nu numai să se înece, dar să se şi înăbuşe.

Cînd zgomotul căderii se stinse, în liniştea ce se lăsase răzbătură nişte glasuri:

— S-a sfîrşit! Ce păcat!

— Şi tu, Akşai, ziceai că dacă nu-i zeu, este înrudit cu zeii. De-ar fi zeu, nu s-ar lăsa înecat ca un căţel.

— Astăzi el, mîine unul dintre noi...

Cu acestea luă sfîrşit discuţia funerară. Curînd se auziră paşi ce se îndepărtau şi zgomotul unei uşi trîntite.

Cu gura larg deschisă, Ariel se strădui să se ridice. I se părea că trupul îi este sfîşiat. Pentru o clipă, îşi pierdu chiar cunoştinţa: pietrele îl trăgeau în jos. Scufundîndu-se în apa rece, îşi veni în fire.

„Dacă nu voi izbuti să mă înalţ dintr-o dată, voi pieri” – îi fulgeră prin minte. Trăgînd cu nesaţ aer în piept, strînse din dinţi, îşi încleştă degetele şi începu din nou să se ridice, de data asta mult mai încet. Se războiau între ele două forţe: una îl trăgea în sus, cealaltă în jos.

Principalul era să nu-şi piardă cunoştinţa, să nu cedeze forţei care-l trăgea în jos, acolo unde-l aştepta moartea...

Sus, jos, din nou sus, puţin cîte puţin... Ariel era lac de năduşeală şi-i tremura tot corpul. Simţi în gură gustul sărat al sîngelui. Ochii îl dureau de parcă cineva l-ar fi împuns cu un cuţit.

Mai sus, tot mai sus!

Dar puterile îl părăseau... Să nu pună capăt oare acestor chinuri îngrozitoare, datorite încordării supraomeneşti? Îl durea capul şi urechile îi ţiuiau... Poate-i plesnesc vinele... Cine e? Unde se află? Şi deodată vede strălucind oţelul albăstrui al pumnalului, care orbeşte ochiul pînă la durere... Să cadă, să sfîrşească cu viaţa...

Dar poate că salvarea e aproape?

Ariel pipăie pereţii fîntînii, dar nu întîlneşte nimic. Se ridică din ce în ce mai sus şi deodată se loveşte cu capul de ceva. Unde se află? Oare plecînd, slugile au acoperit fîntîna cu o lespede de piatră? Atunci totul s-a sfîrşit!

Cu o ultimă străfulgerare a conştiinţei, Ariel îşi dă seama că s-a lovit de bolta de deasupra puţului. Numai de nu s-ar prăvăli înapoi! Îşi pierde cunoştinţa.

Pesemne c-a stat aşa leşinat o bucată de vreme, deoarece, venindu-şi în fire, constată cu negrăită bucurie că se află pe un loc tare şi uscat.

Numai omul zburător a putut să iasă viu şi nevătămat din această fîntînă.

Totuşi mai era încă legat în sacul cu bolovani.

Încercînd să-şi elibereze mîinile, îşi dădu seama că nodurile erau prea strînse. Nu izbuti decît să rupă cu dinţii o bucăţică din ţesătura sacului. Acum putea să respire mai în voie. Ce-i rămînea de făcut?

Începu să se tîrască de-a lungul unui perete, coti după colţ, ajunse la o uşă pe care o pipăi prin sac, încercă s-o deschidă, dar uşa refuză să-i dea ascultare. Porni mai departe şi coti iarăşi după un alt colţ. Peretele se întindea la nesfîrşit. În cele din urmă ajunse într-un coridor. Poate că acest culoar îi va purta paşii spre libertate... Uneori, cînd se oprea ca să se odihnească, aproape că-şi pierdea cunoştinţa, dar Ariel înainta mereu, mereu. Sacul începuse să se rupă, iar frînghiile mai plesniră din pricina mişcărilor pe care le făcea.

Iată că simţi, în sfîrşit, o undă de aer proaspăt, ce venea de undeva, pătrunzînd în acest subsol înăbuşitor şi cald. Într-adevăr, curînd dădu peste o deschizătură. Încercă să treacă prin ea, dar era atît de îngustă, că nu reuşi să-şi vîre decît capul.

Se tîrî mai departe. Trecu pe lîngă cîteva deschizături la fel de înguste, care serveau probabil la aerisire. În sfîrşit găsi

una mai largă şi se strecură prin ea. Ţesătura veche a sacului se rupse şi bolovanii se rostogoliră afară. Ariel se ridică uşor în sus, ajunse în zbor pînă la o nouă cotitură şi dintr-o dată îl lovi o undă de aer proaspăt.

Plin de bucurie, trase în piept cu nesaţ aerul acesta.

Acum trebuia să-şi aleagă direcţia... Ariel se îndreptă spre lumina pe care o zări. În faţă era răsăritul... În spate – apusul, în dreapta – miazăzi, în stînga – miazănoapte. Încotro să zboare? Către Lolita, Nizmat şi Şarad! Coti spre drum.

Zbură deasupra parcului şi a fîntînii din care îl scosese odinioară pe băieţelul acela. Ariel auzi cum cineva exclamă, plin de uimire:

— Şi totuşi se înrudeşte cu zeii! striga un servitor, clătinînd din cap. Era Akşai. Zboară, zboară, porumbelule! îl salută el pe tînăr. N-am să spun nimănui că te-am văzut. Dar bagă de seamă, altă dată să nu te mai laşi prins în capcană! Se vede treaba că neamurile tale din cer nu prea te-ajută în clipe de grea cumpănă!

Ariel nu numai că nu auzi aceste cuvinte, dar nici nu-l zări pe omul aflat lîngă fîntînă; n-avea timp de aşa ceva. Deşi acum zbura fără nici o povară, simţea că puterile îl părăsesc. Încercările prin care trecuse în ajun, noaptea aceea îngrozitoare, oboseala supraomenească... Nu, nu va putea ajunge pînă la coliba bunului Nizmat...

Ariel coborî lîngă un tufiş din marginea drumului şi acolo fu cuprins de un somn adînc.

XXVII. DESCOPERIREA

O dată cu răsăritul soarelui, pe drum se iviră ţărani, călugări pelerini, măgari încărcaţi cu coşuri.

Era aproape de amiază cînd apăru un automobil prăfuit, în care se aflau trei bărbaţi şi o tînără. Văzînd automobilul, speriaţi, ţăranii se dădeau la o parte şi se ploconeau pînă la pămînt.

— Opreşte, James! spuse unul dintre sahibi, adresîndu-se şoferului, cînd maşina trecu prin dreptul unui om căzut în şanţul drumului. Se pare că aici s-a săvîrşit o crimă. Ia te uită, omul ăsta e plin de sînge!

Fata din automobil păli.

— Ce ne priveşte pe noi, mister Dottaler? replică sahibul cel bătrîn, care semăna la chip cu o bufniţă. Crezi că-s puţini oamenii omorîţi pe drumurile Indiei? Ăştia sînt nişte sălbatici! James, dă-i drumul!

Maşina porni înainte.

— Opreşte, James! strigă aspru Dottaler. Dă puţin înapoi! Nu putem trece nepăsători, mister Boden! Şi mai ales priviţi cu atenţie: este un alb! Poate că-i englez şi poate mai trăieşte. Faceţi cum vreţi, dar eu mă dau jos să cercetez.

Maşina se opri.

— Mai geme încă! Trăieşte! exclamă Dottaler. Ia uitaţi-vă aici, nişte frînghii, trebuie să-l dezlegăm – propuse el şi, plin de dezgust, tăie capetele de frînghie care mai încătuşau încă mîinile şi picioarele omului. Ei, voi! Careva de-acolo! Ia veniţi încoa! strigă el, adresîndu-se unor ţărani care se opriră ceva mai departe.

Gestul acesta putea fi lesne înţeles şi de cei ce nu ştiau limba engleză, dar nici unul dintre ţărani nu se clinti măcar.

— Catîrilor! Tîmpiţi fricoşi! se porni să-i ocărască Dottaler. James, fii atît de amabil şi ajută-mă!

În aceeaşi clipă, Pearce exclamă plin de groază:

— E el!

— Care el? întrebă repede fata, pălind şi mai mult.

— El... Nefericitul dumitale frate, Ariel... Aureliu Galton...

Jane scoase un ţipăt scurt şi se lăsă pe speteaza canapelei. Boden şi Pearce se grăbiră spre Ariel. Amîndoi bărbaţii îl transportară pe băiat în maşină. Jane îşi frîngea mîinile în tăcere, privindu-şi fratele.

Ariel era leşinat.

— Plecăm, James! porunci Dottaler.

Maşina claxonă puternic şi lumea se dădu la o parte. Porniră.

Cînd mulţimea de ţărani rămase în urmă şi automobilul începu să-şi mărească viteza, o fată care trecea pe acolo, purtînd un sari sărăcăcios, întinse braţele, strigînd:

— Ariel!

La acest strigăt plin de bucurie, pe faţa băiatului trecu un zîmbet, dar pleoapele lui nu se ridicară.

„Asta mai lipsea! O micuţă cerşetoare de pe stradă, care ştie cum îl cheamă!” se gîndi Jane.

„Lucrul acesta trebuie neapărat lămurit” – gîndi Pearce în sinea lui, privind uimit la cerşetoare.

XXVIII. ARIEL ÎŞI IA ZBORUL

Ariel fu dus în hotelul orăşelului care se găsea la cîteva mile de reşedinţa rajahului, şi culcat în pat. Apoi trimiseră după doctor.

Băiatul delira. Jane veghea la căpătîiul fratelui său. Îi dădea să bea, îi răcorea tîmplele cu oţet aromatic şi, privindu-i faţa chinuită, se gîndea mereu: *„Numai să nu moară!”*

Dottaler se gîndea: *„Numai să nu scape!”*

Pearce se gîndea: *„Acum n-o să-l mai scap din mîini!”*

Dar Boden?... Boden, fără ochii de bufniţă ai asociatului său, se dezobişnuise cu totul să mai raţioneze: *„Numai de aş trage cît mai multe foloase din chestiunea asta... Dar cum?”*

După ce-l examină pe Ariel, doctorul spuse în englezeşte:

— Are friguri... Şi e posibil ca accesul să fi survenit în urma unei zguduiri nervoase. A trecut, probabil, prin încercări foarte grele...

— Care sînt foarte întemeiate – răspunse din colţul său Pearce.

— E grav? întrebă Jane.
— Nu, miss. Dacă e pe bază nervoasă, nu-i grav, însă...
Medicul nu ştia cărui fapt se datorează pierderea de sînge suferită, pe nas, pe urechi şi pe gură, şi se vedea că sîngele îl podidise de curînd. Nu putea să dea nici o explicaţie acestui fapt, dar nu-şi mărturisi nesiguranţa.
După ce prescrise nişte doctorii, se grăbi să plece.
Pearce nu se îndepărta de patul lui Aureliu. Sta cu urechea aţintită şi asculta delirul tînărului.
— Pumnalul... Siama... Ea s-a omorît... Ce mîrşăvie!... Lolita... Dar mai pot zbura... O să zburăm împreună...
„Nu cumva vorbeşte despre fata pe care am întîlnit-o pe drum?” se gîndea Jane.
Pearce i se adresă:
— Poftim, miss, acum vă puteţi convinge singură că fratele dumneavoastră este alienat mintal. Îl obsedează gîndul că poate zbura ca o pasăre.
La auzul acestui glas, Ariel tresări, chipul i se cutremură, deschise ochii şi strigă plin de groază:
— Pearce! Bharava! Sînt din nou la Dandarat? şi iar îşi pierdu cunoştinţa.
— Ce vrea să spună? Şi ce l-a tulburat atît de mult? întrebă Jane, speriată de ţipătul şi înfăţişarea fratelui ei. Ce-i asta Dandarat?
— Cînd oamenii delirează, înşiră tot felul de prostii, care le trec prin cap – răspunse Pearce, îndepărtîndu-se totuşi de pat şi aşezîndu-se într-un loc unde Ariel nu-l mai putea vedea.
Diagnosticul doctorului era bun: Ariel n-avea decît o puternică zguduire nervoasă. Şi, cum se întîmplă uneori în astfel de cazuri, cui pe cui se scoate: glasul şi chipul lui Pearce, gîndul că se află din nou la Dandarat treziră în Ariel instinctul de conservare şi curmară brusc delirul şi accesul de friguri care-l zgîlţîiau. Curînd, Ariel îşi veni în fire. Dar el puse în aplicare ceea ce învăţase la Dandarat, şi anume arta de a-şi ascunde gîndurile şi sentimentele, hotărîndu-se să nu arate că este pe deplin conştient şi continuînd să simuleze delirul, în care timp urmărea în taină pe cei din jurul său.
Văzu o tînără drăguţă: *„Infirmiera”* – se gîndi el. Cercetînd pe furiş camera, constată cu uşurare că nu se află la Dandarat. Aşadar, mai poate fugi şi scăpa din mîinile lui Pearce, care totuşi

izbutise să-i dea de urmă.

Din încăperea vecină răzbăteau voci iritate. Era Dottaler care se certa cu Boden din pricina lui Ariel. Pearce nu se putu stăpîni şi trecu şi el în camera cealaltă. Rămase numai fata. O, de-ar pleca şi ea! Fereastra-i deschisă. Pearce nu se îngrijise s-o închidă, socotind că Ariel este încă greu bolnav. Să-ncerce să-şi ia zborul? Oare îl vor ajuta puterile? Se simte vlăguit, deşi ceaşca de bulion fierbinte i-a mai dat puţină vigoare. Dar de ce să nu rişte? O dată ce tot se află în mîinile lui Pearce!

Ariel se ridică deodată deasupra patului, în aceeaşi poziţie în care se afla culcat, fără să arunce cearşaful ce-l acoperea. Fata scoase un ţipăt de groază. Descriind un cerc prin încăpere, Ariel îşi luă zborul pe fereastră.

La strigătul bietei Jane, se năpustiră cu toţii în cameră.

— A zburat! Sau m-am îmbolnăvit şi eu şi delirez?... Ariel s-a ridicat din pat şi a zburat pe fereastră!

Pearce se repezi la geam şi-l văzu pe Ariel plutind deasupra palmierilor, sub bolta albastră.

— Ticălosul ăsta iar m-a tras pe sfoară! strigă el, furios la culme.

— Aşadar, e adevărat? Dumnezeule! Dar este ceva de necrezut! Aureliu zboară? Fratele meu, Aureliu Galton, e un om zburător?!

— Da, da, da, da! strigă Pearce drept în obrazul fetei. Zboară şi şi-a luat zborul, lua-l-ar toţi dracii! Eu l-am făcut om zburător, spre nenorocirea mea şi-a dumitale, dacă vrei să ştii!

XXIX. ÎNCLEŞTAREA ÎN VĂZDUH

Ariel zbura cu o viteză atît de mare, încît i se tăia răsuflarea. Se învelise bine în cearşaf, pentru ca acesta să nu se umfle şi să-i frîneze zborul. Numai capetele lui fluturau ca nişte aripi albe şi locuitorii micului orăşel urmăreau cu nedumerire zborul acestei păsări nemaivăzute.

Jos se zăreau acoperişurile drepte, uliţe înguste şi întortocheate, grădini, iar dincolo de oraş, dealuri acoperite de păduri, în spatele cărora se desluşea o vale mare şi apoi din nou verdele întunecat al pădurilor.

Scăpînd din groaznica-i captivitate, Ariel nu se mai gîndea încotro zboară, nu-şi alegea nici o direcţie, nu dorea decît să ajungă cît mai departe... Simţi, venind din stînga, un val puternic de aer fierbinte, care începu să-l tîrască într-o parte, împiedicîndu-l să zboare. Ariel văzu dintr-o dată cum, dincolo de geana zării, învăluită într-o pîclă albăstrie, se îngrămădesc nori mari plumburii. Se apropia furtuna. Băiatul îşi schimbă direcţia şi o porni şi mai repede.

După aproape o oră de zbor, simţi c-a obosit. Soarele ardea necruţător. Îi era foame şi sete. Trebuia să coboare şi să se odihnească.

Privi în jos şi-şi alese un loc. Se zăreau strălucind şinele căii ferate, iar în mijlocul unor clădiri înalte din cărămidă roşie se ridicau coşuri de fabrică: jur împrejurul clădirilor se vedeau colibele sărăcăcioase ale muncitorilor. Trebuia să zboare cît mai departe de oameni.

Iată cîmpiile nesfîrşite, la orizontul cărora se desluşeau petele întunecate ale pădurii şi panglica argintie a rîului. Într-acolo trebuia să se îndrepte!

Cîmpia se perinda domol pe sub el. Drept înainte începu să deosebească stufărişul de pe malul rîului. Dar ce se va întîmpla oare dacă îl vor vedea oamenii? Trebuia să coboare aici, să-şi aleagă un loc cît mai singuratic.

Deodată, deasupra capului băiatul auzi un zgomot şi o bătaie înăbuşită de aripi. Ariel văzu un vultur uriaş, care zbura deasupra lui atît de aproape, încît simţea aerul mişcîndu-se.

Pasărea îşi aţintise ochii strălucitori asupra lui Ariel, căscase ciocu-i încovoiat şi îşi desfăcuse ghearele uriaşe. Băiatul se trase într-o parte, dar vulturul se luă după el.

Şi în văzduh se dezlănţui o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Vulturul se prăvălea cu iuţeala unei pietre, iar omul, cu aceeaşi iuţeală fulgerătoare, căuta să scape de atacurile lui; rotindu-se în semicerc, Ariel se străduia să apuce pasărea de aripă sau de gît. Dar şi vulturul se ferea la fel de agil. Deodată zburătoarea izbuti să-l zgîrie pe Ariel la picior. Înfuriat, băiatul o lovi cu piciorul drept în spate, făcînd-o să se rostogolească în aer.

Trebuia să înveţe tactica şi mişcările inamicului.

Omul se convinse repede că vulturul se prăvăleşte iute în jos, ţinînd aripile strînse, şi zboară cu viteză mare în linie dreaptă, dar nu poate dezvolta viteza de zbor, cînd face cotituri, deoarece îl împiedică aripile-i uriaşe. Cel mai mult timp îi trebuia ca să treacă la zborul vertical. E drept că toate aceste manevre nu durau decît cîteva secunde, sau chiar zecimi de secunde, dar şi ele puteau hotărî sfîrşitul bătăliei. Reieşea că primejdia era cu mult mai mică zburînd deasupra pasării. Şi atunci începu lupta pentru înălţime.

Pasărea cea uriaşă şi omul se rostogoleau în văzduh, ridicîndu-se din ce în ce mai sus. Amîndoi începură să obosească. Ariel, care şi aşa era sleit de puteri, lupta din greu. De cîte ori nu trecuse alunecînd chiar pe sub ghearele vulturului şi de cîte ori aripile puternice ale zburătoarei nu-l loviseră peste obraz! Deodată, vulturul îl izbi atît de tare cu aripa în cap, încît băiatul îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa, dar pe dată îşi veni în fire, luă înălţime şi apucă pasărea de gît. Vulturul se zbătu, se înălţă mai sus, se rostogoli în aer căutînd să scape, dar nu izbuti.

Speriat, începu să zboare în linie dreaptă, spre munţii care se vedeau dincolo de pădure.

Ariel căuta să dirijeze zborul pasării, acoperindu-i cînd un ochi, cînd celălalt, cînd întorcîndu-i capul într-o parte. Dar vulturul, nepricepînd ce i se cere, se zbătea cu furie. Atunci băiatul renunţă la aceste încercări. În direcţia munţilor se vedea un rîu, unde Ariel ar fi putut să-şi astîmpere setea, şi asta era principalul.

Coborîră într-o poiană din pădure, în apropierea apei. Ariel

ţîşni deodată în sus şi se ascunse în stufăriş. Vulturul, care se prăvălise cu zgomot în iarba deasă, rămase aşa nemişcat o bucată de vreme, cu aripile întinse, deschizînd şi închizînd ciocul şi privind fix înainte, cu ochi plini de groază. Apoi, acest rege al văzduhului care fusese înfrînt se scutură, îşi strînse aripile, apoi le desfăcu din nou şi îşi luă zborul, întovărăşit de privirile lui Ariel.

XXX. STRĂIN CERULUI ŞI PAMÎNTULUI

Cînd zgomotul făcut de aripile vulturului se stinse, Ariel desluşi sunetele unui fluier şi, privind în jos, văzu o privelişte plină de pace.

Pe malul lutos al rîului păştea o turmă de bivoli. Iată unul dintre ei, un bivol mare, fumuriu, cu coarnele răsucite, se scufundase în mlaştină pînă la gît; alţi bivoli porniră şi ei după dînsul şi în curînd, din noroi nu se vedeau decît boturile lor turtite.

Pe un dîmb, ciobănaşii pe jumătate goi se jucau. Făceau căsuţe din lut, ziduri, palate, bivoli, puneau în mîinile omuleţilor de lut beţişoare de trestie; unii împleteau din iarbă coşuleţe şi puneau înăuntru greieri; alţii înşirau mărgele din nuci roşii şi negre, prindeau broaşte, cîntau din fluiere pe care şi le meşteriseră singuri, îngînînd cîntece triste şi triluri ciudate.

Uitînd de foame şi de sete, Ariel privea cu interes şi totodată cu invidie la aceşti ciobănaşi. Erau fericiţi în felul lor. Îşi petreceau copilăria în mijlocul naturii, nimeni nu-i urmărea, n-avea cine să-i chinuiască şi să-i sperie, ca pe copiii din Dandarat... Ariel nu păstrase amintiri din copilărie. Doar cîteva, foarte îndepărtate, aproape şterse... casa din oraşul învăluit în ceaţă, camera, covorul, jucăriile şi fetiţa aceea mică, cu părul auriu... Dar toate aceste amintiri erau umbrite de chipul răutăcios al omului îmbrăcat în negru, care – în vis sau în realitate – călcase în picioare jucăriile lui, călcase în picioare, cu brutalitate, anii copilăriei lui.

Şi deodată Ariel îşi aduse aminte de boala sa, de delirul ce pusese stăpînire pe el... Toate acestea se întîmplaseră ieri, sau poate chiar azi! Printre cei aflaţi în jurul patului său desluşea

silueta unui om sever, al cărui chip îi amintea de chipul omului în negru, deşi bătrînul acesta purta haine albe, aşa cum obişnuiesc europenii care locuiesc în India. Oare totul nu fusese decît un delir? Ce căuta în cameră bătrînul acela sinistru, cu nasul ascuţit ca un cioc de pasăre răpitoare şi cu ochi de bufniţă, care stătea alături de Pearce? Şi mai era încă unul înalt, ras, care tot timpul privea cu răutate la Ariel. Ce urmăreau aceşti oameni şi ce îi unea? Numai fata îl privea compătimitor. Pesemne că e bună ca Lolita, Nizmat şi Siama. Cît de puţini oameni buni sînt pe lumea asta!

Bubuiturile îndepărtate ale tunetului îl aduseră pe Ariel la realitate.

Aerul era încins şi neobişnuit de înăbuşitor Foamea şi setea începură să-l chinuiască din nou.

Iar ciobănaşii, parcă înadins, lăsînd joaca, se aşezară în cerc şi începură să prînzească, scoţînd din coşuleţe şi traiste turtiţe de orez, nuci de cocos şi struguri.

Să le ceară? Dar dacă ei l-au văzut coborînd în zbor pe vultur, atunci, de bună seamă, că vor fugi cuprinşi de groază... Vor fugi, dar poate că vor lăsa turtiţele? Ariel se sculă, se înfăşură în cearşaf şi se apropie de copii.

Văzînd un om alb şi necunoscut, băieţaşii îşi aţintiră privirile asupra lui.

— Bună ziua, frăţiorilor! Sînt un biet acrobat sărman. Vreţi să v-arăt un joc grozav? întrebă Ariel.

Deodată se ridică în mîini, apoi se săltă în vîrful degetelor, rămînînd sprijinit pe arătătorul mîinii stîngi. După ce stătu aşa cam un minut, reveni din nou în picioare.

Copiii erau entuziasmaţi. Acrobaţie aşa de minunată nu văzuseră ei nici la iarmaroc. Iar cînd Ariel, săltîndu-se de la pămînt, se rostogoli de cîteva ori prin aer şi căzu din nou în picioare, încîntarea lor nu mai cunoscu margini. Vorbind toţi deodată, începură să-i ofere, care mai de care, din mîncarea lor: turtiţe, struguri uscaţi, nuci de cocos. Ariel bău apă şi mîncă pe săturate.

Bubuitul tunetului răsună aproape de tot; Ariel ar fi vrut să rămînă cu copiii, dar frica de a da ochii cu Pearce îl mîna tot mai departe.

Luîndu-şi rămas bun de la tovarăşii lui, băiatul se mistui în desişul pădurii şi numai cînd malul pe care se aflau copiii şi

bivolii nu se mai zări de loc, se ridică deasupra copacilor şi cercetă atent împrejurimile.

Norii acoperiseră jumătate din cer, aruncînd o umbră deasă deasupra cîmpiei, peste care Ariel trecuse nu de mult. Vîntul bătea în rafale. Cu atît mai bine, căci vîntul acesta care goneşte norii îl va ajuta să zboare tot mai departe de urmăritorii săi. Şi Ariel se ridică din ce în ce mai sus. Norii vineţii se şi aflau deasupra capului său.

Deodată uraganul îl prinse în vîrtej pe Ariel, îl zvîrli în jos, apoi, răsucindu-l, îl împinse în sus, drept în vălmăşagul norilor. Băiatul încercă să se lupte cu vîntul, dar într-o clipă îşi dădu seama că-i este cu neputinţă. Ca să nu-şi irosească forţele în zadar, se hotărî să se lase în voia uraganului. La urma urmelor, pentru el nu era nici o primejdie, deoarece nu putea să cadă şi să se zdrobească. Cînd vijelia se va mai potoli şi nu-l va mai ţine pe aripile sale, o să zboare singur.

Deodată, Ariel constată că vîntul se domoleşte, începu să respire mai uşor şi-şi dădu seama că nu mai simte nici cea mai slabă mişcare a aerului. „Asta, se vede treaba, fiindcă zbor cu aceeaşi viteză ca uraganul” – chibzui Ariel.

Dar, aruncîndu-şi privirile în jos, tresări fără să vrea: cu toate că se afla la o mare înălţime, pe sub el treceau, cu o iuţeală nemaipomenită, cîmpii, munţi, păduri, rîuri, aşezări omeneşti... Privind în sus, i se păru că munţii albaştri, stîncile vineţii, prăpăstiile negre, înlănţuite unele de altele prin lianele orbitoare ale fulgerelor, se prăbuşesc asupra lui... Şi deodată se prăbuşiră, îl înconjurară, îl prinseră în hora lor îndrăcită... Unde-i cerul? Unde-i pămîntul? Totul era învăluit într-o pîclă vineţie, jur împrejur scăpărau scîntei, se rostogoleau bubuituri, cădeau torentele nestăvilite ale ploii. Curenţii de aer care veneau din sens opus ba de sus, ba de jos, ba de pe laturi îl răsuceau şi-l învîrteau ca pe-o frunză ruptă. Apa îi umplea urechile, gura, nasul, capul i se învîrtea.

În sfîrşit, nimeri într-un curent de aer care se rostogolea în jos. Ploaia şi vîntul părea că se opriseră pe neaşteptate, şi băiatul începu să cadă o dată cu ele. Dar era de ajuns ca să se oprească o clipă în văzduh, că valurile de aer şi torentele de apă se prăbuşeau asupra lui şi-l aruncau în jos.

Cu totul pe neaşteptate, văzu în faţa sa pămîntul. Nu, nu era pămînt, ci marea, nesfîrşită şi întunecată, care parcă se

aprindea sub fulgere. Oare uraganul îl mînase spre ocean?... Cît timp se va putea menţine la suprafaţa apei? Dar nu, nu era oceanul. La lumina unui fulger, Ariel văzu coroanele copacilor şi acoperişuri de case... Era o inundaţie...

Şi deodată, o rază de aur a soarelui care coborîse jos de tot, către asfinţit, lumină o insuliţă. Trebuia să ajungă acolo! Cu orice preţ!

Biruind împotrivirea vîntului, Ariel zbura spre insuliţă. Deodată zări colibele unui sat sărăcăcios. Norii acoperiră din nou cerul, iar uraganul trecuse mai departe, vîntul se potolise şi doar ploaia mai continua să cadă, deşi cu mai puţină furie.

Ariel se prăvăli lîngă un chioşc, îmbrăcat în liane, şi auzi alături de el respiraţia grea a cuiva.

Cu pielea strălucitoare şi cu nuanţe albăstrui din pricina ploii, răsuflînd din greu, stătea culcat un bivol, istovit de puteri, pesemne în lupta cu forţele dezlănţuite ale naturii.

După ce se odihni puţin, Ariel o porni pe drumul desfundat de ploaie, spre aşezările omeneşti, pleoscăind prin băltoacele pline de broaşte şi călcînd în noroi. Ultimele răbufniri ale vîntului făceau să scîrţîie bambuşii.

Iată şi coliba! Ploaia a spălat tot lutul de pe gard şi stîlpii porţii. Obloanele ei spînzurau neputincioase în balamale.

Curtea e năpădită de buruieni. Acoperişul casei, din brazdă de iarbă, s-a prăbuşit. Ariel se urcă în cerdac, speriind o broască ţestoasă, şi intră în casă. Pe podea aleargă scorpioni mititei, scoţînd strigăte ciudate: tic-tic. Pete de mucegai acoperă pereţii odăii. O scară îngustă duce spre acoperiş.

Într-un ungher se afla un bătrîn cu trupul gol, care putea fi luat drept o statuie, atît de nemişcat stătea, cu ochii plecaţi în pămînt, întocmai ca un om adînc cufundat în gînduri. Un schelet îmbrăcat în piele, cu o barbă lungă şi albă.

— Saniasi! îl strigă Ariel.

Bătrînul nu se trezeşte dintr-o dată din concentrarea sa; îşi ridică încet capul şi-l priveşte pe Ariel, cu ochii săi albaştri deschis, care nu văd nimic, ochi ca de bivol, şi-i spune cu glas cîntat:

— Bucuria regăsirii infinitului este finită!

Şi din nou îşi lasă ochii în jos.

Ariel nu găsi aici nici ajutor, nici adăpost, şi astfel plecă mai departe.

Se întunecase de-a binelea. Străbătînd uliţele, băiatul îşi dădu seama că satul era aproape dărîmat şi pustiu. Numai într-o singură colibă, luminată de un opaiţ, se mişcau patru năluci albe. Erau femeile care veniseră să spele un mort.

Pe Ariel îl năpădi deodată un simţămînt de singurătate, de izolare, şi fu cît pe-aci să izbucnească în plîns, pentru prima oară de cînd plînsese în copilărie, cînd omul cel negru îi călcase în picioare cuburile.

Cu toate că noaptea se lăsa, îşi luă zborul şi se înălţă deasupra văii acesteia moarte, înecată de apă, străduindu-se să nu privească în jos.

Ultimii nori se îndepărtau repede spre orizont.

În faţa lui Ariel, pe albastrul nesfîrşit al cerului nocturn, străluci o stea. Zbură spre ea, ca spre lumina unui far.

Spre stele! Cît mai departe de pămînt!

XXXI. ÎN JUNGLĂ

Ariel se trezi sub bolta unui templu pe jumătate dărîmat şi nu-şi dădu seama dintr-o dată unde se află. Curînd însă îşi aminti de pustiul acela mort, acoperit de ape, ape în care se oglindeau stelele. Zburase mult deasupra lui, aproape toată noaptea. La orizont, pe întinsul siniliu al apelor, miji dunga neagră a pădurii. Ţărmul! Odihna! Ariel zbură şi mai repede.

Cînd ajunse la marginea sihlei, era atît de ostenit, încît nici nu mai căută un loc uscat, ci zbură spre un copac rămuros şi se instală acolo, ca într-un cuib. Lipindu-şi capul de trunchiul arborelui, adormi pe dată.

Trezindu-se la primele raze ale soarelui, văzu cu uimire că pluteşte în văzduh, lîngă copac. În timpul somnului, mişcîndu-se în mod inconştient, se îndepărtase pesemne de punctul său de sprijin. Dar, pe cînd dormea, din prudenţă, îşi lipsise corpul de greutate, ca să nu cadă jos, de aceea atîrna acum în aer. Pentru el era o descoperire de mare importanţă: putea deci să doarmă în aer. Şi această posibilitate îi folosi foarte mult.

Cînd se trezi, văzduhul era împînzit de aburii groşi care se ridicau din pămînt, străpunşi de razele portocalii-roşcate ale soarelui ce răsărea. Alături de el, în frunziş, ciripeau păsări şi ţipau maimuţe. Iar jos, lîngă rădăcinile groase şi şerpuitoare, o cobră uriaşă se încălzea la soare. Ce s-ar fi întîmplat cu el, dacă în timpul somnului s-ar fi prăvălit din copac?

Cobra bău apă dintr-o băltoacă, îşi săltă capul – care era a treia parte din corpul său – şi-l legănă, privi în jur şi zări în iarbă o păsărică pestriţă.

Ariel văzu primejdia ce ameninţa zburătoarea şi vru s-o sperie, dar cobra se năpusti ca fulgerul asupra victimei sale şi o înghiţi mai înainte ca pasărea s-apuce să scoată un piuit.

„Uite aşa mă vînează şi Pearce – se gîndi Ariel. *Cobra însă este flămîndă, dar ce nevoie are Pearce de mine?”*

Dar şi Ariel era flămînd, aşa că ar fi fost timpul să se gîndească la hrană.

Se ridică din nou deasupra copacilor şi văzu că se află la

marginea junglei. Cît puteai cuprinde cu ochii, vedeai, asemenea unor talazuri pe întinsul mării verzi, cupolele arborilor uriaşi. Ariel îşi luă zborul deasupra acestui ocean de verdeaţă; într-o poiană, în mijlocul ei, se zăreau ruinele unui templu, cu coloane grosolan sculptate, pe care se încolăciseră lianele. În jur creştea un tufăriş des.

N-ar fi rău să-şi facă aici un adăpost. Ariel coborî şi, printr-o gaură a acoperişului, pătrunse înăuntru.

Un aer umed şi stătut îl învălui de pretutindeni. Acoperişul se păstrase în bună parte, astfel că se putea adăposti pe vreme urîtă şi în timpul ploilor tropicale. În aripa templului care nu se dărîmase se afla, intactă, statuia neagră a lui Indra, stînd în jilţ şi avînd de trei ori înălţimea unui om. Zeul îşi ţinea palmele pe genunchi, un picior sprijinit de pămînt, iar celălalt – sub el. Ochii îi erau pe jumătate închişi. Pe cap purta o mitră conică, iar pe piept un colier. De o parte şi de alta a statuii lui Indra se vedeau statuetele altor zei, mari cît un stat de om.

Pe genunchii zeului, Ariel putea să-şi facă un culcuş, punînd acolo vreascuri, frunze şi muşchi.

Statuia se afla într-o cameră lungă şi îngustă, în dreapta pornea un şir de coloane care împărţeau templul în două încăperi cu plafonul jos şi boltit. Zidul din dreapta era aproape tot descoperit, iar bolta se ţinea numai pe patru coloane pătrate, lăsînd drum liber fiarelor sălbatice.

Dar parcă şi aşa jivinele nu-l înconjurau din toate părţile? Ariel ieşi în zbor din templu şi începu să treacă de la un copac la altui, întocmai ca o albină care caută plante melifere. Spre bucuria sa, se convinse îndată că în pădure erau destule poame ce puteau servi drept hrană. În apropiere se găsea şi un izvor. Nu degeaba fusese construit aici un templu! Pe malurile izvorului, iarba era bătătorită de fiarele care veneau pe furiş să se adape.

Spre seară, Ariel îşi înjghebă noul său adăpost, ba izbuti să-şi facă chiar şi o rezervă bună de fructe în cazul că s-ar fi stricat vremea, iar din muşchi îşi încropi un culcuş pe genunchii lui Indra.

Dar nici nu se lăsă bine seara, şi băiatul înţelese că nu este singurul locuitor al acestui templu. În afară de nenumăraţi scorpioni, şopîrle şi lilieci, pe care-i văzuse încă de cu ziua, printre locuitorii ruinelor se mai numărau şi şerpi. Jivinele se

tîrau aici după vînătoarea de peste zi şi se strîngeau colac, pentru ca noaptea să le fie mai cald. Curînd toată podeaua se acoperi cu astfel de ghemotoace. Şerpii fluierau în timp ce se pregăteau de culcare. Lilieci roşcaţi, care se hrăneau cu fructe, zburau cîrduri-cîrduri atingîndu-l cu aripile lor moi pe noul chiriaş. Uneori coborau pînă aproape de pămînt, lovind uşurel şerpii, tulburîndu-le odihna, iar aceştia sîsîiau mînioşi. Avînd în imediată vecinătate un număr nesfîrşit de şerpi, nici chiar pe genunchii lui Indra nu era lipsit de primejdie să doarmă. Şi Ariel, amintindu-şi de descoperirea sa făcută în cursul dimineţii, se hotărî să se culce pe plafon, deasupra capului lui Indra.

Din cînd în cînd îl trezeau glasurile animalelor şi ale păsărilor de noapte, dar curînd se obişnui şi cu ele.

Şi astfel pentru Ariel începu o viaţă nouă, în junglă. În primele zile se bucură de faptul că zburase departe de urmăritorii săi, cărora le prefera tovărăşia fiarelor sălbatice şi a şerpilor. Numai seara, cînd se pregătea de culcare, îl apăsa singurătatea; atunci îşi aducea aminte de puţinii prieteni pe care-i avea: Lolita, Nizmat, Şarad. Dar, deocamdată, la întoarcere nici că se putea gîndi. Trebuia să aştepte pînă cînd Pearce va înceta să-l urmărească, convingîndu-se că de data aceasta Ariel a dispărut fără nădejdea de a mai fi găsit vreodată.

Nemaifiindu-i frică de oameni, băiatul se bucura în voie de plăcerile zborului. Pînă acum fusese nevoit să se înalţe în văzduh ca să scape de urmăritori sau ca să-i distreze pe alţii. În junglă însă putea să zboare numai de dragul de a zbura.

O dată cu primele raze ale soarelui, Ariel se avînta impetuos spre cerul înalt şi albastru. Aerul umed şi greu al junglei aici era uşor şi proaspăt. O dată cu păsărelele de dimineaţă, Ariel îşi cînta şi el cîntecul matinal.

Uneori zbura vreme îndelungată. Admira jocul luminii în nori, îl fermecau nopţile cu lună şi, plin de nesaţ, se desfăta în deplina-i libertate, gusta întinderea nesfîrşită din jurul lui şi uşurinţa cu care respira.

Şi zbura ceasuri întregi, pînă cînd trupul îi aducea aminte că el este un prizonier al pămîntului: cînd simţea că a obosit, că îi e sete sau somn, se întorcea la adăpostul său.

Odată, într-o noapte înstelată, Ariel încercă să doarmă chiar deasupra pădurii. Dar cînd se trezi, văzu că vîntul, care se

stîrnise în timpul nopţii, îl purtase mult într-o parte, şi cu greu găsi drumul la întoarcere. De atunci nu se mai culcă în văzduh.

Zilele treceau unele după altele şi Ariel se obişnuia tot mai mult cu jungla. Învăţase deprinderile şi obiceiurile păsărilor şi animalelor, cu unele se duşmănea, cu altele era prieten. Odată, un tigru care-l pîndise lîngă izvor se năpusti asupra lui. Ariel abia avu vreme să-şi ia zborul. Atunci fiara se aruncă spre omul ce atîrna în aer. Ariel zbură şi mai sus. Înfuriat, tigrul începu să ţopăie ca turbat, străduindu-se să pună gheara pe vînatul său. Băiatul nu se putu stăpîni să nu-l zădărască puţin, pînă cînd jivina, înfuriată de eşec, se mistui în junglă. Omul zburător îl mai urmări un timp, scoţînd ţipete asurzitoare. Maimuţele şi papagalii luară parte cu plăcere la înfrîngerea ruşinoasă suferită de spaima junglei.

Găsi însă şi prieteni. Cîteva maimuţe, care la început fugeau din calea lui şi, mînioase, aruncau în el cu tot ce le cădea la îndemînă, în cele din urmă se împrieteniră cu dînsul şi-i aţineau mereu drumul, iar Ariel, la rîndul său, le căuta le dădea tot soiul de fructe mai acătării. Doi papagali, adesea tovarăşii lui în zborurile prin pădure, îl strigau pe nume cînd îl întîlneau: *„Ariel, Ariel!”*

El îi învăţă să spună: *„Lolita, Nizmat, Şarad”,* şi băiatului i se părea că stă de vorbă cu prietenii săi.

Asistă la luptele crîncene dintre elefanţi, bivoli şi tigri, văzu turme uriaşe de elefanţi sălbatici. Din înaltul cerului, elefanţii păreau nişte şobolani, iar trompele lor, cozi groase, date peste cap. Apropiindu-se de ei, Ariel auzea tropăitul înfundat al labelor puternice, trosnetul copacilor doborîţi, loviturile date cu colţii, foşnetul uscat al pielii lor încreţite, zgomotul trompelor izbite una de alta, răgete şi urlete. Văzuse sute de urechi, trompe ridicate în sus şi un număr nesfîrşit de cozi ce se legănau. Văzuse elefanţi bătrîni, uriaşi, cu colţi albi, cu frunze şi crenguţe rămase în cutele şi încreţiturile pielii, elefanţi cu un singur colţ, cu cicatrice pe gît – urme ale încăierărilor de odinioară. Văzuse elefanţi mici, negricioşi, cam de un metru înălţime, care alergau pe sub burţile mamelor lor, şi elefanţi tineri, cărora de-abia le creşteau colţii.

Fără să-şi dea seama, Ariel începu să se sălbăticească. Părul îi crescuse, umbla şi zbura gol, numai cu o legătură de frunze în jurul coapselor. Cămaşa şi cearşaful le păstra cu grijă,

ascunse sub nişte pietre.

Cît era ziua de mare, înconjurat de păsări şi maimuţe, zbura din copac în copac căutîndu-şi hrana, şi se ridica sus, la cel mai mic semn de primejdie. Dacă s-ar fi sălbăticit cu totul, ar fi rămas să-şi sfîrşească zilele în junglă. Dar nu s-a întîmplat aşa, din pricina papagalilor pe care îi învăţase să vorbească.

„Lolita, Nizmat, Şarad!” strigau papagalii de dimineaţă pînă seara, şi strigătele acestea răsunau în inima lui ca nişte strigăte de bucurie şi aspră dojana, făcîndu-l să se gîndească la soarta sa.

Cele întîmplate în palatul rajahului, întîlnirea cu Pearce, toate lăsaseră o urmă adîncă în sufletul lui. Trecuse parcă dintr-o dată de la stadiul de copii, care îi fusese impus în mod artificial, la cel de om matur, deşi el însuşi nu-şi dădea pe deplin seama de schimbarea ce se petrecuse în el.

Pînă acum fusese o armă pasivă în mîinile altora. La Dandarat învăţase doar să simuleze, să-şi ascundă gîndurile şi simţămintele. Fugind de acolo, trăise veşnic cu spaima de a nu cădea din nou în mîinile lui Pearce. Paralizat de această teamă, nici nu se gîndea măcar să lupte activ, nici prin cap nu-i trecea că ar putea să dobîndească dreptul de a trăi aşa cum voia el, şi nu cum voiau alţii.

Spaima îl alungase în mijlocul junglei, lipsindu-l de societatea oamenilor, în rîndul cărora, fără îndoială, există şi oameni buni, spaima îl condamnase la singurătate. Şi deodată se trezi în el mîndria şi indignarea omului. Nu, el nu va rămîne în junglă, ci va zbura spre oameni şi îşi va cuceri dreptul de a trăi în mijlocul lor.

De ce să nu se folosească de avantajul neobişnuit pe care-l are faţă de ceilalţi? Un om zburător poate face multe! Ce anume, nu-şi dădea încă seama, deoarece nu cunoştea prea bine viaţa oamenilor. *„Timpul îmi va arăta singur ce trebuie să fac”* – hotărî Ariel în sinea lui şi începu să se pregătească de drum.

Găsi o nucă, a cărei zeamă dădea pielii o culoare cafenie. Vopsit astfel, putea fi luat drept un hindus sau un european ars de soare. Ce-i drept, culoarea mai pălea puţin după ce te spălai, dar totuşi nu se curăţa. Îşi căută cămaşa şi cearşaful, le clăti la izvor şi se strădui chiar să le netezească, folosind o piatră încinsă la soare. Luîndu-şi o mică provizie de fructe, într-o bună

zi, dis-de-dimineaţă, porni la drum.

XXXII. NOUL CONVERTIT

Pastorul Edwin Kingsley îşi scoase ochelarii, oftă, se lăsă pe speteaza jilţului şi-şi ridică ochii în tavan. Pe peretele din faţa lui atîrna portretul regelui, un ins cu faţa prelungă, tip de anglosaxon, cu nasul specific familiei, cu ochii uşor bulbucaţi; alături se aflau portretele viceregelui Indiei, un lord sever, cu buzele subţiri, şi al episcopului de Canterbury, în veşmînt sacerdotal. Regele şi viceregele îşi ţineau capul întors într-o parte, de parcă se fereau de pastor, dar episcopul îl privea ţintă în ochi, cu un aer de dojană care lui Kingsley-misionarul i se păru că nu justifică de loc încrederea pe care înaltul prelat şi-o pusese în el.

Ce va spune preasfinţia sa, care pînă atunci se arătase atît de binevoitor faţă de pastor, cînd va citi ultima lui dare de seamă?

De trei săptămîni, pastorul Kingsley lucra la alcătuirea unor dări de seamă, străduindu-se să prezinte situaţia într-o lumină cît mai favorabilă pentru el.

La început, creştinarea locuitorilor Indiei mersese foarte bine. În rapoartele sale, Kingsley lăsa să se înţeleagă că cheia nenumăratelor lui succese consta în străduinţa sa de misionar şi în talentul de predicator..

De fapt, cauza era cu totul alta: pastorul atrăgea în turma lui Cristos *„păgînii”* din castele cele mai de jos. Pentru aceştia, trecerea la creştinism prezenta anumite avantaje, deoarece le îmbunătăţea într-o oarecare măsură situaţia lor de oameni lipsiţi complet de drepturi. Un rol important jucau şi cruciuliţele de argint, şi darurile ieftine pe care le primeau la botez cei convertiţi la creştinism. Deodată însă lucrurile se schimbară. Unele societăţi religioase din India, îngrijorate de creşterea numărului celor care treceau la creştinism, născociră pentru paria un nou ritual de purificare spirituală, ritual ce le dădea dreptul să se înalţe cu o treaptă mai sus, în ceea ce priveşte casta din care făceau parte. Şi, deşi această inovaţie provoca nemulţumirea societăţilor mai conservatoare ale

„drept-credincioşilor”, ea avu totuşi succes. Mulţi paria preferau acum ritualul de purificare în locul creştinării. Şi astfel succesele de misionar ale lui Kingsley încetară dintr-o dată. Pastorului îi era din ce în ce mai greu să facă prozeliţi. Ba mai mult decît atît, părăseau religia creştină şi cei convertiţi.

Kingsley se văzu pus în faţa unei situaţii foarte dificile. Îşi pierdu pofta de mîncare şi liniştea. Ziua trudea de-l treceau toate năduşelile, străduindu-se să compună o dare de seamă cît mai ingenioasă, iar noaptea se gîndea în fel şi chip cum ar putea să îndrepte lucrurile. După ce scrise nişte predici foarte grăitoare, plecă în satele cele mai îndepărtate ale parohiei sale, dar totul fu în zadar. Toţi aceşti barbari idolatri nu puteau fi convertiţi decît numai printr-o minune, demonstrîndu-li-se superioritatea zeului creştin. Dar de unde să facă rost de această minune?

— John! Du gustarea de dimineaţă lui mister Kingsley – auzi pastorul glasul surorii sale, miss Florence Kingsley, care era fată bătrînă.

Intră un băiat hindus, cu o tavă pe care aburea o ceaşcă de cafea, o farfurioară cu jumări de ouă şi pîine prăjită.

Era Pareş, finul *„mătuşichii Florence”* (aşa i se spunea în casă surorii pastorului), care la botez primise numele de John. Purta un cordon de argint, darul naşei sale, ceea ce de fapt îl şi determinase să se creştineze, iar la gît avea o cruciuliţă şi o amuletă de argint, rămase de la părinţii lui care muriseră. De lucrurile acestea Pareş-John nu se despărţea pentru nimic în lume.

Bîndu-şi cafeaua, pastorul privi crucea şi amuleta şi, oftînd, se gîndi: *„Uite, toţi sînt la fel. Pe piept poartă crucea şi amuleta, iar în piept...”*

— Mi se pare că pastorul este ocupat... – Auzi Kingsley vocea fiicei sale, Suzana, care vorbea cu cineva în hindusă, în camera de alături.

Mister Kingsley ciuli urechile. Dar dacă o fi vreun hindus care, auzindu-i predica, venise să se creştineze? Şi, uitînd de mîncare, pastorul îşi puse repede halatul peste pijama şi se grăbi să iasă în vestibul. În faţa lui stătea un tînăr zvelt, cu pielea cafenie, cu trăsături frumoase şi păr lung de sihastru. Purta numai o cămaşă şi o mantie ciudată, albă. Doamne, cum se mai împopoţonează şi băştinaşii ăştia!

— Ai venit la mine? întrebă pastorul.

— Da – răspunse cu modestie tînărul, lăsînd ochii în jos. Am vrut, sir, să stau de vorbă cu dumneavoastră... Dar mi se pare că n-am nimerit bine.

Suzana, o tînără de vreo douăzeci de ani, cu o rochie de pînză, cu părul ras după tifos, privea sever cînd la taică-său, cînd la tînăr.

Pastorul, văzînd că tînărul venise să-i vorbească despre un lucru serios, îl pofti în cabinetul său.

Musafirul acesta neaşteptat spuse că îl cheamă Binoe, că este hindus şi orfan. El vrea să se pună în slujba lui Dumnezeu. Studiase brahmanismul, budismul, coranul, dar toate aceste religii nu-l satisfăceau. Cunoaşte şi creştinismul, dar prea puţin, şi ar vrea să studieze mai temeinic această credinţă. Ce nu-i place în religia părinţilor lui? Faptul că zeii lor nu se manifestă niciodată în mod concret şi nu vin niciodată în ajutorul oamenilor.

Pastorul se mohorî şi se gîndi: *„E destul de instruit pentru un băştinaş şi are o inteligenţă practică. Oamenii de soiul ăsta sînt vicleni şi lor le trebuie minuni, cu ei e greu. Totuşi aş putea să-i demonstrez că existenţa lui Dumnezeu se manifestă nu numai prin minuni – şi, la urma urmei, ce le-o fi trebuind la toţi ăştia minuni! – principalul este să nu-l scap din mînă, să-l botez cu orice preţ, chiar dacă ar fi să mă coste ceva mai mult decît o cruciuliţă de argint! În darea de seamă trebuie să figureze şi noi convertiri!”*

— O să mai vorbim despre asta, prietene – îi spuse cu blîndeţe pastorul. Dar va trebui să ne vedem mai des. Unde locuieşti?

— Sînt pelerin şi am pornit în căutarea adevăratului Dumnezeu – răspunse musafirul.

Pastorul se gîndi puţin şi apoi îi spuse cu un aer solemn:

— Vei rămîne la mine. Binoe! Da, da, la mine se va găsi un locşor şi un pumn de orez pentru omul care-l caută pe Dumnezeu! Florence! strigă el şi, cînd în cameră intră femeia aceea osoasă, căruntă, în rochie neagră, el îi spuse: Asta-i Binoe. Şi nădăjduiesc să-ţi fie fin. Va locui la noi. Condu-l la mansardă.

Mătuşica Florence îl cercetă cu curiozitate pe tînăr, iar apoi, făcîndu-i semn cu capul, îi spuse:

— Să mergem!

După ce ieşiră, în cabinetul pastorului năvăli Suzana.

— Ascultă, tată – începu ea să vorbească tulburată – mi se pare că în zelul tău de misionar tu uiţi de toate. Oare n-ai fi putut să-l adăposteşti pe vagabondul ăsta la paznicul bisericii? Doar aceşti ţigani murdari aduc cu ei tot soiul de boli. N-ajunge c-am fost bolnavă de tifos? Nu mi-ar mai trebui decît să mă îmbolnăvesc de holeră sau de ciumă.

— Nici un fir de păr nu se clinteşte din capul omului fără voinţa lui Dumnezeu – răspunse cu un aer sfătos mister Kingsley, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea.

— Nici un fir de păr! Eu şi aşa sînt tunsă chilug. Asta poţi s-o spui în predicile tale. Eu nu vreau ca-n casa noastră să locuiască cerşetori.

— Dar este absolut necesar, fiica mea. Ce să fac? Fiecare profesiune îşi are riscurile ei. Ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi fost doctor? Doar trebuie să merg să-i împărtăşesc pe muribunzi.

El, care întotdeauna ceda în faţa fiicei sale, de data asta dădu dovadă de o îndărătnicie neaşteptată. Şi Binoe rămase.

În sinea lui, Ariel chibzuia de mult la un plan. Încă pe cînd se afla la Dandarat, băiatul îşi dăduse seama în chip nedesluşit, ce-i drept, pentru ce anume era pregătit şi de ce fusese transformat în om zburător: pesemne că voiau să-l arate ca pe o minune, în scopul de a întări credinţa, religia. Atunci, de ce să nu folosească el însuşi această capacitate a lui în interesul său personal? Trebuia să găsească un adăpost, să vadă ce se petrece în jur, să cunoască mai bine oamenii, să adune poate ceva bani, pentru ca apoi să înceapă o viaţă de sine stătătoare. Ce avea să fie mai departe, nu prea ştia să spună. Planurile lui se schimbau mereu, dar din ele nu lipseau niciodată Lolita, Şarad şi Nizmat.

Zburînd noaptea deasupra unui tîrguşor, Ariel văzuse această clopotniţă înaltă şi atunci planul primului pas pe care trebuia să-l facă în societatea oamenilor se înfiripă în mintea lui.

Curînd îşi dădu seama de comportarea duşmănoasă a Suzanei. Ea evita să-l întîlnească şi abia-abia îi răspundea la salut. În schimb, mătuşica Florence, pe care Suzana o numea *„misionara în fustă”,* îl proteja pe Binoe.

Seara, pastorul avea lungi discuţii cu Ariel. Cedînd insistenţelor fiicei sale, el nu-l mai invita pe Binoe în cabinet, ci

urca la dînsul în mansardă, unde tînărul trăia ca un pustnic. Era cît se poate de modest în ceea ce priveşte mîncarea, şi zile întregi şedea aplecat deasupra evangheliei.

Zelul şi progresele vădite ale lui Binoe îl bucurau şi-l uluiau pe pastor, căruia nici prin gînd nu-i trecea că elevul său studiase istoria religiei, aproape singurul lucru care se studia la Dandarat.

Curînd, Binoe fu botezat cu solemnitatea cuvenită, primind numele de Benjamin sau, cum îi spunea pastorul şi mătuşa Florence, prescurtat – Ben. Tînărul continuă să locuiască la pastor, pentru a-şi consolida credinţa, şi atît de temeinic şi-o consolida, încît puţin a lipsit să nu-şi bage în groapă dascălul.

XXXIII. „MINUNEA”

Asta se întîmplă într-una din duminici.

Pastorul, într-o biserică aproape pustie, ţinea o predică, vorbind despre credinţă, despre minuni şi despre amestecul lui Dumnezeu în treburile oamenilor.

— Dumnezeu este atotputernic şi dacă el nu vine în ajutorul oamenilor, asta se datoreşte faptului că ei nu se roagă îndeajuns. Pentru că, adevăr grăiesc vouă, stă scris în sfintele scripturi că dacă credinţa voastră fi-va măcar cît un grăunte de nisip şi veţi spune muntelui: *„Mută-te din ăst loc în alt loc”,* muntele se va muta. Şi-atunci nimic nu va fi cu neputinţă.

La aceste cuvinte, Ben-Ariel, care şedea în prima bancă, ieşi pe neaşteptate în mijlocul bisericii, strînse cu putere cartea de rugăciuni, înalţă ochii spre cer şi exclamă:

— Cred, Dumnezeule, că tu vei face după credinţa mea! Ridică-mă deasupra pămîntului!

Şi deodată toţi văzură cum trupul tînărului începe să se clatine şi-apoi să se înalţe. Tălpile lui se desprinseră de pămînt şi el rămase atîrnat în aer. Băiatul cînd cobora mai jos, mulţumindu-i lui Dumnezeu, cînd se ridica din nou în aer.

Pastorul se apucă de pupitru ca să nu cadă. Pălise şi falca de jos îi tremura.

În biserică se lăsase o linişte atît de desăvîrşită, încît puteai auzi cum zburau rîndunele prin dreptul ferestrelor. Oamenii parcă încremeniseră. Apoi se iscă o zarvă de nedescris. Zidurile începură să se cutremure de urletele isterice ale oamenilor înnebuniţi. Toţi cei de faţă săriră de la locurile lor şi, cuprinşi de panică şi ţipînd, se năpustiră spre uşă, strivindu-se fără milă: unii se prosternau în faţa lui Binoe, cădeau în genunchi, întindeau braţele spre el, alţii se loveau cu pumnii în piept şi, alternînd rîsul cu plînsul, exclamau:

— Există Dumnezeu, există Dumnezeu!

Oh, dacă Pearce ar fi văzut toate acestea! Nu degeaba centrul din Londra îşi pusese atîtea nădejdi în omul zburător!

Ariel zîmbea oarecum stingherit, de parcă nici el nu se

dumerise de cele întîmplate.

Pastorul ridică mîna, voind să facă linişte, dar şi el era la fel de zguduit ca şi ceilalţi. Dînd din mînă, el coborî de la pupitru; picioarele nu-l mai ţineau şi, fiind cu totul copleşit de minunea petrecută, începu să respire greu şi se lăsă la pămînt.

Purtînd o amazoană şi o bonetă neagră pe cap, Suzana se întorcea călare acasă, după ce-şi făcuse plimbarea de dimineaţă. În timp ce oamenii se rugau în biserică şi ascultau predica tatălui ei, Suzana umbla călare pe cîmp, în bătaia razelor de soare.

Îndărătnică şi capricioasă, Suzana îi dădea destulă bătaie de cap lui mister Kingsley. Fetei nu-i plăcea de fel gospodăria, ci se pasiona după vînătoare şi călărie, după spectacolele de amatori în cercul englezilor şi arta fotografiatului. Îşi bătea joc de filantropia mătuşichii Florence şi vorbea nişte lucruri îngrozitoare. Aşa, de pildă, îi spunea tatălui ei, care tremura din creştet pînă-n tălpi la auzul unor asemenea cuvinte, că-l preferă pe Charac, un materialist vulgar, ce demonstrase că trupul şi sufletul sînt unul şi acelaşi lucru, tuturor filozofilor din lume. Ea ura India şi visa să se întoarcă la Londra. Pastorul explica toate aceste ciudăţenii ale fiicei sale pretextînd influenţa dăunătoare pe care o avea asupra europenilor clima Indiei, precum şi vîrsta fetei: *„O să se mărite şi o să-i iasă din cap toate prostiile astea”* – se liniştea mister Kingsley.

Liturghia nu se sfîrşise, cînd o mulţime de oameni, ţipînd şi gesticulînd, se năpustiră afară, pe uşa bisericii. Nu cumva o fi luat foc biserica?

Suzana dădu pinteni calului şi-l văzu deodată pe Pareş-John, băieţelul care locuia în casa lor pentru *„consolidarea credinţei întru Cristos”,* ceea ce reclama, vezi bine, efectuarea întregii munci de la bucătărie, în scopul dezvoltării spiritului creştinesc privitor la modestie şi supunere.

— Ei, gipsy! strigă Suzana, de parcă ar fi chemat un cîine, şi îşi struni calul.

Suzana considera că *„maimuţoiul ăsta”* nu este demn să poarte numele de John, ca toţi sahibii, şi-i spunea băiatului *„gipsy”* (ţigan). Ea îi socotea pe toţi hinduşii ţigani, iar cînd taică-său încerca să o contrazică, Suzana îi răspundea: *„Citeşte Studiul popoarelor al lui Ratzel”.*

John se apropie în fugă de Suzana.

— Ce s-a întîmplat acolo? întrebă ea, arătînd cu cravaşa spre biserică.

— Vai, miss! Acolo, miss, s-au petrecut nişte lucruri! Vai, miss...

Plină de nerăbdare, Suzana agită cravaşa deasupra capului băiatului.

— Ben... Binoe, miss, s-a ridicat în aer, miss, şi toţi s-au speriat – spuse pe nerăsuflate băiatul.

— Ia nu mai vorbi prostii!

— Credeţi-mă, miss! Uite-aşa – şi John începu să ţopăie. Da să vezi ce bine a ieşit! Parcă stătea pe o bancă nevăzută! Şi băiatul începu să ţopăie din nou, ferindu-se pe cît putea de cravaşa Suzanei.

Sprijinit de umărul paznicului bisericii şi clătinîndu-se pe picioare, pastorul ieşi din biserică.

— Tată, ce s-a întîmplat? întrebă Suzana, speriată de-a binelea.

Îşi iubea tatăl, deşi în fundul sufletului îi era ciudă pe firea blîndă a acestuia.

Pastorul porni tăcut spre casă, iar ea îl însoţi călare, lovindu-şi uşurel calul cu cravaşa.

— Da vorbeşte odată!

— Mai tîrziu, copila mea – răspunse cu glas slab pastorul. Trebuie... să-mi vin puţin în fire.

— Cel mai bun mijloc ca să ştii ce se petrece în biserică este să te duci în biserică – bombăni supărat paznicul, privind spre coada tunsă a calului.

Suzana spintecă aerul cu cravaşa şi strigă:

— Gipsy, diavole!

Şi sări de pe cal.

John, care semăna într-adevăr cu un pui de cioară, ieşi fuga din bucătărie, cu o cîrpă în mînă.

— Du calul la grajd – porunci fata, netezindu-şi cutele amazoanei. Ei, bine c-ai venit, mătuşă Florence! În sfîrşit o să aflu ce s-a întîmplat. Plîngi, mătuşico? Ce-i cu dumneata?

— Plîng de bucurie, Suzi. Dumnezeu m-a învrednicit să văd o minune.

— O mi-nu-ne? lungi Suzana cuvintele. Săritura aia a lui Binoe e o minune?

Mătuşica se încruntă şi chiar păli puţin.

— Hai, sfîrşeşte odată! Dumnezeu o să te pedepsească! Tu n-ai văzut, n-ai văzut! Ben e un sfînt, un mare sfînt! El n-a sărit, ci s-a ridicat în aer. Toţi au văzut asta. Dumnezeu a făcut o minune datorită credinţei puternice a băiatului.

— Întotdeauna m-am aşteptat la aşa ceva din partea lui! spuse oftînd Suzana.. *„Mătuşica Florence devine o fanatică şi asta n-o să ducă la nimic bun”,* gîndi pentru a nu ştiu cîta oară fata.

— Nu-l huli pe Dumnezeu! exclamă nemulţumită fata bătrînă şi îndată adăugă pe un ton potolit; *„Nu judeca, ca să nu fii judecat”.* Fie ca Domnul să te ierte pe tine şi pe mine, păcătoasa, în nemărginita lui milă! şi bătrîna porni spre casă.

Suzana, îngîndurată, rămase locului pe aleea grădinii. O mare de oameni se îndrepta spre casa lor.

— Preasfinte! Saniasi! Binecuvîntează-ne! Lasă-ţi mîna pe creştetul fiului tău! Îngăduie s-ating tălpile tale! se auzeau glasuri din mulţime.

La o distanţă destul de bună de gardul grădinii, oamenii se opriră – nu aveau curajul să se apropie mai mult. Din mijlocul lor ieşi Ben-Ariel. Oamenii îl petrecură închinîndu-i-se pînă la pămînt şi apoi o porniră îndărăt, continuînd să discute cu aprindere.

Lăsîndu-şi capul în piept, Ariel intră în grădină, şi se îndreptă spre verandă.

— Ascultă, Binoe, sau Ben, cum te cheamă... – îl opri Suzana pe tînăr.

Ariel se opri.

— Ia spune, ce-ai făcut acolo, în biserică?

— Babu... mister Kingsley, a spus că dacă omul crede cu tărie, atunci nimic nu-i este cu neputinţă. Asta-i puterea Dumnezeului creştin. M-am rugat lui Dumnezeu cu multă credinţă, ca să m-ajute să mă ridic deasupra podelei, şi Dumnezeu m-a ajutat. Asta-i tot.

— Chiar Dumnezeu în persoană te-a ridicat? De braţ sau de chică?

Ariel tăcea. Tăcu şi Suzana, zîmbind, şi apoi deodată, umflîndu-şi nările, strigă:

— Fleacuri! Nu cred nimic! Ia fă şi-n faţa mea scamatoria asta, dacă vrei ca să nu-ţi spun că eşti un mincinos!

Ariel oftă din adîncul pieptului, privi spre portiţă, apoi la

răzorul cu garoafe, şi păşi uşor peste capetele florilor, fără măcar s-atingă vreuna din ele. Astfel, peste creştetul garoafelor, el traversă răzorul şi se opri pe cărare, aruncîndu-i Suzanei o privire plină de modestie.

— Interesante scamatorii – rosti fata, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea. Să nu-ţi închipui cumva că m-ai convins că ai darul de a săvîrşi minuni.

— Eu n-am făcut nimic altceva decît ce mi-aţi cerut – răspunse supus Ariel.

— Bine... Straşnic! Ei, şi-acum, ai de gînd să te foloseşti de scamatoriile astea?

— Dumnezeu o să-mi arate calea.

Suzana bătu din picior.

— Nu pot să sufăr prefăcătoriile! exclamă ea, apoi continuă, îngîndurată: Să admitem totuşi că izbuteşti să faci lucrul ăsta, şi nu sub stare de hipnoză. Ei, dar mai departe? Oare ai să faci toate scamatoriile astea numai pentru a băga în sperieţi babele şi moşii din biserică, sau să-i uimeşti pe tineri, zburînd printre flori ca un fluture? Sau, cine ştie, poate ai de gînd să aduni bani colindînd prin iarmaroace? Un bărbat trebuie să aibă o ocupaţie serioasă, potrivită pentru el. Eu, în locul tău, m-aş angaja la pompieri. Da, la pompieri! Aş salva oamenii din clădirile care au luat foc, m-aş ridica în zbor la etajele cele mai înalte, acolo unde nu ajunge scara pompierilor. Sau aş lucra la *„Salvamar”,* dar în nici un caz nu m-aş arăta ca un făcător de minuni şi n-aş trăi în locurile astea pustii din mila altora.

— Poate că aşa am să şi fac – răspunse Ariel, plecîndu-se adînc, şi porni spre casă.

„Abil escroc!” îşi zise Suzana în sinea ei, privind îngîndurată florile.

XXXIV. MINŢILE SÎNT ÎNFIERBÎNTATE

Venind acasă, pastorul măsură multă vreme cabinetul în lung şi-n lat, împiedicîndu-se de picioarele *„scaunelor de campanie”* şi a măsuţelor din bambus. Ca mulţi englezi care locuiau în India, el nu-şi făcuse un mobilier trainic, socotind că şederea lui aici va, fi de scurtă durată, şi-n felul acesta trecură anii.

Kingsley era nespus de tulburat. Îşi strîngea mîinile cu atîta putere, încît îi trosneau degetele, apoi se lua de cap.

Oare ce se petrecuse? O minune? Una din acele minuni despre care el vorbeşte atît de frumos în predicile lui? *„Există Dumnezeu!”* îşi aminti el că strigase cineva în biserică. Dar asta este cu neputinţă! Mintea lui practică de englez al secolului XX refuza să dea crezare minunilor.

Şi dacă el nu crede în posibilitatea unei minuni, atunci înseamnă că nu crede nici în Dumnezeu? Gîndul acesta care-i venise pe neaşteptate îl ului.

El ştia că e nevoie de religie. Şi era unul dintre funcţionarii care munceau cu mult zel. Oamenii simpli au nevoie de religie, de Dumnezeu, de credinţa în minuni, altfel e greu să te poţi înţelege cu ei! Şi în obligaţiile sale intra tocmai această susţinere a credinţei. Şi cînd colo, poftim! A apărut băiatul ăsta, Ben ăsta, care a întors lucrurile cu susul în jos şi care îl pune pe el, ditai pastorul, într-o situaţie cît se poate de dificilă faţă de el însuşi. Bineînţeles că Ben nu-l va putea determina să creadă într-o minune a lui Dumnezeu. Şi totuşi ce semnificaţie are acest fenomen supranatural, cum să-l tălmăcească? Ce atitudine să adopte în viitor?

Ar fi foarte bine să-l folosească pe Ben, dar e un joc riscant, în care se poate compromite şi pe el, şi întregul corp de misionari, şi pe englezi. Şi totuşi ar fi straşnic să-l folosească... Cîţi necredincioşi ar converti şi cît de strălucitor ar suna darea lui de seamă!

În timp ce pastorul măsura a suta oară cabinetul său de lucru de la un capăt la celălalt, mătuşica Florence cea

evlavioasă stătea cu mîinile împreunate ca pentru o rugăciune în odaia lui Ariel şi, privindu-l în extaz, spunea:

— Aşadar, tu poţi mişca şi munţii din loc? Te rog, dragul meu Ben, fă şi minunea asta! Uite, vezi muntele ăia? Şi ea arătă cu capul spre fereastră. Mută-l mai încolo! Din cauza lui în camera mea nu bate niciodată soarele.

— Asta ar putea să pricinuiască moartea oamenilor şi animalelor care trăiesc pe acest munte şi în împrejurimile lui – răspunse Ariel.

Mătuşica Florence căzu pe gînduri. Setea de a vedea o minune îi tulburase minţile.

— Atunci fă-l să se mişte cît de cît din locul lui! Şi-apoi tu poţi să mă-ntinereşti, nu-i aşa? Sau să mă duci în Anglia Uite, fă aşa ca la un singur cuvînt al tău, floarea asta ofilită să înflorească... Sau cel puţin, scapă-mă de pietrele de la ficat.

— Nu se poate să-l ispitim pe Dumnezeu degeaba – răspunse Ariel, pe care-l plictisiseră insistenţele mătuşichii Florence.

— Cum pe degeaba? Pietrele de la ficat îmi dau nişte dureri îngrozitoare, dar mi-e frică de operaţie, fiindcă...

— Înseamnă că Dumnezeu te-a pedepsit, dîndu-ţi pietrele astea la ficat.

Florence tăcu, amintindu-şi unul cîte unul păcatele pentru care Dumnezeu ar fi putut s-o pedepsească cu pietre la ficat...

Făcătorii ăştia de minuni sînt toţi nişte oameni cu care nu te poţi înţelege... Ce-ar fi să-i ofere un dar? Te pomeneşti că se supără şi spune că e simonie, adică negoţ de minuni. Eh, dacă ea ar avea atîta credinţă cît acel *„grăunte de nisip”...*

— Ascultă, Ben, nu te supăra, dar poate că nu ţi-ar fi greu să-mi transmiţi puţin din credinţa ta, măcar atît cît un fir de praf?

— Asta depinde de dumneata, crede şi vei fi răsplătită după credinţă.

Mătuşica Florence închise ochii, strînse pumnii şi roşi din pricina efortului.

— Cred că mă voi ridica în aer! Cred, Doamne, cred!... şi ea se săltă pe vîrful picioarelor. Mi se pare că m-am şi înălţat! Dumnezeule, să fie cu putinţă? Cît e de ciudat! Da, se pare că mă salt! Cred, cred, cred, cred! şi ea strînse din ochi cu putere.

Pierzîndu-şi răbdarea, Ariel o înşfăcă deodată pe mătuşica

Florence, o aşeză cît ai clipi pe un dulap şi ieşi fuga din cameră. Pe scară se întîlni nas în nas cu pastorul, pe care era cît pe-aci să-l dărîme.

— Vino cu mine, Ben!

Pastorul îl duse pe Ariel în cabinetul său, îl pofti să stea într-un fotoliu şi începu să se plimbe îndelung prin cameră. În cele din urmă îi spuse:

— Ascultă, Ben, cum faci tu asta?

— Credinţa m-ajută – răspunse cu modestie băiatul.

Pastorul era cît pe-aci să-şi iasă din fire, dar se stăpîni.

— Arată-mi picioarele – îi porunci el.

Kingsley se aplecă şi, icnind, îi cercetă picioarele lui Ariel. Erau cum nu se poate mai obişnuite. Iar pe tălpi n-avea nici un fel de arcuri sau aparate.

— Nu cumva fachirii te-au învăţat levitaţia? întrebă el, deşi susţinea întotdeauna că levitaţia nu-i altceva decît născocirea unor turişti ca să-şi treacă vremea. Acum însă era mai degrabă înclinat să creadă în minunile fachirilor, căci, la urma urmei, toate acestea puteau fi doar nişte scamatorii abile, decît într-o minune a Dumnezeului creştin.

— Eu nu ştiu ce-i aia levitaţie – spuse cu simplitate Ariel.

— Ei bine, dacă tu mă minţi în clipa asta, atunci îl minţi şi pe Dumnezeu şi el te va pedepsi îmbolnăvindu-te de lepră. Iar dacă nu minţi, vrei să-i slujeşti lui?

— Toată viaţa mea aparţine lui Dumnezeu, făcătorul de minuni – răspunse Ariel.

— Bine, Ben, poţi pleca!

Şi după ce Ariel ieşi, pastorul zise:

— Zarurile sînt aruncate. Fie ce-o fi! Totuşi e cea mai bună ieşire din situaţia asta. Am să-l folosesc pe Ben, indiferent care i-o fi originea, şi în felul acesta am să creştinez o sumedenie de păgîni, am să pot face o dare de seamă strălucită şi am să mă întorc în Anglia, cu faima unui misionar celebru, iar după aceea, cel ce-mi va lua locul n-are decît să se descurce cum o şti.

De pe acum, pastorul începu să viseze la recompensele ce le va primi: fie un rectorat în capitală sau chiar o episcopie.

În birou intră Suzana, fluturînd în mînă nişte ziare.

— Tată, întotdeauna ţi-am spus că Ben al tău e un aventurier. Uite, în ziar e scris despre omul zburător. El este, nu-ncape nici un fel de îndoială.

— Dar totuşi omul acesta zboară cu adevărat?

— Şi aviatorii zboară, şi bondarii zboară, dar nu se dau drept făcători de minuni.

— Ascultă, Suzana, dacă vrei să te-ntorci cît mai curînd la Londra, nu arăta nimănui ziarul, nu vorbi cu nimeni despre Ben şi vezi-ţi de treabă. Te rog... N-o să dureze decît cîteva zile şi după aceea, îţi dau cuvîntul meu, vom pleca în Anglia pentru totdeauna.

Ariel n-o mai găsi pe mătuşică pe dulap. Chemînd în ajutor toată rezerva de credinţă pe care o avea, ea încercă să coboare lin de pe dulap, dar căzu, se lovi la genunchi, se dojeni pentru faptul că credinţa ei nu este puternică şi plecă în camera sa întunecoasă.

Vestea despre minunea săvîrşită în biserică se răspîndi peste tot în împrejurimi. Se părea că Ariel scosese din minţi toţi oamenii.

Mătuşica ţopăia tot timpul, strîngea din ochi şi, aţintindu-i cu furie asupra cratiţelor sau asupra foarfecelor, vorbea cu glas răguşit:

— Ridică-te! Ridică-te! Cred...

Lîngă bucătărie ţopăia John, străduindu-se, zadarnic de altfel, să se înalţe în văzduh şi strigînd:

— Cred! Hop!... Prea puţină credinţă! Mai multă! Cred! Hop! încă o dată! Şi mai multă credinţă! Cred! Hop!

În sat, oamenii săreau de pe acoperiş, se căzneau să umble pe apă, strigau ca nişte fanatici *„cred!”,* se loveau, se împotmoleau în mlaştini...

Dar, vai! fie că nimeni n-avea destulă credinţă, nici măcar cît un *„grăunte de nisip”,* fie că tăria credinţei nu era decît o minciună, lucru despre care începură să vorbească cu glas tare cei care pătimiseră cel mai mult.

Dar, neavînd timp de pierdut, pastorul lipi pe uşa bisericii un anunţ, care vestea slujba solemnă ce urma să se oficieze cu ocazia săvîrşirii minunii.

XXXV. O DISCUŢIE DE AFACERI

Pastorul Kingsley jubila. Succesul minunii întrecuse toate aşteptările. În fiecare zi oficia serviciul divin şi bisericuţa devenise neîncăpătoare pentru toţi enoriaşii. Pastorul ţinea predici foarte elocvente despre puterea credinţei, despre puterea Dumnezeului creştin, care dintr-o dată avu o preponderenţă vădită faţă de toţi *„zeii păgîni”.*

Acum boteza în fiece zi zeci şi sute de oameni. Darea lui de seamă devenea din ce în ce mai strălucită.

E drept că enoriaşii nu prea ascultau predica cu foarte multă luare-aminte şi de fiecare dată după serviciul divin aşteptau nerăbdători apariţia făcătorului de minuni. Şi Ariel, după fiece predică, apărea în faţa spectatorilor uluiţi.

Cei de curînd convertiţi îl întrebau pe pastor cum vor putea dobîndi mai repede credinţa făcătoare de minuni şi de ce nimeni, în afară de Ben, nu le poate săvîrşi.

Pastorul le explica şi el cum putea mai bine, îi îndemna să fie răbdători şi le dădea sfaturi; ba alcătui chiar un fel de îndreptar pentru întărirea credinţei.

Oamenii bombăneau în grabă nişte rugăciuni învăţate pe de rost, al căror sens nici măcar nu-l pricepeau, şi visau la minunile pe care le vor săvîrşi atunci cînd vor dobîndi, în sfîrşit, credinţa. Trebuie spus de altfel că cei mai mulţi nici nu se gîndeau să mişte munţii din loc sau să oprească soarele din drum, ci visau să aibă o casă nouă, un sari nou, un bivol, un catîr, un pumn de orez în fiecare zi, să tămăduiască bolile, nimeni însă nu se gîndea la împărăţia cerurilor.

La aceste şedinţe de minuni, care au trebuit să fie ţinute în afara zidurilor bisericii, deoarece înăuntru nu încăpeau toţi cei ce voiau să asiste, au început să apară şi europeni. La început, sahibii din localitate, apoi şi unii veniţi din alte părţi.

Pastorul remarcă prezenţa a doi dintre ei, cu accent american, şi îl surprinse deosebitul interes pe care aceştia îl manifestau faţă de Ben. *„Probabil că sînt nişte ziarişti şi pot să-mi strice toată afacerea”* - se gîndi cu teamă pastorul

Kingsley. Şi temerile lui n-au fost în zadar.

Odată, cei doi presupuşi ziarişti s-au apropiat de Ariel şi, fără să dea vreo atenţie zgomotului şi strigătelor mulţimii care îl înconjura pe băiat, unul dintre ei i se adresă în englezeşte:

— Mister, o să fiţi amabil să ne acordaţi cîteva minute pentru o discuţie de afaceri?

Spre uimirea pastorului, Ben răspunse în cea mai curată limbă engleză:

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră, domnilor – şi ieşind din mulţime, se îndreptă spre un automobil american ce aştepta în drum.

Pastorul văzu cum toţi trei luară loc în automobil, dar nu plecară, ci începură să discute. Cînd sfîrşiră de vorbit, Ariel îşi luă rămas bun şi coborî din maşină.

— Cu cine ai stat de vorbă? întrebă pastorul cînd Ariel se întoarse acasă.

— Cu doi domni care au venit dintr-o altă localitate.

— Asta am văzut eu, dar despre ce-ai discutat?

— Domnii s-au interesat de mine – răspunse Ariel – şi în curînd voi fi nevoit să mă despart de dumneavoastră, mister Kingsley. Daţi-mi voie să vă mulţumesc pentru adăpostul şi pentru grija care aţi avut-o faţă de mine.

Pastorul rămase dus pe gînduri. Principalul era făcut. Curînd va pleca şi el, aşadar, n-ar fi rău ca să i-o ia înainte.

— Ce să-i faci, Ben, eşti un om liber şi poţi să dispui de tine cum vrei. Cînd doreşti să pleci?

— Mîine. Dacă socotiţi că trebuie să mai rămîn, atunci mai pot săvîrşi o dată minunea.

— Foarte bine, băiatule – zise pastorul cu blîndeţe, şi se grăbi să-i anunţe fiicei sale vestea atît de plăcută pentru ea: Suzana, Ben pleacă.

— Tu, tată, spui întotdeauna lucruri care mă indispun.

Tatăl îşi privi nedumerit fiica şi se gîndi: *„Pentru un bărbat, femeia rămîne veşnic o enigmă, chiar dacă este propria lui fiică.”*

XXXVI. ZBORUL

Pentru a-şi încheia în modul cel mai demn activitatea sa de misionar în India, pastorul Kingsley hotărî ca, ajutat de Ben, să dea o ultimă *„reprezentaţie de gală”:* înălţarea sfîntului la cer, asemenea drept-credinciosului Enoch, care a fost luat de viu în ceruri.

Faptul ar fi urmat să aibă un extraordinar efect religios şi totodată era şi cel mai bun prilej pentru plecarea lui Ben. Darea de seamă bombastică a pastorului, conţinînd foarte multe pagini, informa despre numărul uriaş de băştinaşi convertiţi la creştinism. Episcopul va fi mulţumit şi va răsplăti după merit munca de apostol a lui Kingsley. Pastorul gusta de pe acum succesul pe care avea să-l aibă şi îşi freca mulţumit mîinile. Ben consimţise cu plăcere şi totul trebuia să se petreacă în condiţii cît mai optime. Sfîntul îşi va lua zborul la cer, iar pastorul îşi va face valiza şi în aceeaşi zi va pleca spre Anglia.

În ziua solemnă, sortită pentru înălţarea sfîntului, mulţi ţărani şi orăşeni se aflau dis-de-dimineaţă în piaţa mare din faţa bisericii, ca să poată vedea mai bine minunea. Chiar şi păstorii îşi mînaseră turmele spre crîng, ca să poată lua parte la acest spectacol neobişnuit. Pentru sahibii din localitate fură puse cîteva rînduri de scaune.

Pe la zece dimineaţa, în biserică se afla puzderie de lume. Mulţi veniseră de departe, călare pe bivoli, cai sau catîri. Oamenii stăteau în picioare în căruţe, iar copiii, căţăraţi în copaci, ca nişte ciorchini. Mătuşica Florence îi cususe lui Ben o îmbrăcăminte lungă, la fel cu aceea în care pictorii îl înfăţişează pe Cristos, iar Suzana – cine s-ar fi aşteptat la una ca asta! – Îi împletise o cunună din garoafe roşii. Astfel înveşmîntat, Ariel apăru în faţa mulţimii. Priveliştea era cît se poate de spectaculoasă.

Strigăte de salut, gesturile largi ale pastorului care se urcase pe o estradă construită special, şi în rîndurile mulţimii se lăsă o linişte plină de adîncă evlavie. Din biserică, ale cărei uşi şi ferestre erau deschise, răzbăteau sunetele solemne ale orgii.

Cînd orga amuţi, pastorul îşi începu predica, dar mulţimea dădea semne de mare agitaţie, nemaiavînd răbdare să asculte pînă la sfîrşit. Şi Kingsley fu nevoit să scurteze vorba.

Ariel păşi în mijlocul luncii verzi, zîmbi, îşi ridică braţele şi începu să se înalţe domol. O adiere uşoară de vînt flutura poalele veşmîntului său lung şi şuviţele părului ondulat. Era o privelişte încîntătoare.

Cîteva clipe, mulţimea rămase ca vrăjită, mută, urmărindu-l pe Ariel, apoi începu să se agite, să facă zgomot. Oamenii cădeau în genunchi, strigau, cuprinşi de extaz, întinzîndu-şi mîinile spre cer: *„Dumnezeule, de ce ne părăseşti?”* Se vede că îl considerau chiar Dumnezeu. Mamele îşi ridicau copiii şi strigau: *„Doamne, binecuvîntează-i!”*

Ajungînd în dreptul clopotniţei, Ariel se opri, ridică mîna, invitînd mulţimea să facă linişte, şi cînd zgomotul se potoli, rosti cu glas tare şi răspicat:

— Alo, alo, circul Chatfield, cel mai bun circ din America şi din toată lumea! Alo! Alo! Zilele acestea îşi începe reprezentaţiile în oraşul nostru! Grăbiţi-vă să luaţi bilete! Acolo veţi vedea minuni şi mai şi ca asta!

Şi, zvîrlind mulţimii cununa de flori ce căzu la picioarele mătuşichii Florence, care-şi pierduse cumpătul, Ariel se ridică în aer, zbură deasupra clopotniţei şi dispăru în crîng.

Curînd, dintr-acolo se auzi claxonul strident al unui automobil. Un catîr speriat zbieră prelung: *„Iho! Iho! Iho!...”* Şi zbierătul acesta fu imitat şi de alţi catîri.

Rîdeau parcă de păcăleala trasă pastorului.

XXXVII. UN LOCUITOR AL CERULUI SEMNEAZĂ UN ANGAJAMENT

Ariel n-a mai văzut ce s-a întîmplat după aceea, dar urmările nu erau greu de ghicit: era completa prăbuşire a activităţii de misionar a pastorului Kingsley, fapt care putea atrage după sine mutarea în cine ştie ce sat îndepărtat într-una din provinciile Angliei.

James Chatfield, fiul directorului trustului american de circuri, şi Edwin Grieg, directorul administrativ al circurilor ambulante, veniseră în India, cu zeci de circuri ambulante. Chatfield şi Grieg organizau reprezentaţiile, studiind paralel *„piaţa locală”.* Dar preocuparea lor de căpetenie era recrutarea în India a diferiţilor artişti pentru reprezentaţiile din America. Publicului trebuie să-i dai mereu numere noi, iar călăreţii, acrobaţii, echilibriştii şi scamatorii europeni se deosebeau prea puţin de cei din America. Ceva adus din Orient ar fi putut avea succes. De aceea în fiecare oraş şi chiar sat prin care treceau, Chatfield şi Grieg căutau să cunoască tîrgurile, iarmaroacele, sărbătorile populare, asistînd la diferite reprezentaţii populare, acrobaţii de iarmaroc, îmblînzirea şerpilor, cîntece, muzică, scamatorii, reprezentaţii date de fachiri şi alegîndu-i pe cei mai buni dintre aceştia pentru circul lor.

Hinduşii însă nu prea acceptau cu inima uşoară să-şi părăsească ţara şi să pornească departe, în călătorii. Dar mister Grieg le arăta în palmă dolari americani, le oferea avansuri şi le făgăduia cîştiguri grase: în felul acesta, el izbutise să recruteze o însemnată trupă exotică.

Împreună cu Chatfield, proiectase să dea un spectacol senzaţional, *„Tainele Indiei”,* cu decoruri excepţionale, cu maimuţe, papagali, bivoli, elefanţi, crocodili şi fachiri.

Într-o bună zi, lui Chatfield îi căzu în mînă o foaie locală a unui ziar englezesc, unde se găsea un articol intitulat: *„Dar la urma urmei cine este el?”*

Articolul vorbea despre enigmaticul om zburător, care din cînd în cînd se ivea ba ici, ba colo, pentru ca apoi să dispară fără

urmă.

Chatfield citi articolul şi, rîzînd, i-l întinse tovarăşului său:

— Iată, mister Grieg, minunile Indiei! Ce de prostii mai scriu şi ziarele acestea locale! După cît se pare, publicul indian este mai credul şi mai naiv decît cel american. Sînt convins că nici unul dintre ziariştii noştri n-ar fi îndrăznit să scrie asemenea baliverne gazetăreşti.

Grieg citi cu atenţie articolul şi zise:

— Bine ar fi să putem avea în trupa noastră acest om zburător.

— Cum să nu! rîse James Chatfield.

— Eu îţi vorbesc foarte serios – răspunse Grieg. Am avut prilejul să discut cu cîţiva dintre hinduşii angajaţi de noi despre omul zburător. Ei mă asigură că nu e vorba de nici o născocire.

— Fără doar şi poate însă că nici unul dintre ei nu l-a văzut.

— Paznicul şerpilor... cum naiba îl cheamă?... nu pot să-i ţin minte numele... Încerca să mă convingă că l-a văzut pe omul zburător cu propriii săi ochi, la un iarmaroc, în clipa cînd acesta a răpit un băiat din mulţime, după care ispravă şi-a luat zborul nu se ştie încotro.

Chatfield dădu din cap neîncrezător.

N-a trecut mult însă şi a fost nevoit să creadă în existenţa omului zburător: în calea lor întîlneau tot mai mulţi oameni care mărturiseau că l-au văzut cu ochii lor, ba chiar le indicau şi localitatea unde se afla în acel moment. Mînat de un interes arzător, Chatfield ordonă să se schimbe itinerarul stabilit, nădăjduind că doar-doar l-o găsi pe omul zburător.

În felul acesta, Chatfield şi Grieg l-au întîlnit pe Ariel lîngă biserică şi la început au discutat puţin cu el în automobil, iar după aceea au avut o convorbire de mai lungă durată.

Pe yancheii aceştia practici nu-i interesa de loc persoana lui Ariel şi motivele care l-au determinat să zboare, precum nici trecutul lui.

Dacă Ariel ar fi spus: *„Sînt un spirit, sînt un înger”,* James Chatfield nu s-ar fi mirat nici o clipă măcar şi ar fi răspuns, fără să stea cîtuşi de puţin pe gînduri: *„All right! Vă propun un. angajament. Care sînt condiţiile dumneavoastră?”*

La fel de laconic, Chatfield îi spuse lui Ariel:

— Mister... mister?

— Ben – răspunse Ariel.

— All right, mister Ben, ne interesează faptul că ştiţi să zburaţi. Veniţi să lucraţi la noi. Veţi zbura în America şi veţi primi pentru asta o sumă destul de mare.

Ariel ştia că America este departe de India şi că, dincolo de ocean, va fi în siguranţă. Trebuia să accepte propunerea, căzînd de acord prin bună înţelegere, şi după aceea să se reîntoarcă aici, să-şi ia prietenii. Însăşi soarta îi venea în ajutor. Şi, fără să, stea mult pe gînduri, acceptă.

Mister Chatfield fu mirat de un asemenea răspuns: nu cumva aveau de-a face cu un înger? Să accepţi fără să te tocmeşti, fără să te interesezi măcar cîţi bani vei primi? Oare omul acesta original nu înţelege că el este *„sans paire”,* cum spun francezii, că nu-şi are egal şi deci poate să le ceară orice sumă? Iar dacă nu e înger şi nu-i nici idiot, atunci e un criminal care vrea să fugă cît mai grabnic peste ocean, unde, probabil, nu poate să ajungă singur în zbor. Nu degeaba îi povestise Grieg despre furtul unui băiat... Dar ce importanţă au toate astea? Principalul este că putea să cîştige foarte mulţi bani.

Bătrînul şi vicleanul Grieg îl *„mirosise”* îndată pe Ariel, dîndu-şi seama că are de-a face cu un tînăr care nu cunoaşte nici viaţa, nici propria sa valoare.

— Despre condiţii mai vorbim noi – spuse Grieg, amestecîndu-se în discuţie, de teamă ca nu cumva fiul directorului să-i dea el însuşi lui Ariel ideea că este un om fără pereche. Cu privire la bani, ne putem oricînd înţelege.

— Aş fi vrut numai...

Chatfield şi Grieg ciulіră urechile.

— Ce-aţi fi vrut?

— Înainte de a pleca peste ocean, aş fi vrut să merg în două locuri... Să-mi văd prietenii şi... încă o persoană... De altfel, poate că voi avea nevoie şi de ajutorul dumneavoastră...

— Desigur, se înţelege de la sine, vă stăm la dispoziţie, mister Ben. Vom face tot ce ne stă în putere!

— Ei, ce spui de asta, mister Grieg? întrebă Chatfield cînd rămaseră singuri.

— Spun că am găsit o comoară, mister Chatfield. India este într-adevăr o ţară a minunilor.

— Va trebui să ne îngrijim de reclamă – observă James.

Reclama era calul lui de bătaie.

— Pastorul ăsta nu şi-a găsit adevărata-i chemare. Ar fi

trebuit să fie un regizor de circ. Ar fi putut să născocească un număr extraordinar. Dar de ce să nu ne folosim de această înălţare pentru reclama noastră? Trebuie să ne înţelegem cu Ben. Pînă la o înălţime de 50 de metri, să joace în folosul pastorului, iar mai sus, pentru interesele noastre. Căci noi l-am şi cumpărat! Şi de acolo, de sus, va face reclamă circului nostru.

Grieg nu fu de acord, găsind ideea prea puţin practică şi chiar lipsită de tact. Îndărătnicul James stărui totuşi şi Grieg fu nevoit să cedeze.

Bătrînul Grieg avea însă dreptate: această reclamă făcută din cer le-a pricinuit multe griji şi neplăceri. Au fost puşi în situaţia să aibă de-a face cu reprezentanţii bisericii şi ai administraţiei engleze.

În schimb, într-o altă chestiune, Grieg nu cedă în ruptul capului. Chatfield începuse să viseze la felul în care îl vor prezenta în America pe omul zburător şi voi chiar să trimită o telegramă ca să anunţe concetăţenilor săi - sosirea omului zburător: *„O minune cum nu mai e alta pe lume!”*

Grieg, care încărunţise în circ şi cunoştea foarte bine psihologia, publicului, se opuse cu înverşunare. Bineînţeles că publicul se va duce să caşte gura la omul zburător, aşa cum se dusese să vadă primele zboruri cu aeroplanul, şi asta putea aduce un cîştig frumos. Dar oamenii se obişnuiesc repede cu toate. Cine ar mai da acuma bani ca să vadă un aeroplan zburînd? Acelaşi lucru se va întîmpla şi cu omul zburător. Cine îl va vedea o dată sau de două ori, a treia oară nu se va mai duce.

— Da, dar o s-apucăm să cîştigăm milioane! se înfierbîntă James.

— Şi de ce, mă rog, să nu cîştigăm zeci de milioane? replică Grieg.

— Cum vrei să faci asta? Cum vrei să-l foloseşti pe Ben?

— În primul rînd trebuie să uiţi că Ben ştie să zboare. Nu trebuie sa anunţăm lucrul acesta în America şi nici pe drum să nu vorbim nimănui. Şi nu uita că publicul se plictiseşte de orice, în afară de un singur lucru: de lupte şi de concursuri, datorită succesiunii neîntrerupte de situaţii neaşteptate şi a faptului că nu poţi prevedea niciodată sfîrşitul. În faţa celor mai rare animale din lume, publicul rămîne doar o clipă-două, iar la luptele de cocoşi, care sînt o adevărată prostie, e gata să stea ceasuri întregi. Pasiunile se aţîţă, oamenii se agită, se fac

pariuri.

— Mi se pare că încep să înţeleg. Şi mi se pare că ai dreptate – spuse Chatfield, după ce se gîndi puţin.

— Sută la sută – răspunse convins Grieg.

Găsind în persoana lui Ben o comoară nepreţuită, Chatfield şi Grieg se hotărîră să-şi predea conducerea afacerilor din India unuia dintre vechii directori ai circurilor lor şi, împreună cu Ben, să plece imediat în America.

Cînd părăsiră orăşelul pierdut între munţi, lăsînd pastorului plăcerea de a se descurca singur din situaţia creată, James îl întrebă pe Ariel unde vrea să meargă.

Ariel le povesti americanilor toate peripeţiile sale, fără s-ascundă nimic.

Chatfield era plin de admiraţie şi deseori îl întrerupea pe băiat cu rîsetele lui.

Grieg se gîndea: *„Ben-Ariel e de bună seamă victima unor potlogării. Cine ştie, poate că e într-adevăr fiul unor oameni bogaţi şi de neam. Trebuie să ţinem seama de lucrul acesta. Lolita nu-i altceva decît o simplă dragoste de tinereţe. Şi-atunci, de ce să nu trecem pe la această «fetiţă-văduvă»? La urma urmelor, o putem lua cu noi şi pe Lolita, şi pe Nizmat, şi pe Şarad, şi să-i punem şi pe ei la treabă. Ariel însă vrea să se ducă şi la Dandarat, să stea de vorbă cu Pearce. Ar fi mai bine să evităm lucrul acesta. Se pare că Pearce este un concurent primejdios.”* Bineînţeles că ei – Grieg şi Chatfield – îl vor apăra pe Ariel şi nu vor îngădui ca Pearce sa pună mîna pe dînsul. Totuşi riscul rămîne risc. Ariel, care acceptase cu atîta plăcere să plece în America, spre a fi cît mai departe de Pearce, acum caută singur să se întîlnească cu el. De ce? Ariel spune: pentru ca să afle taina obîrşiei sale, pe care Pearce, fără doar şi poate, trebuie s-o cunoască. Fie şi aşa! Dar aflîndu-şi obîrşia, nu cumva Ariel va prefera să se întoarcă la părinţi, în loc să plece cu ei în America?

Grieg îşi împărtăşi temerile lui Chatfield. De data asta Chatfield şi Grieg căzură repede la învoială: trebuie să ia toate măsurile ca Ariel să nu se ducă la Dandarat şi să nu se întîlnească cu Pearce. Iar dacă Ariel totuşi îl va vedea şi va afla care-i este obîrşia, în cazul acesta să-l pună pe Ariel să-şi dea consimţămîntul că va lucra la circ timp de un an. Numai cu această condiţie ei îi garantează lui Ben ajutorul lor în cazul

întîlnirii cu Pearce. Şi Ariel acceptă această condiţie.

XXXVIII. „TOTUL TRECE CA UN VIS”

În amurg, în văpaia apusului, apărură cupolele de marmură aurite ale palatelor lui Radjcumara. Văzîndu-le, Ariel îşi simţi inima bătînd cu putere, căci soarta Siamei îl interesa foarte mult. Trecînd pe lîngă castel, el privi balcoanele şi i se păru că într-unul din ele o zăreşte pe Siama. Dar ar fi putut prea bine să fie şi o altă femeie care semăna cu ea. Nu i-ar fi fost de loc greu să-şi ia zborul şi să străbată într-o clipă distanţa de la automobil la balcon, dar îşi dăduse cuvîntul lui Chatfield că nu va zbura, şi ţinu să şi-l respecte.

Iată şi lacul, iată şi crîngul în spatele căruia se află căsuţa lui Nizmat. Tulburarea lui Ariel creştea din ce în ce. Dorea mai mult. ca oricînd să zboare, să plece în goană la prietenii săi.

Ca să nu le stingherească întîlnirea, Grieg porunci şoferului să oprească lîngă acel mango, din care cîndva Ariel rupsese fructe pentru Şarad.

Coborî din maşină şi îi văzu pe Şarad şi pe Lolita. Nefiind în stare să se mai stăpînească porni în goană, abia atingînd pămîntul cu picioarele. Uitîndu-se în urma lui, Grieg îi spuse lui Chatfield:

— Priveşte-l cum zboară! Vom face din ei un alergător de faimă mondială.

Lolita şi Şarad care şedeau pe treptele cerdacului, văzînd un sahib apropiindu-se de ei, se sculară în picioare. Însă nu-l recunoscură pe Ariel. Cînd, deodată, Şarad strigă:

— Dada! Şi se năpusti în întîmpinarea prietenului său, dar se opri deodată stingherit: Ariel purta un minunat costum de croială europeană şi o pălărie albă de panama. Părul îl purta tuns scurt.

— Ce-i cu tine? exclamă rîzînd Ariel, îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-l pe băiat, care se agăţase de mîna lui.

Iar Lolita, care îl recunoscuse şi ea pe Ariel, se ploconea într-una pînă la pămînt. În faţa lui Ariel se ridica din nou acest zid de temeneli! Ariel voi s-o îmbrăţişeze, să-i spună că o iubeşte, că vrea s-o ia de nevastă. Dar ploconelile fetei îi

încătuşau gîndurile şi-i paralizau mişcările.

— Bună ziua, Lolita, vezi că mi-am ţinut făgăduiala – spuse el, intimidat, apropiindu-se de fată. Am venit, dar unde-i Nizmat?

— E tare bolnav – răspunse Lolita, privind cu adoraţie în ochii lui Ariel.

Ariel intră repede în căsuţă. În amurgul care se lăsa îl văzu pe Nizmat culcat pe o rogojină. Ariel îl salută pe bătrîn, în ochii căruia văzu strălucind; bucuria.

— Stăpîne, tu eşti? Lolita avea dreptate. Nu se putea ca tu să mori. Şi ai venit din nou la mine. Îţi mulţumesc! spunea el, vorbind anevoie. Uite, sînt pe moarte.

— N-ai să mori, Nizmat – îi spuse Ariel, ţinînd în palma sa mîna uscată a bătrînului.

— Tot ce se naşte este sortit morţii – răspunse liniştit bătrînul. Florile uscate nu trebuie să supere privirea nimănui şi de aceea sînt arse.

Ariel încercă să-l liniştească pe bătrîn. Nu, Nizmat se va însănătoşi curînd. Ariel va trimite un doctor şi cînd Nizmat se va înzdrăveni, va pleca în America, împreună cu Lolita şi cu Şarad. Ariel o iubeşte pa Lolita şi vrea s-o ia de nevastă.

Nizmat se gîndea, stînd cu ochii închişi, şi-şi mişca încet mîinile în faţa ochilor, ca şi cum ar fi vrut s-alunge ceva. Apoi începu să vorbească. Îi mulţumi lui Ariel pentru cinstea deosebită pe care i-o făcea. Soarta Lolitei îl îngrijorează foarte mult. Ea i-a mărturisit că nu vrea să se mărite cu nimeni. Doar bătrîna şi oarba Tara a spus că îşi va blestema fiul dacă el se va însura cu Lolita. Şi Lolita renunţase la Ishvar, iar Ishvar, cuprins de desperare, plecase la oraş şi nu se mai întorsese de atunci. Cînd Nizmat va muri, oare ce se va întîmpla cu Lolita? Căci ei, semizeii şi sahibii, nu sînt logodnici pentru o cerşetoare.

— Însuşi Krishna ar fi fost fericit să aibă o asemenea nevastă! rosti cu căldură Ariel.

Nizmat zîmbi cu greu, deschise ochii şi, privindu-l pe tînăr, îl întrebă:

— Dar oare într-o căsnicie atît de nepotrivită nevasta fi-va ea fericită?

Ariel se fîstîci, iar apoi începu să-i demonstreze cu ardoare lui Nizmat posibilitatea unei astfel de legături.

Totuşi îşi dădea seama că acum n-o putea lua pe Lolita cu

el, căci nu se putea să-l lase singur pe Nizmat sau numai cu Şarad.

— Ei, lasă, mai vorbim noi despre asta – zise necăjit Ariel şi ieşi pe cerdac. Lolita – se adresă băiatul fetei, luînd-o de mînă – am să trimit un doctor şi bunicul se va însănătoşi... Numai să nu chemi vreun vraci, căci o să-l omoare pe Nizmat, aşa cum l-a omorît pe fecioru-său. Trebuie să plec, dar am să mă mai întorc, Lolita, şi am să vă iau cu mine. Cînd bunicul se va face bine, vreau să-mi fii nevastă.

Nu-şi lua ochii de la faţa palidă a Lolitei. Era minunat de frumoasă, dar exprima atîta suferinţă şi atîta teamă, încît Ariel simţi inima strîngîndu-i-se de durere. Cum ar fi vrut s-o facă fericită pe fata asta!

— De ce taci, Lolita?

— Nu ştiu ce să răspund, stăpîne!

— Dar tu... tu mă iubeşti?

Fata stătea cu privirile plecate. Mîna pe care Ariel o ţinea într-ale sale tremura.

— Ea tot timpul te-a aşteptat şi numai de tine a vorbit! strigă Şarad. Şi-o să plecăm! Toţi împreună!

— Staţi niţel, că mă-ntorc îndată! spuse Ariel şi porni cu paşi mari spre automobil. Iertaţi-mă, domnilor, dar mi se pare că mi-aţi făgăduit că-mi daţi nişte bani? întrebă el, stingherit. Prietenul meu, bătrînul Nizmat, e foarte bolnav şi are nevoie de un doctor, de medicamente...

Grieg îi dădu cu plăcere băiatului cîteva bancnote şi îi aminti că trebuie să se grăbească. Pe Grieg îl interesau prea puţin banii, principalul era să plece cît mai repede cu Ariel. Şi dacă pentru o familie de indieni săraci banii aceştia reprezentau o sumă importantă, pentru directorii unui trust american de circuri era cu totul lipsită de însemnătate.

Cu un profund simţămînt de recunoştinţă, Ariel luă banii.

„Ce prost am fost – se gîndea el, întorcîndu-se. Trebuia să fi luat banii mai înainte şi să fi cumpărat nişte daruri. Lui Nizmat o lulea şi nişte tutun bun, pentru Lolita un şal şi brăţări, iar lui Şarad o cămaşă de bumbac în dungi. Cît de mult s-ar fi bucurat ei! Dar am să le trimit...”

— Uite, Nizmat, ia banii ăştia – spuse el, înapoindu-se la bătrîn – şi cheamă neapărat un doctor. Şi caută să mănînci cît mai bine. Eu am să vă trimit bani. Fă-te mai repede sănătos.

Rămîi cu bine, Nizmat!

— Mulţumesc. Adio! răspunse bătrînul.

— Rămîi cu bine, Lolita mea! Ai grijă de bunic şi de Şarad. Eu am să vă trimit bani, am să vă scriu şi curînd am să mă întorc să vă iau.

Cuprinsă parcă de delir, Lolita spuse privind undeva, în depărtare:

— Am să te-aştept, dar visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!

Ariel o privi uimit, apoi zîmbi şi exclamă:

— Asta nu va trece ca un vis, draga mea! Aşteaptă-mă!

— Ia-mă cu tine, dada! se rugă Şarad, alintîndu-se.

— Aş fi nespus de fericit dacă ai merge cu mine, Şarad, dar Lolitei o să-i fie greu să rămînă singură, cu bunicul bolnav.

— Da, ai dreptate – răspunse oftînd Şarad. Trebuie să aşteptăm ca bunicul să se facă bine şi-atunci o să venim cu toţii la tine.

— Am să vin negreşit după voi!

Cu inima grea, Ariel se întoarse la automobil. Maşina claxonă şi o luă din loc. Tot drumul, Ariel fu muncit de gînduri grele. De ce-i lăsase? De ce pleca în depărtata şi necunoscuta Americă? Ce-l aşteaptă acolo? N-ar fi mai bine să rămînă cu Lolita, Şarad şi Nizmat? Dar atunci ar fi devenit din nou omul zburător, lipsit de apărare, o jucărie în mîinile sorţii, o pradă pentru oamenii răi. S-ar fi pierdut pe sine şi pe Lolita. Nu, el procedează bine! La început, trebuie să-şi apere libertatea, să se ţină bine pe picioare, să afle tot despre el şi după aceea se va întîlni din nou cu prietenii săi, ca să nu se mai despartă niciodată de ei.

Iar în urechile lui mai răsunau cuvintele misterioase ale Lolitei: *„Visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!”*

XXXIX. O DISCUŢIE APRINSA

Pearce şi întreaga societate teozofică începură să se împace cu gîndul pierderii lui Ariel. Omul zburător mai făcuse o dată să se vorbească despre el cu prilejul *„minunii pastorului Kingsley”,* care pînă la urmă se dovedise a fi, aşa cum relatau ziarele, reclama unui circ american. După aceea, Ariel dispăruse, prins probabil de reprezentanţii circurilor americane. Şi Pearce îşi dădea seama de dificultatea de a-l smulge pe Ariel din ghearele lor. Asta ar fi putut-o face Boden. Şi Pearce îi scrise lui Boden şi lui Haselon la Londra, informîndu-i cu privire la mersul evenimentelor.

„Dacă vom mai auzi – scria Pearce – *despre omul zburător, atunci veştile vor sosi mai degrabă din Statele Unite ale Americii, încotro trebuie să se îndrepte de altfel şi cercetările dumneavoastră.”*

Cu paşi felini de pisică, Pearce traversa curtea şcolii Dandarat, îndreptîndu-se spre cabinetul său. Pe cer nu se vedea nici un nor, soarele se ridicase chiar atunci deasupra orizontului şi aerul începuse să se încingă. Ultimele adieri ale vîntului răcoros de dimineaţă se stingeau încet-încet. Ca întotdeauna în curte şi în interiorul clădirii stăruia o linişte desăvîrşită. Numai pietrişul scîrţîia sub paşii lui uşori.

Dar urechea sensibilă a lui Pearce surprinse pasul cuiva venind dinspre poartă. Se întoarse repede şi-l văzu pe Ariel, care se îndrepta spre el. Băiatul mai crescuse şi purta un minunat costum alb.

Pearce rămase uluit de această întîlnire neaşteptată. La început se bucură, dar apoi deveni foarte atent. Prea era hotărît şi sigur pasul tînărului care se apropia de el. Iar în spatele băiatului, la cîţiva paşi în urmă, veneau doi gentlemeni.

La primul său strigăt, ar fi putut să-i vină în ajutor educatorii, profesorii, slugile… Şi Pearce, întipărindu-şi pe faţă o expresie de plăcută surpriză, ca şi cum abia atunci l-ar fi recunoscut pe Ariel, se grăbi spre băiat, întinzîndu-i mîna cu toată sinceritatea.

— Mă bucur că te văd, Ariel! Ai făcut bine că te-ai întors! Cu dreapta strînse zdravăn încheietura mîinii stîngi a lui Ariel. Încercă să-i strîngă la fel de prietenos şi mîna dreaptă, dar băiatul prevăzuse gestul şi apucă bine cu dreapta sa încheietura mîinii stîngi a lui Pearce. Astfel încleştaţi, stăteau şi se priveau în ochi unul pe celălalt, căutînd să-şi ghicească reciproc intenţiile.

„La dracu! Care dintre noi l-a prins pe celălalt?” se gîndi îngrijorat Pearce.

Cei doi gentlemeni care veneau în spatele lui Ariel se opriseră şi urmăreau cu interes această scenă.

— Poate doreşti să mergem în cabinetul meu? Acolo vom discuta nestînjeniţi. Ţi-o fi foame, Ariel? Nu eşti obosit de drum? întrebă Pearce, abia izbutind să se stăpînească.

— Mister Pearce – spuse cu fermitate Ariel, fără să-i răspundă la întrebări – am venit ca să aflu de la dumneata chiar acum şi chiar aici amănunte în legătură cu obîrşia mea. Trebuie să-mi răspunzi numaidecît!

Fără să-şi dea seama, Pearce i se adresă lui Ariel cu *„dumneavoastră”* şi îi răspunse:

— Aţi fost adus la Dandarat acum cincisprezece ani, de către un om pe care nu-l cunosc. El nu mi-a spus nici numele, nici originea dumneavoastră... La Dandarat sînt mulţi copii de felul acesta.

Ariel strînse şi mai tare mîna lui Pearce şi deodată acesta simţi că tînărul îl ridică în aer. De groază, Pearce simţi că-i îngheaţă mîinile. Dădu să strige, dar înţelese că prin asta nu face decît să-şi înrăutăţească situaţia. Ariel are acum ajutoare care, la urma urmei, pot fi nişte bandiţi cumpăraţi, îl va lua sus, în văzduh, şi acolo se va răfui cu el. De aceea Pearce nu făcu altceva decît să strîngă cît putu mai tare mîna stingă a lui Ariel, ca nu cumva să cadă - capul lui se găsea în dreptul pieptului tînărului.

Săltîndu-l pe Pearce deasupra pămîntului, Ariel rămase nemişcat în aer şi-i spuse:

— Acum ne putem continua conversaţia, căci aici nu ne stinghereşte nimeni. Aşadar, ascultă-mă, mister Pearce!

Vocea lui Ariel suna aspru, dar se simţea în ea tulburarea, căci Pearce era prea greu.

Uşor de zis *„ascultă-mă!”* lui Pearce îi clănţăneau dinţii din

gură şi el privea cu aceeaşi groază în jos, spre cărarea presărată cu prundiş, ce şerpuia prin curte.

— Dacă n-o să-mi spui tot adevărul cu privire la mine, am să dau drumul mîinii dumitale drepte şi am să încep să te răsucesc pînă cînd ai să te desprinzi şi ai să cazi, zdrobindu-te de pămînt. Sau poate vrei să te lupţi cu mine aici, în aer?

— Spun... Spun tot adevărul – rosti cu glas răguşit Pearce, care, de emoţie, îşi pierduse vocea.

Ariel se lăsă deodată în jos, împreună cu Pearce, spre stupoarea lui Chatfield şi Grieg.

— Mister Grieg... vă rog... să notaţi declaraţiile acestui om.

Grieg scoase un carnet şi un stilou şi Pearce, cu o voce răguşită de parc-ar fi fost răcit, începu să povestească tot ceea ce ştia despre Ariel. Indică totodată şi adresa lui Boden şi a Janei Galton.

Ariel lăsă mîna lui Pearce şi zise cu răceală:

— Puteţi pleca, dar băgaţi de seamă, dacă aţi făcut declaraţii false...

— Absolut adevărate! exclamă Pearce încovoindu-se. Picioarele îi tremurau şi cu greu străbătu curtea îndreptîndu-se spre cabinetul său.

— Ei, noi ne-am ţinut făgăduiala. Nădăjduim că şi dumneata ţi-o vei ţine la fel – spuse James, privindu-l întrebător pe Ariel.

— Şi eu îmi voi respecta făgăduiala, plecînd cu dumneavoastră în America – răspunse Ariel. Sora mea poate să vină la mine, eu am să-i scriu.

Şi toţi trei se îndreptară spre automobil.

XL. BINOE NEÎNVINSUL

Chatfield-senior se arătă nespus de mulţumit de descoperirea făcută în India, iar planul lui Grieg fu în întregime aprobat de directorul trustului circurilor.

Nici un om din America nu trebuia să ştie că Binoe-Ben-Ariel-Aureliu Galton este un om zburător. E adevărat că vestea despre el ajunsese şi în America, dar toată lumea făcuse haz, considerînd-o drept o ştire senzaţională, căci nimeni nu-l văzuse şi nu-l cunoştea pe Ariel.

Chatfield îi explică lui Ariel rolul pe care urma să-l joace: el nu va spune şi nu va arăta nimănui că ştie să zboare, însă, folosindu-se cu abilitate de acest dar neobişnuit, va trebui să bată toate recordurile mondiale la alergări, înot, sărituri peste obstacole, şi să participe la concursurile acrobatice.

Instruirea lui Ariel se făcea sub stricta supraveghere a lui Grieg şi Chatfield şi dură destul de multă vreme. Se înţelege că pentru Ariel nu era nici un fel de greutate să sară peste orice obstacol, indiferent de înălţime, să zboare sub cupola circului de pe un trapez pe altul, străbătînd toată arena.

Greutatea consta numai în faptul, aşa cum spunea Grieg, cel cu atîta experienţă, *„să nu depăşească limitele posibilităţilor fizice ale omului”.* Trebuia să lucreze în aşa fel, ca publicul să vadă ceva uluitor, dar nu imposibil. Trebuia să acţioneze cu multă băgare de seamă. De pildă, la săriturile în înălţime, Ariel trebuia să-şi calculeze atît de bine săriturile, încît să întreacă doar cu cîţiva centimetri recordurile mondiale.

Antrenorii lui Ariel, angajaţi de Chatfield şi Grieg, se numărau printre cei mai buni alergători. Antrenamentul se făcea într-un loc pustiu. Lui Ariel i se arătau diferite metode de alergare, diferite sisteme şi, în prezenţa antrenorilor, băiatul trebuia să se prefacă obosit, să respire sacadat ca şi cum i-ar fi greu să alerge.

Pentru a menţine treaz interesul publicului, la unele probe de alergări sau concursuri de înot, el trebuia să simuleze că răsuflă anevoie, să-şi lase rivalii să i-o ia înainte, iar apoi, în

ultimul minut, să ajungă primul la start, într-un cuvînt, trebuia să procedeze ca un concurent cu experienţă, care nu-şi dă în vileag dintr-o dată toată superioritatea sa, deosebit de strălucită.

Numerele de circ se pregăteau într-o arenă special amenajată în acest scop. Chatfield-junior se interesa mai ales de numerele cu cai: săriturile ce urmau să fie efectuate în galopul calului, salturile-mortale. Bineînţeles, Ariel săvîrşea adevărate minuni, iar bătrînul Grieg şi tînărul Chatfield trebuiau tot timpul să-l mai tempereze.

— Ei, asta-i prea de tot! Să nu faci dintr-o dată cîte patru *salto-mortale!* spunea el, supărat.

În timp ce se făceau pregătirile, Chatfield-junior nu precupeţise banii trustului – îi va primi înapoi însutit! – Şi începuse o campanie de reclamă care întrecea prin proporţiile sale chiar şi reclamele obişnuite pentru America.

Încă înainte de a-l fi văzut pe Binoe – *„o minune a lumii, descoperită în junglele Indiei misterioase”* – oamenii aflaseră multe despre el şi-l cunoşteau din fotografiile publicate în ziare, reviste, afişe, şi americanii cunoşteau chipul lui Ariel mai bine decît pe cel al preşedintelui.

Suporterii lui erau cuprinşi de delir şi căutau pe toate căile să-l vadă. Jucătorii cei mai pasionaţi încheiau de pe acum pariuri, iar ziariştii publicau în presă kilometri întregi de ştiri senzaţionale, referitoare la apropiatele reprezentaţii ale *„neînvinsului”..*

„Binoe-neînvinsul” era titlul pe care-l primise Ariel încă înainte de a apărea în public. Şi îl merită pe deplin de îndată ce începu seria neobişnuitelor sale triumfuri.

Ariel învingea un campion mondial după altul şi lucrul cel mai uluitor era că el stabilea noi recorduri mondiale în cele mai diferite ramuri ale sportului. Era pur şi simplu purtat pe braţe şi atunci căuta ca trupul său să aibă o greutate normală.

Însă acest joc fără risc ascundea şi anumite primejdii. Jucătorii cei mai pasionaţi, pierzînd, bombăneau şi curînd începură chiar să vorbească despre faptul că la mijloc ar fi o escrocherie pusă la cale cu multă abilitate. Drept care începură să mizeze mai puţin pe el, astfel că diferite pariuri îşi pierdură din interes.

Chatfield şi Grieg socotiră că a sosit momentul să recurgă

la vechiul şi încercatul truc de circ, care trebuia să facă să sporească şi mai mult interesul faţă de concursuri: Binoe fu nevoit să *„sufere cîteva înfrîngeri”,* după care, bineînţeles, urmară victorii şi mai strălucite.

Şi vremea trecea. Ariel colindase aproape toate oraşele mari ale Americii. Trustul Chatfield cîştigase sume nemaipomenite în istoria circului.

Pe măsură ce succesele se înmulţeau, Chatfield-senior îl cerceta pe Ariel şi se gîndea: *„Uite, acum o să înceapă să vorbească despre mărirea onorariului...”*

Dar Chatfield-senior greşea gîndind că băiatul se molipsise şi el de boala înavuţirii. De îndată ce începuse să cîştige, din America porniră către îndepărtatul colţ al Indiei mandate de bani şi pachete. De data aceasta nu mai uitase nici şalurile, nici brăţările pentru Lolita, nici îmbrăcăminte pentru Şarad, nici luleaua cu tutun pentru Nizmat. Cu toate succesele sale răsunătoare, Ariel nu-şi uita niciodată prietenii. Scrisori de la ei primea doar arareori, dar erau pline de dragoste şi recunoştinţă.

Nizmat se însănătoşise şi-l aşteptau cu toţii, astfel că de multe ori Ariel fusese cît pe ce să lase totul baltă şi să plece în zbor spre căsuţa de lîngă bananier. El îi ajuta şi pe artiştii mai săraci din circ. Gloria şi banii îi dădeau posibilitatea să-şi manifeste pe deplin adevărata bunătate omenească.

XLI. DOUĂ LUMI

Odată, ieşind învingător într-un concurs greu, Ariel, înclinîndu-se în faţa publicului care-l aplauda furtunos, observă cu mirare, într-o lojă ce se afla în apropierea scenei, o tînără care îl privea cu un aer trist, ţinîndu-şi mîinile încrucişate pe balustrada lojei. Chipul tinerei i se păru cunoscut. Da, era aceeaşi fată pe care o văzuse cînd fusese bolnav şi cînd nimerise în mîinile lui Pearce. E sora sa! Oare o fi într-adevăr sora sa Jane? Într-adevăr, el îi telegrafiase la Londra îndată ce sosise în America.

Mulţumind publicului de nenumărate ori, Ariel, cu sufletul tulburat, intră în cabina lui.

Nu cumva se înşelase? Şi, îngîndurat, începu să se dezbrace.

Un slujitor în livrea îi aduse o carte de vizită pe care era scris: *„Lady Jane Galton, Londra.”* Şi adăugat cu creionul, cu un scris hotărît de bărbat: *„Am să te aştept la ieşire, J. G.”*

Amintiri nedesluşite i se perindară prin minte: *„Jane Galton... Da, asta era sora lui!”*

Ariel se schimbă în grabă şi ieşi, dar în puzderia de automobile care înconjurau circul nu se descurcă dintr-o dată. Fu recunoscut de public şi începură ovaţiile. Băiatul privea zăpăcit şi, din obişnuinţă, se înclina în dreapta şi în stînga.

Dar iat-o! Şi el se apropie de Jane, neştiind cum s-o salute.

Jane, cea dintîi, îi întinse mîna, voind parcă să prevină din partea fratelui său vreo manifestare de sentimente frăţeşti. Ariel luă stingherit mîna ei fină, strînsă într-o mănuşă de piele cafenie. Şi băgă de seamă că sora sa stă tot timpul încruntată.

— Îndată va trage maşina la scară – spuse ea.

Din cauza zgomotului din jurul lor, el înţelese mai degrabă decît auzi aceste cuvinte. Amîndoi se grăbiră să se urce în maşină. Şi numai cînd izbutiră să se strecoare din torentul de automobile, Jane se întoarse spre Ariel şi, zîmbind imperceptibil, îl întrebă:

— M-ai recunoscut, Aureliu?

— Da, Jane, bineînţeles. Acolo, în India, am fost aproape de tine... O, dac-aş fi ştiut atunci! Şi îi luă mîna, dar fata şi-o eliberă îndată şi adăugă repede:

— La hotel vom vorbi despre toate.

După ce intrară în camera pe care o ocupa Jane, aceasta luă mîna fratelui ei, privindu-l cu tristeţe. Apoi îl sărută pe frunte.

— Iată, în sfîrşit te-am regăsit, Aureliu! zise ea, încetişor.

— Şi eu te-am regăsit, surioară! răspunse Aureliu, neîndrăznind, la rîndul său, s-o sărute şi el.

Se aşezară.

— Nu ţi-am scris, pentru că am vrut la început, să culeg anumite informaţii... Am fost minţită de atîtea: ori... Însă de faptul că eşti fratele meu nu mă îndoiesc. Uite, vreau să-ţi arăt fotografiile părinţilor noştri.

Deschise o cutie şi-i întinse lui Aureliu o fotografie. Băiatul văzu o femeie tînără, cu ochii trişti, iar alături de ea un domn voinic, zîmbitor şi mulţumit de el, purtînd un surtuc cu mai multe decoraţii pe piept.

Ariel nu se putu stăpîni şi exclamă:

— Oare am să-ajung şi eu la fel ca tata?

— Ar fi foarte prost să n-ajungi ca el – răspunse Jane, pe un ton dojenitor.

— Da, dar ridurile astea...

— Bătrîneţea nu înfrumuseţează pe nimeni. Părintele nostru a fost omul cel mai demn. Aureliu – continuă Jane, cu ton de povaţă – tocmai lucrul acesta îl am în vedere... Tatălui nostru nu i se spunea altfel decît *„persoană de vază”.* În vinele lui curgea sîngele uneia dintre cele mai nobile familii din Anglia şi el era un cetăţean respectat, un creştin bun şi un minunat gospodar. Ţi-a lăsat o avere mare, care din păcate a fost zdruncinată de către tutorii Boden şi Haselon, aşa cum susţine mister Dottaler.

Aureliu începu să-şi dea seama unde vrea să ajungă Jane.

— Ei, şi ce-i cu asta? înseamnă că şi în vinele mele şi ale tale curge un sînge nobil. Mi se pare că n-am făcut nimic ce mi s-ar putea reproşa.

Jane oftă.

— Nu-ţi reproşez nimic, dar e altceva care mă necăjeşte... Ce-ar fi spus părintele nostru, sir Thomas Galton, dacă ar fi aflat că fiul lui este artist de circ?

Ariel se aprinse:

— Bine, Jane, dar tu ştii cum s-au întîmplat toate lucrurile. Şi, la urma urmei, nu găsesc nimic ruşinos în munca mea. E o muncă cinstită şi cîştig destul de mult.

— Bineînţeles că actorii de circ nu pot fi comparaţi cu bandiţii sau cu falsificatorii de bani – zise nemulţumită Jane – însă ceea ce se potriveşte altora, nu se potriveşte unui fiu de lord – şi nelăsîndu-l pe Ariel să răspundă, continuă: Dar zborurile tale? Acum tu nu mai zbori, dar eu ştiu care-i secretul succeselor tale. Am văzut cu ochii mei cum atunci, în India, ai zburat. Un om zburător seamănă cu o insectă sau cu o pasăre. Este o încălcare a tuturor legilor dumnezeieşti şi omeneşti, şi pentru noi, la urma urmei, e pur şi simplu ruşinos, Aureliu! Un lord zburător... e ceva de necrezut! *Shocking!* E dezgustător! Nici nu mai găsesc cuvinte!

„Dar oamenii zboară cu avionul!” dădu Ariel să răspundă, aşa cum îi spusese cîndva Lolitei, însă Lolita îl considera un fel de semizeu, în vreme ce pe Jane o indignează faptul, ca fiind un lucru înjositor.

— Ştiu ce vrei să zici, Aureliu – continuă repede Jane. Bineînţeles, tu nu eşti vinovat că au făcut din tine un monstru zburător, însă greşelile, atît ale tale cît şi ale altora, trebuie îndreptate... Din fericire, în Anglia nu ştie nimeni povestea ta. Toţi cred că tu ai învăţat la Oxford şi lucrurile mai pot fi schimbate. Dar tu trebuie să uiţi, auzi, să uiţi pentru totdeauna că ştii să zbori, dacă această însuşire a ta nu poate fi înlăturată prin vreo operaţie... Eu l-am întrebat pe mister Pearce despre savantul ăla nebun care te-a făcut zburător... Cum îl chema?

— Mister Height.

— Da, da, acest mister Height nu mai există. A avut un accident. Mi se pare că a vrut el însuşi să devină om zburător, dar nu ştiu cum a încurcat lucrurile şi, sărind pînă în tavan, şi-a spart capul. A avut o hemoragie cerebrală şi a murit. O moarte demnă de un zăpăcit ca el! Şi în glasul lui Jane răzbiră accente de ură. Altor savanţi, însă, este riscant să ne-adresăm. S-ar putea întîmpla ca lucrul acesta să-l afle toţi şi e foarte puţin probabil că cineva ar putea să te ajute. De aceea tu n-ai decît o singură soluţie: să uiţi acest... defect al tău şi să nu recurgi niciodată la zbor, chiar dacă în faţa ochilor tăi s-ar îneca un copil... În al doilea rînd – continuă ea, cu respiraţia tăiată – chiar

acum trebuie să denunţi contractul cu circul, să renunţi la viaţa asta de ţigan şi să pleci cu mine în Anglia.

— Dar sînt legat printr-o făgăduială...

— Onoarea familiei este mai presus decît banii. Şi nădăjduiesc, cel puţin, că vom putea procura suma necesară ca să plătim desfacerea acestui contract.

Ariel tăcea. Nu era de acord cu Jane. Nu aşa îşi închipuise el întîlnirea cu sora sa şi nu aşa şi-o închipuise pe Jane.

— Eu cred că ar trebui să-l prevenim pe mister Chatfield şi să accept cîteva reprezentaţii de adio – începu Ariel, cu glas nesigur.

— Pentru nimic în lume! Ar fi o mare greşeală. Deocamdată tu treci drept un hindus necunoscut, însă apariţia mea ar putea da de gîndit oamenilor şi imediat vor începe cercetările. Doar ştii şi tu cît de mult se interesează ziariştii de tine, cum îţi urmăresc fiecare pas şi cum caută să afle şi să publice vreo noutate despre tine şi trecutul tău. Şi dacă ei vor afla adevărul, viaţa noastră, a mea şi a ta, va fi distrusă. Eu n-am să pot îndura ruşinea care va apăsa asupra neamului nostru şi nu-mi va rămîne decît să intru la mănăstire. Plecarea noastră trebuie să se facă pe neaşteptate. Am şi luat bilete pentru vapor. Du-te şi ia-ţi lucrurile şi vino la mine. Iar directorilor tăi le vom comunica hotărîrea ta din drum. Celelalte le va aranja mister Dottaler. Este un om extraordinar.

— Astăzi am o seară liberă, dar mîine am reprezentaţie şi toate biletele sînt vîndute. Ca întotdeauna, la casă există un anunţ care menţionează lucrul acesta – răspunse Ariel, cu o oarecare mîndrie.

— Le vor da banii înapoi şi atîta tot! Ai fi putut foarte bine să te îmbolnăveşti. Şi-apoi, destul s-au îmbogăţit pe spinarea ta!

Ariel nu dorea decît un singur lucru: să pună capăt cît mai repede acestei convorbiri.

— Bine, Jane, am să vin la tine de îndată ce-mi fac bagajele – zise el, nerăbdător.

— Dar nu mai tîrziu de miezul nopţii – răspunse Jane şi, uitîndu-se la ceas, adăugă: Vaporul pleacă mîine la ora opt. Ne-a mai rămas puţin timp. Totuşi am să-ţi povestesc despre părinţii noştri, despre cercul meu de cunoştinţe, care în curînd vor fi şi ale tale, despre Londra...

Era noaptea tîrziu cînd Ariel se întoarse la locuinţa lui. Se

gîndea la ultimatumul pe care i-l dăduse sora sa.

XLII. SUFERINŢA UNEI MAME

În dreptul uşii sale, Ariel văzu o tînără femeie, îmbrăcată foarte elegant. Avea ochii roşii de plîns, iar faţa ei exprima durerea.

— Mister Binoe! spuse femeia, cu glas întretăiat: Vă aştept de cîteva ceasuri. Am fost la reprezentaţia de la matineu a circului, am vrut să vă văd, dar aţi plecat cu o doamnă... Am aflat la biroul circului adresa dumneavoastră şi am venit aici. Şi m-am hotărît să v-aştept... Dumnezeule! Dacă aţi şti prin ce suferinţe am trecut! Orele se scurgeau atît de încet, cînd pentru mine fiecare clipă e scurtă...

— Şi tot timpul acesta aţi stat aici, plîngînd la uşa mea? o întrebă compătimitor Ariel.

Era deseori asaltat de vizitatori: admiratoarele şi admiratorii lui. Însă femeia aceasta nu semăna cu ei; nu încape îndoială că o mare durere personală o adusese aici. Dar cu ce-o putea ajuta el?

Ariel se grăbi să deschidă uşa şi o pofti să intre înăuntru. Fără să-şi scoată mantoul scump de blană şi pălăria, femeia se aruncă deodată în genunchi în faţa lui.

— Dumneata eşti singurul care poţi ajuta o mamă nefericită, care te imploră în genunchi...

— Vă rog să vă ridicaţi, mistress... Pentru numele lui Dumnezeu... Staţi jos şi liniştiţi-vă... Despre ce e vorba?

— Nu mă ridic pînă cînd n-o să-mi daţi cuvîntul că o să mă ajutaţi în durerea mea... Am suferit atît de mult... Şi femeia începu să plîngă amarnic.

— Bineînţeles, dacă-mi stă în putere... Deşi mă grăbesc, căci am puţin timp...

— N-o să vă reţin mult.

Ariel reuşi în sfîrşit să o ridice de jos şi s-o aşeze într-un fotoliu. Femeia îşi scoase o batistă parfumată, toată numai o dantelă, o duse la ochi şi, sughiţînd de plîns, îşi începu povestea:

— Mister Binoe e străin şi poate că nu cunoaşte obiceiurile

îngrozitoare din America şi mai ales acest oraş monstruos, care este New York-ul... Nici un om de treabă nu se poate simţi în siguranţă şi la adăpost de primejdii în el. Oare a auzit mister Binoe despre gangsteri? Sînt nişte bandiţi americani, care nu amintesc prin nimic de apaşii din Paris. Oare a auzit mister Binoe de numele lui Al Capone? Nu? Gangsteri ca Al Capone sînt foarte mulţi. Cei mai mari gangsteri americani sînt oameni foarte bogaţi. Au vilele lor, automobile, iahturi şi cont curent la bancă. Poliţia e cumpărată de ei şi autorităţile poliţieneşti nu fac altceva decît să-i ocrotească. Gangsterii îşi săvîrşesc nepedepsiţi crimele lor, atacă băncile ziua în amiaza mare, răpesc milionari de pe stradă şi, ceea ce este mai îngrozitor decît orice, răpesc copiii acestora. Pentru copii cer sume uriaşe, iar după ce le primesc, omoară copiii. Şi oricît de ciudat ar părea, cu cît un om e mai bogat, cu atît mai puţin poate sconta pe ajutorul poliţiei atunci cînd e vorba de gangsteri...

Vizitatoarea oftă din greu.

— Iertaţi-mă că intru în toate amănuntele – continuă ea peste o clipă – dar este necesar ca să mă puteţi înţelege pe mine şi situaţia fără ieşire în care mă aflu... Îşi duse din nou batista la ochi. Numele meu este Warender. Eu şi soţul meu sîntem unii dintre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite, însă comoara noastră cea mai de preţ este unicul nostru băiat, Sam. N-are decît trei ani... Şi... a fost răpit... Îl aşteaptă o moarte îngrozitoare.

Mistress Warender începu să plîngă cu hohote. Ariel era zguduit de drama şi nenorocirea acestei mame.

— Liniştiţi-vă, mistress. Beţi nişte apă!... Dar cu ce vă pot eu ajuta?

Ea bău cîteva înghiţituri şi dinţii începură să-i clănţăne lovindu-se de pahar.

— Vă mulţumesc. Îndată am să vă explic. Bandiţii ne-au trimis cîteva scrisori, cerînd să le dăm cinci milioane de dolari pentru răscumpărarea copilului. Soţul meu le-ar fi plătit imediat, însă fratele meu l-a convins să mai aştepte. Cînd vor primi banii, bandiţii vor putea să-l omoare îndată pe Sam al meu... pe puiul meu... Ea se cutremură toată. Mark, fratele meu, vrea să cîştige timp, în speranţa de a găsi vreun mijloc pentru salvarea copilului. Nu încape îndoială că poliţia este cumpărată de bandiţi. *„Facem tot ce ne stă în putinţă, dar, din păcate, nu*

sîntem pe urmele criminalilor care l-au răpit pe fiul dumneavoastră” – spune şeful poliţiei. Şi atunci noi, sau mai bine zis Mark, pentru că atît eu cît şi bărbatul meu ne-am pierdut cu totul capul din pricina nenorocirii, Mark s-a adresat unor detectivi particulari, umplîndu-i de bani, şi aceştia au aflat cîte ceva. Ba au aflat chiar multe lucruri. Au aflat, de pildă, unde se află fiul meu. Poliţia l-a căutat sau s-a prefăcut că-l caută în toate magherniţele oraşului, în împrejurimi şi chiar în munţi. Iar el, sărăcuţul, se află chiar în centrul oraşului, la etajul 93 al unuia dintre cei mai înalţi zgîrie-nori. Cine ar fi putut crede lucrul acesta? Şi acum trec la ceea ce e mai important.

Mistress Warender făcu o pauză, îl privi pe Ariel şi întrebă pe neaşteptate:

— Mister Binoe, ştiţi să zburaţi?

— Eu? Să zbor? Ce idee ciudată! De ce îmi puneţi această întrebare?

— Pentru că de asta depinde totul. Bineînţeles, este ciudat şi neverosimil. Poate credeţi că am înnebunit, dar nu e ideea mea. Unul dintre detectivii despre care v-am vorbit, un om extrem de inteligent şi cu un extraordinar spirit de observaţie, mi-a spus că a ajuns la convingerea că dumneavoastră ştiţi să zburaţi şi că în asta constă secretul tuturor succeselor pe care le-aţi avut în sport.

Ariel se pierduse cu firea şi nu ştia ce să-i răspundă, dar vizitatoarea, făcîndu-se că nu observă încurcătura lui, continuă:

— El, mister Toots, este un detectiv care a urmărit multă vreme toate reprezentaţiile dumneavoastră, a făcut nu ştiu ce calcule, a cules tot materialul tipărit în ziare despre *„omul zburător din India”,* doar sînteţi din India! şi mi-a spus: *„Singurul om care-l poate salva pe fiul dumneavoastră este mister Binoe, bineînţeles, numai dacă va accepta. Rugaţi-l!”* Şi iată că m-am hotărît să vin singură şi să vă implor.

Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut din nou să se lase în genunchi, dar Ariel o opri.

— Vă rog să staţi liniştită – îi spuse el, cu un ton aproape poruncitor – şi lăsaţi-mă să mă gîndesc dacă pot să vă ajut sau nu.

Aşadar, în America existau oameni care ştiau că el este un om zburător. Deci în curînd taina lui va fi cunoscută tuturor. Şi atunci se va dezlănţui un scandal monstruos. Cît de mare va fi

indignarea acelora care pierduseră, mizînd pe înfrîngerea lui. Şi o dată cu descoperirea tainei lui, se va descoperi şi taina originii lui! Şi atunci va izbucni un nou scandal pentru Jane! Cu ce se deosebesc prejudecăţile europenilor de cele asiatice? Jane nu era de loc aşa cum visase el, dar totuşi era sora lui. Trebuia să plece de aici şi cît se poate mai repede, se hotărî Ariel.

Dar cum să îndeplinească rugămintea mistress-ei Warender?

Ea, ca mamă, socoteşte, bineînţeles, că omul zburător poate să-i scape copilul din mîinile bandiţilor, intrînd în zbor pe fereastră, sus la etajul 93 al unui zgîrie-nori. Zborul lui va fi observat de mulţi oameni din oraş. Fără doar şi poate că Jane se va indigna numai la gîndul că el a putut să zboare, deşi acest lucru este necesar pentru salvarea unui copil.

Da, dar ea nu vedea chipul îndurerat al acestei mame! Mama micului Sam! Oare poţi să rămîi nepăsător în faţa durerii unei mame?

Şi-apoi, e prea puţin probabil c-o să-l recunoască cineva, cu atît mai mult cu cît este noapte. El poate să zboare la mare înălţime şi, la urma urmei, oare nu părăseşte chiar mîine în zori ţara aceasta? Dar va izbuti oare?

— Sînt gata, mistress să vă ajut, dar, din păcate, am la dispoziţia mea foarte puţin timp. Doar două-trei ore. Sînt chemat de urgenţă...

— Nici nu va fi nevoie de mai mult de două ceasuri – răspunse mistress Warender, repede şi tresăltînd de bucurie. Blocul nostru se află aproape alături de acela unde se chinuieşte sărmanul meu copil. Automobilul mă aşteaptă. Sînteţi de acord? Nu mă refuzaţi? întrebă ea, privindu-l rugătoare pe Ariel.

Mistress Warender strînse cu putere mîna lui Ariel Şi amîndoi părăsiră hotelul.

XLIII. DIN NOU ÎNŞELAT

În locuinţa somptuoasă dintr-un bloc cu numeroase etaje, unde mistress Warender îl conduse pe Ariel, acesta găsi pe detectivul Toots, pe Mark şi pe mister Warender, tatăl copilului răpit. Tatăl părea complet distrus, aproape că îşi pierduse minţile. Fără să se scoale din fotoliu, îi întinse lui Ariel mîna, schiţînd un zîmbet dureros şi, făcînd un gest, îl pofti să ia loc. Trăsăturile chipului său erau energice şi avea părul tuns scurt şi încărunţit la tîmple.

— Vă mulţumesc, domnule, că aţi răspuns la durerea noastră. Staţi de vorbă cu ei. Şi el îl arătă pe Toots şi pe Mark. Eu... eu nu sînt în stare...

— Problema este simplă, mister – începu Toots să-i explice. Trebuie numai să acţionaţi repede şi hotărît. Iată planul oraşului şi fotografia casei. Cu cruciuliţe este însemnat etajul, apartamentul şi fereastra. Ferestrele sînt întotdeauna deschise. Iată planul casei...

Şi Toots, cu un aer preocupat, desenă limpede şi precis planul locuinţei.

— Dacă astăzi copilul nu se va afla în mîinile noastre, mîine va fi prea tîrziu. Să mergem. Am să v-arăt de unde vă puteţi lua zborul...

De pe acoperişul plat, pe care Warender îşi avea grădina, Ariel se ridică vijelios în linie dreaptă.

Nu zburase de mult şi se lăsa cu plăcere în mrejele acestui simţămînt, pe care îl mai încercase, de libertate, de uşurinţă, gustînd din plin imensitatea spaţiului aerian. Şi să renunţi la lucrul acesta?... O, dac-ar fi putut s-o ducă pe Lolita undeva, într-o ţară minunată şi liberă, cu flori frumoase şi copaci... De ce n-a dus-o el în junglă? Trebuia să-i fi făcut un cuib într-un copac rămuros şi să stea acolo cu ea şi cu Şarad.

Dar acum n-avea timp să viseze. Jos clocotea şi fremăta uriaşul oraş străin. Iar deasupra capului, în bezna albastră a cerului, pluteau lin stelele. Ariel privi din nou în jos. Văzu, asemenea unui plan uriaş insula Manhattan, împărţită în pătratele sale egale cu dreptunghiurile întunecate ale parcurilor

sale centrale, şi Broadway-ul ce se întindea de-a lungul întregului oraş. Tot ţărmul era crestat de docuri si cheiuri. Iată golful Hudson, negru şi larg, pe întinsul căruia se reflectau luminile nenumăratelor vapoare nave de transport. Long Island... Statuia Libertăţii cu torţa veşnic arzînd în mîna-i întinsă. Străzile scăldate în lumină păreau nişte gratii strălucitoare. Zgîrie-norii se înălţau aidoma unor stînci posomorîte şi întunecate. Ziua de muncă se sfîrşise şi la geamurile lor luminile se stinseseră. Nenumăraţii funcţionari plecaseră acasă. Dar etajele de jos ale zgîrie-norilor şi ale altor clădiri străluceau în văpaia reclamelor, care aruncau pe ziduri reflexe roşiatice. Pe unii zgîrie-nori întunecaţi şerpuiau reclame luminoase. Pe alocuri, la unele ferestre ale etajelor de sus, mai ardea lumina. Luminiţele acestea păreau nişte stele mari, căzute din cer şi care se opriseră în văzduh, fără a mai ajunge pe pămînt.

Iar în depărtare, pînă la orizont, se întindea suprafaţa netedă şi întunecată a oceanului şi se vedeau luminile vapoarelor aidoma unor stele mişcătoare. Ariel simţea răsuflarea proaspătă a oceanului şi trase cu plăcere în piept aerul curat al înălţimilor.

Găsi fără prea multă greutate blocul pe care-l căuta, etajul, apartamentul, fereastra şi porni într-acolo. Era prima fereastră din colţ.

Toots nu-l minţise: fereastra era deschisă şi luminată.

La început, Ariel privi înăuntru. Camera era frumos mobilată, dar pustie.

Atunci intră în zbor în odaie şi se lăsă jos. Văzu două uşi: una în dreapta, alta în stînga. În stînga probabil că era camera copilului. Să intre acolo, să înşface copilul, să-l învelească într-o plăpumioară, ca să nu se trezească, şi să-şi ia zborul... Dacă se va întîlni cu cineva, să nu vorbească nimic, să acţioneze repede, profitînd de învălmăşeala care, fără doar şi poate, că se va isca.

Ariel se îndreptă spre uşa din stînga şi o deschise încetişor. Văzu o cameră de copil. În pătuţ se afla un copilaş, iar deasupra lui se aplecase, plină de duioşie, o femeie tînără. Copilul nu dormea. Se zvîrcolea în pat şi plîngea încetişor.

— Mamă! strigă el deodată şi întinse mînuţele spre ea.

Tînăra femeie luă copilul în braţe şi-l sărută cu duioşia unei mame. Copilaşul îşi puse capul pe pieptul ei şi-i încolăci gîtul cu mînuţele.

— Puiul meu, nu plînge, Sam, nu plînge, băiatule!

Femeia se afla întoarsă cu spatele spre Ariel. Ariel stătea plin de nedumerire şi nehotărît. Nu mai încăpea nici o îndoială că femeia era mama copilului. Dar cine e atunci mistress Warender şi despre ce copil vorbise ea? Doar nu putea să smulgă; copilul din mîinile mamei! Legănîndu-şi băiatul, femeia se întoarse şi-l văzu pe Ariel. Zîmbi plină de încredere şi, pornind în întîmpinarea lui, exclamă:

—În sfîrşit! Te-am aşteptat atît de mult! Ariel nu mai pricepu nimic. Stătea nemişcat în uşă, neştiind ce să spună şi ce să facă.

— Încă de ieri dimineaţă copilul se plînge că-l doare căpşorul – spuse femeia şi-i întinse lui Ariel copilul. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Ariel îşi dădu seama că este luat drept doctor şi, ca să descurce măcar una din iţele încurcate ale acestei afaceri, zise:

— Iertaţi-mă, mistress, dar eu nu sînt doctor. Femeia păli, strînse copilul la piept, se dădu cîţiva paşi înapoi şi întrebă, cuprinsă de spaimă:

— Dar cine eşti dumneata? Cum ai intrat aici? Nu cumva eşti trimis de ei? Nu te-au trimis oamenii aceia îngrozitori care vor să-mi ia comoara? Şi tăcu, privindu-şi copilul plină de nelinişte.

Nu! Hotărît lucru, Ariel nu era bun pentru astfel de afaceri! Şi lucrul cel mai nimerit ar fi fost să se întoarcă, să treacă în fugă în cealaltă cameră si să zboare pe fereastră, lăsînd-o pe nefericita femeie să creadă că ceea ce i se întîmplase nu fusese decît o halucinaţie. Lui Ariel însă îi fulgeră deodată prin minte că fusese atras, printr-o minciună, să participe la o crimă îngrozitoare, şi dori să afle adevărul.

— Iertaţi-mă, mistress, şi nu vă fie frică de mine... Îndată am să vă explic totul. Se vede că la mijloc e vorba de o neînţelegere.

— George! strigă femeia, tremurînd toată.

Tulburarea ei se transmise copilului şi acesta începu să plîngă.

Se auziră nişte paşi repezi şi în cameră intră un bărbat de vîrstă mijlocie. Văzîndu-l pe Ariel, păli ca şi soţia lui şi se aşeză între ea şi Ariel, vrînd parcă s-o apere, apoi întrebă pe un ton aspru, aproape brutal:

— Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici? Pe urmă, privindu-l

atent pe Ariel, exclamă cu o sinceră uimire: Mister Binoe?!

— Dar care este numele dumneavoastră, sir?

— Warender. Cu ce vă pot servi?

— Warender! exclamă tot atît de uimit Ariel.

Un timp oarecare, se priviră unul pe celălalt cu nedumerire. Apoi Ariel, convingîndu-se de-a binelea că fusese minţit, se hotărî să povestească totul părinţilor lui Sam.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneata, mister!

În biroul lui Warender, Ariel îi povesti cum fusese atras în această afacere, dar nu pomeni nimic de faptul că putea să zboare.

— Bandiţii au vrut să se folosească de agilitatea mea excepţională, şi astfel am pătruns la dumneavoastră, urcîndu-mă pe cornişa locuinţei vecine. Sînt cît se poate de bucuros că n-am devenit unealta acestor oameni îngrozitori – termină Ariel.

Warender clătină din cap şi spuse:

— Vă cred, mister Binoe, aţi fost indus în eroare Şi aţi acţionat dintr-un impuls nobil. Iertaţi-mă, dar cu toate că sînteţi un geniu în materie de sport, sînteţi totodată un tînăr lipsit de experienţă şi cunoaşteţi prea puţin ţara noastră. De altfel, o manevră atît de abilă ar fi putut induce în eroare nu numai un tînăr atît de naiv ca dumneavoastră... Ce îngrozitor! Dacă, din întîmplare, soţia mea nu s-ar fi aflat lîngă copil, care e puţin bolnav, catastrofa ar fi fost inevitabilă. Copilul ar fi pierit, iar viaţa noastră ar fi fost distrusă. Dar oamenii aceştia vicleni şi cruzi contau pe faptul că, participînd, deşi în afara voinţei, la o crimă şi compromiţîndu-vă, veţi cădea cu totul în mîinile lor, veţi deveni sclavul, unealta lor, deoarece oricînd ar fi putut să vă aşeze pe scaunul electric, obişnuitul procedeu de executare în ţara noastră, dînd pe seama dumneavoastră crimele lor. Poliţia este cumpărată de ei... Ce îngrozitor! Încă o tentativă de răpire care n-a reuşit! Dar ce va fi mîine?

Şi, la rîndul său, mister Warender îi povesti lui Ariel coşmarul pe care el şi nevasta lui îl trăiau de o lună, arătîndu-i scrisorile anonime prin care i se cereau bani.

— Le-am plătit foarte mult, dar cu cît le plăteam, cu atît îmi cereau mai mult, ameninţîndu-mă că, oricum, ei tot îmi vor răpi copilul. Din vila mea, pentru a fi mai în siguranţă, m-am mutat aici. Mă gîndeam că aici nu trebuie să am grijă decît de uşă, nu

şi de ferestre. Am angajat servitori speciali ca să urmărească oamenii care trec pe aici, dar cine-mi poate garanta că printre slugi nu există complici ai acestor răpitori de copii? Mi se pare că nu ne rămîne altceva decît să părăsim ţara – zise el cu tristeţe.

Ariel se uită la ceas: era aproape de miezul nopţii. Se ridică.

— Vă cred, mister Binoe – mai spuse mister Warender, cînd îşi luară rămas bun. Bandiţii nu se poartă aşa. Puteţi părăsi liniştit locuinţa mea. Trebuie totuşi să vă previn că pe bandiţi nu-i poţi trăda fără ca să fii pedepsit. Iar dumneavoastră i-aţi trădat. Viaţa vă este în mare primejdie. Şi lucrul cel mai bun ar fi să părăsiţi imediat New York-ul şi să plecaţi pentru totdeauna din America.

— Vă mulţumesc pentru sfat, mister Warender! Aşa am să şi fac. Aveţi dreptate.

Şi, la despărţire, mister Warender strînse cu putere mîna omului care era cît pe-aci să-i ducă copilul la o moarte chinuitoare.

Ieşind din biroul lui Warender, Aureliu păşea îngîndurat pe coridorul lung.

Aşadar, iată la ce foloseşte, în această lume îngrozitoare, puterea lui de a zbura! Şi Pearce, şi rajahul, şi pastorul, şi Chatfield, şi bandiţii au vrut să facă din el o unealtă pentru scopurile lor venale. Aici nu va putea niciodată să fie independent, nu va putea niciodată să ducă în tihnă o viaţă de om cinstit.

Darul minunat la care visează oamenii se transformă aici într-un blestem.

Nu, trebuie să fugă mai repede din acest oraş, de oamenii aceştia cruzi, cu sufletul neîmblînzit.

Dar ce va face în viitor?

Situaţia lui e foarte riscantă. Dacă Warender sau soţia lui au şi telefonat la poliţie? Şi în afară de asta, jos, lîngă zgîrie-nori, ar putea să-l aştepte gangsterii sau complicii lor. Şi Ariel se hotărî să zboare printr-una din ferestrele coridorului.

Ariel zbura vijelios peste oraş.

Ţintind porţiunea cea mai întunecată a parcului, el coborî repede într-acolo şi ieşi pe o alee.

În întîmpinarea lui alergau cîţiva oameni, care

observaseră, de bună seamă, căderea unui obiect.

— A căzut cineva? întrebă unul din ei, abia suflînd.

— Nu cineva, ci ceva – răspunse un altul. N-aţi văzut cumva şi dumneavoastră, mister? se adresă el lui Ariel.

— Da, am văzut şi eu... Uite acolo... După grilaj, lîngă rondul cu flori – răspunse băiatul, arătînd într-o parte.

Şi se grăbi să se îndepărteze, oftînd cu uşurare. Totul se sfîrşise cu bine.

XLIV. LA PRIETENI

— De ce-ai întîrziat? Unde ţi-e bagajul? Şi de ce răsufli atît de greu? îl copleşi Jane cu întrebările.

— Eşti gata, Jane? Să mergem mai repede... Am să-ţi povestesc pe drum... Era cît pe-aci să mi se întîmple o mare nenorocire.

În automobil, în drum spre port, îi îndrugă surorii sale o poveste născocită. Era cît pe-aci să cadă în ghearele bandiţilor care voiau să-l răpească în scopul unei răscumpărări. În America este un lucru obişnuit. Abia izbutise să scape, făcînd un salt gigantic... Nu, nu zburase, nu făcuse mai mult decît ceea ce făcea la circ. Ce bine că biletele pentru vapor sînt cumpărate!

— Vezi şi tu acum cîtă dreptate am avut cînd am insistat să plecăm cît mai repede! zise Jane, cu un aer povăţuitor.

— Şi eu m-am gîndit la asta – răspunse sincer Ariel.

Jane îl lovi, cu un aer protector, peste mînă şi-i zise:

— Întotdeauna să m-asculţi.

Ariel oftă uşurat doar în clipa cînd uriaşul transatlantic părăsi portul şi apele se lărgeau mereu-mereu dinaintea lor. Ce fericire că gangsterii nu ştiu să zboare!

Ariel stătea pe bord, privind cum în zarea învăluită în ceaţă se pierd contururile şi se sting luminile oraşului, oraş tot atît de interesant, dar la fel de înfricoşător ca şi îndepărtatul Madrass.

Călătoria dură multe zile şi nopţi. În fiece seară, acele tuturor ceasornicelor de pe vas înaintau automat cu o oră, iar din cînd în cînd, văzduhul era sfîşiat de un sunet puternic de sirenă, care anunţa apropierea unui vapor. Pasagerii se distrau vizionînd filme şi dansînd, dar Jane îl convinse pe Ariel să nu iasă din cabină. Se temea că pe bordul vasului s-ar putea afla oameni care văzuseră *„o minune a lumii – Binoe-neînvinsul”.* Şi el, prefăcîndu-se bolnav, stătea cuminte în cabina sa, plictisindu-se tot timpul şi privind prin hublou suprafaţa monotonă a apei.

N-avea decît o singură bucurie: amintirile care-l legau de prietenii săi îndepărtaţi.

Şi la aceste amintiri n-ar fi renunţat pentru nimic în lume. Tot timpul se gîndea la Lolita, la Şarad şi la Nizmat.

Odată, pe cînd se găseau în împrejurimile Londrei, Ariel nu se mai putu stăpîni şi-i povesti Janei despre Lolita. Jane îl puse să-i descrie amănunţit înfăţişarea fetei şi, îngîndurată, îi spuse:

— Oare n-o fi cerşetoarea aceea care a strigat, atunci cînd te-am găsit în drum şi-am plecat din sat?

— Poate – răspunse tulburat Ariel. Despre asta însă eu nu ştiam nimic. Oare, într-adevăr, Lolita să fi fost atunci atît de aproape?

— Ei, şi ce crezi tu despre Lolita asta?

— Eu... Ea, bineînţeles, este foarte săracă, dar nu e cerşetoare... Aşa trăiesc în India milioane de oameni... E însă frumoasă ca un vis. Eu o iubesc foarte mult şi n-am s-o uit niciodată.

— Nu cumva vrei să te-nsori cu fata asta negricioasă şi murdară? Şi Jane rîse cu un rîs răutăcios şi aspru. Asta ar mai lipsi! Splendid! Sir Aureliu Galton se însoară cu lady Lokita!

— Lolita, nu Lokita! se supără Aureliu.

Dar Jane, considerînd că discuţia lor n-are nici un rost, continuă:

— Trebuie să-ţi comanzi nişte costume ca lumea, Aureliu: un frac, un smoching, o redingotă. În America ai umblat îmbrăcat ca un funcţionar. Barbara, prietena mea, ar rîde dacă te-ar vedea într-un costum ca ăsta.

Şi pe drum, şi acasă, Jane nu-i dădu pace o clipă fratelui său. Era ca o guvernantă severă, care în fiece minut îi făcea observaţie: ba că n-a vorbit ce trebuie, ba că nu s-a întors cum trebuie. Îl silea să zîmbească, să vorbească cu oameni care nu-i făceau nici o plăcere, numai pentru că aşa cerea buna-cuviinţă. Îl învăţase să facă complimente. Ariel îndura cu răbdare toate aceste chinuri, numindu-le în sinea lui dresaj. Pe Jane o indigna mai ales comportarea fratelui său faţă de servitori.

— Vorbeşti cu ei de parcă ţi-ar fi egali! exclamă ea.

— Dar oare nu sînt şi ei oameni ca şi noi? replică Ariel.

Jane îi ţinea plictisitoare lecţii despre egalitatea de clasă şi despre faptul că servitorilor trebuie să li te adresezi pe un ton rece şi corect. În schimb, faţă de oamenii din cercul tău, trebuie să dai dovadă de o amabilitate excepţională.

— Şi dacă mie mi-e scîrbă de omul acela? întrebă Ariel.

— Nu, eşti de-a dreptul imposibil! N-ai nici un pic de educaţie! spunea Jane, cuprinsă de desperare.

Odată, Ariel şi Jane, întovărăşiţi de Dottaler, plecară în afara oraşului, ca să viziteze fabricile de cărămidă, proprietatea familiei Galton. Tot ce văzu acolo produse o impresie deprimantă asupra lui Ariel. Barăcile joase, terenul lutos, şanţurile şi gropile de unde se scotea lutul, apa ce plescăia sub scîndurile pe care mergeau oamenii. Dar Jane nu băgă de seamă nimic din toate acestea.

O femeie bătrînă, din cartierul muncitoresc, trecînd peste un podeţ, căzu şi nu se mai putu scula de jos.

Ariel se grăbi s-o ajute; ridicînd-o, îşi murdări mănuşile din piele de căprioară şi paltonul lucrat la cel mai bun croitor londonez.

Jane, fără să se sfiască de prezenţa lui Dottaler şi chiar în faţa femeii, care-şi pierduse cumpătul, începu să-şi certe fratele. După părerea ei, era o faptă cu totul inutilă. Ariel tăcea posomorit, ştergîndu-şi cu batista mănuşile mînjite de lut.

La o săptămînă după sosirea lor în Anglia, Ariel devenea major. Jane, vădit emoţionată, se pregătea în vederea acestui eveniment solemn, repetîndu-i într-una lui Ariel că în această zi el va fi primit în lumea mare. Invitaţiile fuseseră trimise celor mai aristocratice familii.

În dimineaţa majoratului lui Aureliu, apărură Boden şi Haselon.

Şi atunci, între ei şi Jane, avu loc o scenă furtunoasă. Jane începu să ceară socoteală tutorilor şi ambele părţi se înflăcărară. Bineînţeles, nici ea şi nici tutorii nu strigau şi nici nu dădeau din mîini. Dimpotrivă, discuţia se purta pe un ton scăzut şi cuvintele erau întovărăşite de gesturi stăpînite. Dar fiecare cuvînt conţinea otravă şi fiecare privire era o săgeată. De fapt era o discuţie pur comercială, cu învinuiri şi jigniri reciproce.

Scena aceasta produse asupra lui Ariel o impresie atît de apăsătoare, încît băiatul nu se putu stăpîni şi, posomorit, plecă în camera sa.

Nervii îi erau încordaţi la culme. I se părea că se sufocă. Cu tot anotimpul rece de toamnă, deschise fereastra şi în încăpere năvăli ceaţa şi un miros de zgură arsă. Ariel închise geamul şi începu să se plimbe prin odaie. În sufletul lui, revolta creştea mereu şi încolţea o hotărîre.

Dar felul în care se sfîrşi solemnitatea zilei lui de naştere umplu cupa răbdării.

Cînd începură să se adune invitaţii, lui Ariel i se păru că asistă la un bal mascat, la o îngrozitoare parodie a omenirii. Totul era fals: zîmbetele, cuvintele, părul, dinţii, chiar şi rumeneala din obrajii doamnelor. Chipurile proaspete erau o rară excepţie. Fetele aveau părul roşu, pistrui şi dinţi lungi. Bărbaţii erau fie uscăţivi, fie graşi, de se înăbuşeau în osînză în fracurile lor strîmte. Şi fiecăruia dintre ei Ariel trebuia să-i strîngă mîna, să-i zîmbească bucuros, să-i spună cîteva cuvinte de politeţe. Şi toate acestea, sub privirea pătrunzătoare a Janei, care-i urmărea fiecare pas, fiecare cuvînt.

După masă, lordul Forbes, care şedea alături de Ariel, un om îngîmfat şi plin de importanţă, începu să vorbească pe larg despre India. Nu vorbea de hinduşi decît spunînd *„aceste vite”* sau *„aceste animale grosolane, care se închină vacii”.*

Ariel se stăpîni multă vreme, dar în cele din urmă nu mai putu şi izbucni:

— Majoritatea acestor oameni simpli, cinstiţi şi muncitori merită mult mai mult respect decît mulţi dintre cei prezenţi, care, la drept vorbind, trăiesc pe socoteala acestor oameni.

Izbucni un scandal nemaipomenit. Apoi toţi tăcură dintr-o dată. Lordul Forbes începu să tremure de furie şi căuta să-şi stingă ţigara aprinsă în tabacheră în loc de scrumieră. Jane păli, apoi, făcînd apel la toată stăpînirea de sine de care putea da dovadă, se strădui să liniştească spiritele.

Dar cu cîtă furie se năpusti asupra lui Ariel cînd oaspeţii plecară! Uitînd şi de buna-cuviinţă, ea striga cît o lua gura că nu mai vrea să ştie nimic despre un asemenea frate, că în vinele lui nu curge sînge de aristocrat, ci sînge de plebeu, că va fi nevoită să-l interneze într-un institut unde să fie educat şi făcut om, sau, în caz contrar, drumurile lor trebuie să se despartă pentru totdeauna. Ariel va renunţa la tot şi va fi zvîrlii în stradă, unde, vezi bine, va găsi societatea către care se simte atras.

Spre mirarea ei, iar mai apoi spre spaima ei, Ariel nu scoase un singur cuvînt, păstrînd tot timpul un calm mohorît.

Lucrul acesta i se păru suspect Janei. Se prefăcu că regretă şi chiar îşi ceru scuze pentru izbucnirea ei.

— Tu, bineînţeles, nu eşti vinovat cu nimic. Nu se poate, dintr-un singur salt, să sari din arena circului într-un salon

aristocratic. De fapt, eu port cea mai mare parte din vină, fiindcă prea devreme te-am scos în lume. Ai să înţelegi şi tu singur...

— Eu am înţeles. Am înţeles tot – răspunse Ariel. Nu te nelinişti, Jane. Nu am să-ţi mai creez nici un fel de neplăceri. Dar acum e tîrziu şi am obosit. Noapte bună! şi plecă în camera sa, lăsîndu-şi sora pradă nedumeririi.

Ariel încuie uşa cu cheia şi, enervat, începu să se plimbe de colo pînă colo, apoi se linişti, îşi împachetă lucrurile cele mai necesare şi, cu o valiză mică în mînă, ieşi din casă.

Noaptea era ceţoasă. Nu se vedea nimic la doi paşi. Ariel luă un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă în port.

Spre bucuria sa, află că un mare transatlantic, care făcea cursa între Londra-Bombay-Colombo-Madrass, pleacă peste o oră. Luă un bilet de clasa a treia, căci îi era nesuferit gîndul să călătorească în societatea unor oameni ce semănau cu sir Forbes, îngîmfatul acela din pricina căruia se certase pentru ultima oară cu Jane.

Peste o oră, uriaşul transatlantic se desprinse de chei şi porni către ţărmurile îndepărtate ale Indiei.

Oamenii rămaşi pe ţărm urmăreau cum, în ceaţa adîncă, se mistuie silueta întunecată şi confuză a vasului, cu hublourile scînteind de lumini. În acest ceas dinaintea zorilor, vaporul părea o născocire de basm, un monstru. Luminiţele, lui palide care se stingeau şi mureau încet-încet mai licăriră o bucată de vreme. În cele din urmă se topiră în ceaţă.

Vaporul care-l ducea pe Ariel dispăru ca o nălucă de vis.

SFÎRŞIT

Cuprins